

பொன்னுன மலரல்லவோ

உதயணன்

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Ponnana Maifarallavo"

by
UDAYANAN

FIRST EDITION
SEPTEMBER 1975

COPY RIGHTS
RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI 34
PIRASURAM

PRICE RS. 4/60

Published by

VIRAKESARI
P.O. Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

“பொன்னுண மலரல்லவோ” நாவல், நல்ல கதைகளைப் படிக்கவிரும்பும் ஈழத்து வாசகர்களுக்கு ஒர் அரிய விருந்தாக அமையப்போகின்றது.

கதாசிரியர் உதயணன் உணர்ச்சிகளைப் பொழிந்து இதைப் படைத்துள்ளார். அவரின் கற்பனைத் திறனும், சொல்லாட்சியும், கதைகூறும் தன்மையும் ஈழத்து வாசகரிடையே நல்லதோர் எதிர்காலத்தை அவருக்கு அளிக்குமென நம்புகின்றோம்.

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் மங்களகரமான “ம” என்ற எழுத்துடன் தொடங்குகின்றது. அவரது இலக்கிய முயற்சியை, மங்களகரமாக ஈழத்து வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து, ஆசி கூறுகின்றோம்.

—பதிப்பாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

பிரபல எழுத்தாளர்

வ. அ. இராசரத்தினம்

பல சுவைகளுடன் அளிக்கும் சரித்திர நாவல்

“கிரௌஞ்சப் பறவைகள்”

வீரகேசரி பிரசுரம் - 35.

‘காலங்கள் சாவதில்லை’

(சமூக நாவல்)

பிரபல நாவலாசிரியர் தெளிவத்தை
ஜோசப் எழுதிய உள்ளத்தைத் தொடும்
மலையக வாழ்க்கைச் சித்திரம்!

உள்ளத்தை ஒப்படைத்தவனிடம் தன் பெண்மையையும் ஒப்படைக்கக் காத்திருந்தாள் ஒரு கட்டிளம் கன்னி. விதி சதிசெய்தது. மணம் வீசும் அந்த நறுமலரைக் கசக்கி முகர்ந்தார்கள் காழகக் குண்டர்கள். பெண்மை இழந்த அந்தக் கன்னியை ஏற்றுக்கொண்டாளு அந்தக் காதலன்?

உயிர்த் துடிப்பான பாத்திரங்கள்! உணர்ச்சி வசமான நெஞ்சை அள்ளும் சோகக் கட்டங்கள்! வீறுகொண்டெழச் செய்யும் வீரமான கட்டங்கள்!- எல்லாவற்றுக்கும்மேல், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இன்றைய பரிதாப நிலையை அப்பட்டமாக எடுத்துக்காட்டி, சிந்தனையைத் தூண்டும் ஓர் அற்புத அணுபவத்தை, இனிய தமிழ்நடையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் இதன் ஆசிரியர். படிக்கத் தவறுதீர்கள்!

245 பக்கங்கள்.

மலிவு விலை 3.90

என்னுரை

மனித வாழ்க்கை போராட்டம் நிறைந்தது. நினைவு தெரிந்த முதல் நாளில் இருந்து, நினைவு மறையும் கடைசி நாள்வரைக்கும் அவன் போராடுகிறான். போராடிக் கொண்டே போய்விடுகிறான்.

அது இருக்கட்டும். பணம் பத்தும் செய்யுமென்கிறார்கள் அல்லவா? அது பச்சைப் பொய். பணம் பலமிழந்து நிற்கும் அரிய சக்தியொன்று இந்தப் பெரிய உலகத்தில் இருக்கிறது. அதிகாரத்தினாலும், அயோக்கியத் தனத்தினாலும் கூட அதை அடைய முடியாது. அதற்குப் பெயர் அன்பு!

இந்த அன்புப் போராட்டம்தான் இந் நாவலின் ஜீவ நாடி. அது வசந்தனையும் மங்கையையும் இணைத்த காதலாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லவரவில்லை. சிறும்பலத்தையும் வசந்தனையும் பிணைத்த பாசமாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா?

ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய நூல்களைப் பிரசுரித்து வெளியிடுவது, ஒருகாலத்தில் கைவிடப்பட்ட 'கேஸா'க இருந்தது. இந்தத் தொண்டைத் துணிச்சலுடன் தொடங்கி, திறமையுடன் நடத்திவரும் 'வீரகேசரி' ஸ்தாபனத்தினர் இந் நாவலையும் அழகாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தாபனத்தின் புத்தக வெளியீட்டிலாகா நிர்வாகி திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் எனது அன்புக்கும், நன்றிக்கும் உரியவர்.

இந்த நாவலை எழுதி முடித்தபின்னர், பொறுமையுடனிருந்து பிரதிபண்ணும் வேலையை ஒரு தண்டனையாகக் கருதி, இதைக் கட்டிவைத்து வெகுகாலம் தூங்கவிட்டிருந்தேன். இந்தத் 'தண்டனை'யை வலிந்து ஏற்று, நாவல் முழுவதையும் மனமுடவந்து 'டைப்' அடித்து உதவிய தங்கை செல்வி விமலா வீரசிங்கத்தின் பணி மிகப் பெரியது. இவருக்கு நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வாசகர் தூய மனதுடன் கூறும் குறைவும் நிறைவும் எழுத்தாளனின் உள்ளத்தில் எழுச்சியையும், உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தும் என்பது எனது நம்பிக்கை. எனவே இந்த நாவலைப்பற்றிய உங்களுடைய கருத்துக்களை எழுதி உங்கள் பங்கையும் நிறைவேற்றி வையுங்கள். நன்றி.

வணக்கம்.

“சத்திய கிரி”

உதயணன்.

இணுவில் கிழக்கு,

சுன்னாகம்.

5-10-75.

இந்தப் புத்தகத்தில் 26-வது பக்கத்தில், 26-வது வரியில், “கவச குண்டலங்கள் கேட்டு வந்த கிருஷ்ணரிடம் கர்ணன் கூறியதுபோல...” என்று இருப்பதை, “அருச்சுனனின் அம்புபட்டு வீழ்ந்த கர்ணன், தன்னிடம் யாசகம் கேட்டுவந்த கிருஷ்ணரிடம் கூறியது போல...” என்று திருத்தி வாசிக்கவும்.

பொன்னான மலரல்லவோ

—1—

மஞ்சள் வெய்யில், தூரத்தில் தெரிந்த தேவாலயத்தின் தூபிகையில் பொற்கோலமிட்டுப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. தனி மனிதனுக்கு நம்பிக்கையூட்டுவது போலத் தேவாலயத்தின் அருகில் ஓங்கி வளர்ந்துநின்ற ஒற்றைத் தென்னை மரத்தின் ஓலைக் கீற்றுகள் மங்கிய ஒளியில் மயங்கி நின்று தென்றலைத் தொட்டு விளையாடின.

நான் படிகளில் ஏறிநின்று தடதடவென்று கதவைத் தட்டினேன். யாரோ நடந்துவரும் காலடி ஓசை கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து கதவு திறக்கப்பட்டது.

“வாருங்கள்” என்று மலர்ச்சியுடன் வரவேற்றான் மங்கை.

“அப்பா வந்துவிட்டாரா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே போய் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

“இன்னும் வரவில்லை. இதோ கோப்பி கொண்டு வருகிறேன். அதற்கிடையில் அப்பாவும் வந்துவிடுவார்.”

மலரைப் படைத்து மலரில் மதுவைப் படைத்த இறைவன், மணியைப் படைத்து மணியில் ஓலியைப் படைத்த இறைவன், மாணைப் படைத்து மானின் விழியைப் படைத்த இறைவன், தேனைப் படைத்து தேனில் சுவையைப் படைத்த இறைவன், தனது அத்தனை சிருஷ்டிகளிலும் காணப்படுகின்ற தனித்துவ சக்திகளை ஒன்று

திரட்டி மங்கையைப் படைத்து, “போம்மா, போய் இந்தப் பூவுலகத்தை மயக்கிவிட்டு வாம்மா” என்று அனுப்பியிருப்பானேவென்று நினைத்தேன். நினைத்தவுடன் சிரிப்பு வந்தது; சிரித்துவிட்டேன்.

மங்கை கோப்பியுடன் திரும்பி வந்தாள். “என்ன தனிய இருந்து உங்கள் பாட்டுக்குச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“உன் அழகையும் அலங்காரத்தையும் பார்க்க ஒரு கவிதை பாடவேண்டும்போலிருக்கிறது. அதுதான் சிரிக்கிறேன்.”

“பாடுங்களேன்; நான் கேட்கிறேன்” என்று மங்கை அவளுடைய இதழோரத்தில் ஒரு முறுவல் மலர்ந்தது. மலர் மலர்ந்தாலும் அழகுதான்; மங்கை மலர்ந்தாலும் அழகுதான்.

“அப்பாவையும் காணோம். ஒரு முக்கிய விடயம் சொல்ல வந்தேன். இன்றிரவு நான் யாழ்ப்பாணம் போகிறேன்” என்றேன்.

“இன்றைக்கா? யாழ்ப்பாணம் போகிறீர்களா?”

“ஆமாம். அப்பா உடன் வரும்படி கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அவர் ஒரு நோயாளியென்று சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? என்ன ஏதென்று தெரியாமல் தாமதப்பட்டுவிட்டால் பின்னர் சில சமயம் வருந்தவேண்டி வந்துவிடும். நான் எப்படியும் இரண்டே நாட்களில் திரும்பிவிடுவேன்.”

“இரண்டு நாட்களுக்கு உங்களைப் பார்க்காமல் என்னை இருக்க முடியாதே” என்று மங்கை கலங்கினாள். அவளுடைய முகம் கறுத்துக் களையிழந்தது.

எனக்கு ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்து நான் கொழும்புக்கு வந்தசமயம் மங்கை என்ற இந்தப் பேரழகுச் சிலையைச் சந்திப்பேனென்றே, அவளுடைய அன்புள்ளதைக் கொள்ளுகொண்டு விடுவேனென்றே நினைத்திருந்தேனா? அவளுடைய அன்பைப் பெற நான் எவ்வளவு

தவம்செய்து பிறந்திருக்க வேண்டுமாய் மங்களையை எனக்குத் தந்த கடவுள் நல்லவர்; கருணை நிறைந்தவர்!

“உனது கலக்கத்தைப் பார்க்க எனக்கு மனமும் தடுமாறுகிறது. எப்படியும் இன்று போயே ஆகவேண்டிய சட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.....” என்று கூறிய நான், என்ன சொல்லி அவளை ஆறுதல் படுத்தலாமென்று வார்த்தைகள் வராமல் அரைகுறையில் நிறுத்திவிட்டேன்.

“ஒன்று செய்யுங்களேன்” என்று மங்கை ‘சட்’டென்று சொன்னாள். இந்த நெருக்கடிக்கு ஏதோ மாற்று மருந்து கண்டுபிடித்துவிட்டதுபோல ஒரு தெம்பு அவளுடைய குரலில் தொனித்தது. “உங்களுடைய பயணம் தவிர்க்க முடியாதது. ஆனபடியால் நீங்கள் போய்வாருங்கள். போய்ச் சேர்ந்தவுடன் எனக்குக் கடிதம் போடுங்கள். உங்கள் கடிதம் வந்தவுடன் நானும் பதில் போடுவேன். கடிதங்கள் வந்தால் சிறிது ஆறுதலாக இருக்கும். அதற்கிடையில்தான் நீங்கள் வந்துவிடுவீர்களே.”

நான் கைகளைத் தட்டிச் சிரித்தேன். “இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நாளை சனி காலை நான் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேருவேன். திங்கள் காலை திரும்பிவிடுவேன். இடைநடுவில் நான் கடிதம் எழுதுவது எப்பொழுது? நீ பதில் போடுவது எப்பொழுது?”

மங்கை மௌனமாகச் சில வினாடிகள் என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் ஒரு தெளிவு தெரிந்தது. அவள் சொன்னாள்: “நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டு என்னவோ சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் கூறியபடி யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப்படுங்கள். எவ்வளவு காலமானாலும் உங்களுடைய அப்பாவின் நலத்தைக் கவனித்தே திரும்புங்கள். அது உங்களுடைய கடமை.”

“போய் வாருங்கள்” என்று மங்கை சொல்லிவிட்டாள்.

எனது நெஞ்சக் கடலில் எண்ண அலைகள் கொந்தளித்துக் குமுறின. “என்னைப் பிரிந்து போகாதீர்கள், என்னைப் பிரிந்துபோகாதீர்கள்” என்று எனது அடி மனத்தின்

ஆழத்திலிருந்து ஓர் அபயக்குரல் கேட்பதுபோலவிருந்தது. “என்னவோ நடக்கக் கூடாததொன்று நடக்கப் போகிறது” என்று எனது உள்ளத்தின் உள்ளே உறங்கிக் கிடந்த உள்ளுணர்வு ஒன்று விழித்துக்கொண்டு ஓலமிடுவதுபோலவிருந்தது.

நான் தடுமாறினேன்.

மங்கையும் நானும் உள்ளத்தால் கலந்து, உணர்வால் ஒன்றாகியபின்னர் ஏற்படுகின்ற முதலாவது பிரிவு இது. அது தான் என்னை இப்படி அலைக்கழிப்பதாக இருக்க வேண்டும். அல்லது எனது அப்பாவின் உடல்நிலை மோசமாக இருக்க வேண்டும். ஆனபடியால் எப்படியும் இன்றிரவே புறப்பட்டுப் போய் அப்பாவைப் பார்க்கவேண்டும். அவருடைய நிலை சுமுகமாக இருந்தால் இந்தமுறை எமது திருமணத்தைப்பற்றியும் முடிவுசெய்து விடவேண்டும். நாட்கள் போகப் போக என்னை மங்கையைப் பிரிந்திருக்கமுடியாமல் போய்விடும். அதற்கிடையில் திருமணத்தை முடித்துவிட்டால் இவ்வளவு போராட்டங்களும் ஏற்பட வழியில்லை.

கைலேஞ்சியால் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்து, “மங்கை நான் போய்வருகிறேன்” என்று சொல்லியபடி வலதுகாலை விரிந்தைப் ப்டிகளில் வைத்தேன். கால் சரேலென்று வழக்கிக்கொண்டது.

மங்கை ஓரடி முன்னால் நகர்ந்து எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

நான் மறுகையால் கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன். மங்கை இப்பொழுது எனக்கருகில் மிகவும் நெருக்கமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கூந்தலில் கொத்துக் கொத்தாகச் சூடியிருந்த பவளமல்லிகை மலர்களின் நறுமணம் மனதில் போதையேற்றியது. வண்ணாத்திப்பூச்சி ஒன்று, ஓரங்களில் கருமையான கோடுகள் அமைந்த சிவந்தநிற இறகுகளைப் படபடவென்று அடிப்பதுபோல மங்கை தன்னுடைய விழிகளை மூடித் திறந்த

கோலம் எனது உள்ளக் கதவுகளைத் தடதடவென்று தட்டியது. நான் அவளுடைய ஒரு கரத்தைப் பற்றி அவளை என் பக்கமாக இழுத்து, நெஞ்சோடு நெஞ்சமாக இறுக அணைத்துக்கொள்ள எத்தனிக்கையில்—

“ஊஹூம்” என்று அவள் மெதுவாக எனது பிடியிலிருந்து விலகிநின்று, தனது ஆள்காட்டி விரலைத் தனது சிவந்த உதடுகளுக்குக் குறுக்கே நிறுத்தி, “கல்யாணம் வரைக்கும் நீங்கள் இப்படியெல்லாம் குழப்படி செய்யக் கூடாது” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

முத்துச் சுடர்போன்ற அந்த மோகனப் புன்னகைக்கு இந்தப் புவனத்தையே பரிசளிக்கலாம். ஆனால், நான் நிலைமையை உணர்ந்து, நிதானத்தை வரவழைந்துக் கொண்டு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை மாற்றிவிட எண்ணி, “குழந்தாய், இப்பொழுது நீ கை தராதிருந்தால் நான் நிலத்தில் விழுந்து மண்டையை உடைத்துக்கொண்டிருப்பேன். உனது வீரத்தை மெச்சினோம். யாம் மனம் மகிழ்ந்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்று வலது கையைத் தூக்கி ஆசீர்வதிப்பதைப் போலக் காட்டினேன்.

அவளும் ஆயிரம் படிகள் இறங்கிவந்து புதிய சூழலில் ஐக்கியமாகி, “சுவாமி, நீங்கள் இராமாயணம் படித்திருக்கிறீர்களோ?” என்று ஒரு போலிப் பக்தியுடன் கேட்டாள்.

“இராமாயணமா? அதைக் கரைத்துக் குடித்து ஏப்பம் விட்டிருக்கிறேனே!”

“அப்படியானால் ஒரு பெண்ணுக்கு வரம் கொடுக்கத் தசரதச் சக்கரவர்த்திக்குப் பிறகு உங்களுக்கும் துணிச்சல் வந்ததா?”

“தசரதரும் நானும் ஒரு கோத்திரம்தான். பெண்ணென்றால் மெழுகாக உருகிவிடுவோம். நீ வேண்டிய வரத்தைத் தயங்காமல் கேளம்மா.”

“ஆகட்டும். இதை மறந்துவிடாதீர்கள். தேவையான நேரத்தில் நான் இந்த வரத்தைக் கேட்பேன்” என்று சொன்னாள் மங்கை.

நான் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி ஆறே காலாகிவிட்டது.

“நேரமாகிவிட்டது. நான் வருகிறேன். அப்பாவிடம் நிலைமையைச் சொல்லிவிடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் வெளி வாசற்படிகளில் இறங்கினேன்.

அப்பொழுது—

மங்கை வீட்டின் வாசலில் ஒரு கார் வந்து நின்றது. மங்கையின் தகப்பனர் மாணிக்கவாசகர் காரிலிருந்து இறங்கினார். ஒருபக்கத்தில் சுந்தரமும், மறுபக்கத்தில் இன்னொருவனும் அவரைப் பிடித்து கைத்தாங்கலாக அழைத்துவந்தனர்.

ஏன்? அவருக்கென்ன?

மங்கை வீட்டுப் படிகளில் என்னைக் கண்டதும், ‘ஓ! வசந்தனா?’ என்று விஷமமாகக் கேட்டுக் கண்களைச் சிமிட்டினான் சுந்தரம்.

—2—

மரங்கள் செடிகள் யாவும் ரயிலோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு எதிர்த் திசையாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பஞ்சப் பொதி போன்ற வெண்ணிற முகிற் கூட்டம் இரவு பகல் என்ற பேதமின்றிக் கருமே கண்ணு கப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தது. இத்தனை கோடி நட்சத்திரங்கள் வான மண்டலத்தின்கண் மலர்ந்திருந்தும் வானம் இருண்டே காணப்பட்டது. ஏனென்றால் அந்த ஒரேயொரு சந்திரன் இன்னமும் வரவில்லை.

ரயில் யாழ்ப்பாணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ரயில் கதவொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அண்டப் பெருவெளியை அளந்துகொண்டிருந்தேன். இரவிரவாக எத்தனையெத்தனை சிந்தனைகள், கற்பனைகள், கவலைகள்!

நேற்று அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமயம் மங்கையின் தந்தை மாணிக்கவாசகருக்கு மார்பு வலி ஏற்பட்டதாம். அவரோடு வேலைபார்க்கும் சுந்தரமும் இன்னொருவனும் அவரை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார்களாம். அவர் வீட்டுக்கு வந்தபொழுது சிறிது சுகமாக இருந்தது.

நிலைமையை அறிந்ததும் எனது யாழ்ப்பாணப் பிரயாணத்தை இரண்டொரு தினங்களுக்கு ஒத்திப் போடலாமென்று எண்ணினேன். அப்படிச் செய்வதற்கு மங்கையும் மாணிக்கவாசகரும் இடந்தரவில்லை.

“தம்பி வசந்தன், இந்த மார்புவலி எனக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. இன்றைக்கு இரண்டு ஊசி போட்டார்கள். விடிந்ததும் எல்லாம் சரியாகிவிடும். இதற்காகப் பிரயாணத்தைத் தள்ளிப்போட வேண்டாம்” என்று நன்றி யுணர்ச்சியோடு கேட்டுக்கொண்டார் மாணிக்கவாசகர்.

“பயணத்தை ஒன்றும் அதிக நாட்களுக்குத் தள்ளிப் போடவில்லை. இன்று இரவுமட்டும் நின்று உங்கள் சுகம் எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்து நாளைக்குப்போகிறேன்” என்றேன்.

“நீங்கள் ஒரு நிமிடமும் தாமதிக்க வேண்டாம். இங்கே அப்பாவைப் பார்க்க அம்மாவும் நானும் இருக்கிறோம். ஆனபடியால் நீங்கள் எண்ணியிருந்தபடி இன்றைக்கே போய் உங்களுடைய தகப்பனாரைப் பாருங்கள்” என்று கண்டிப்பு நிறைந்த குரலில் கூறினார் மங்கை.

இரவு முழுவதும் அப்பாவும் மாணிக்கவாசகரும் மாறி மாறி எனது சிந்தையில் தோன்றினார்கள். இதோ இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அப்பாவை நேரிலேயே பார்க்கப்போகிறேன்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். கட்டிலில் படுத்திருந்த அப்பா, முகமலர்ச்சியோடு எழுந்து உட்கார் முயன்றார். கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய மேசையில் “மருந்துப் போத்தல்கள், வெந்நீர்ப் போத்தல் ஆகியன இருந்தன.

அப்பாவைப் பார்க்க எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. ஓர் எலும்புக்கூட்டைக் கட்டிலில் கிடத்திப் போர்த்து விட்டதுபோல இருந்தது. அவருடைய ஒரே மகன் கல்லுப் போல உயிருடன் இருக்கும்போது, அவர் இப்படிக்கிடந்து அனுபவிப்பதை அனுமதிக்கலாமா? நான் கொழும்புக்குச் சென்றதும் ஒரு வீட்டையே வாடகைக்கு எடுத்தது அப்பாவை என்னுடன் அழைத்துப் போகவேண்டுமென்று தான். பக்கத்து வீட்டில் மாணிக்கவாசகர் குடும்பத்தினர் குடிவந்ததும் எங்களுக்கு நல்ல உதவி கிடைத்துவிட்டதென்று மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தேன். ஆனால், கடைசிவரைக்கும் அப்பா கொழும்புக்கு வரவேயில்லை. ஒவ்வொரு தடவையும் ஒவ்வொரு காரணத்தைச் சொல்லித் தட்டிக் கழித்து விட்டார்.

இங்கே ஒரு வேலைக்காரன் இருந்து அப்பாவை இவ்வளவு காலமும் பார்த்துவந்தான். அவனும் கடந்தவாரம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிவிட்டானாம். சம்பளத்துக்கு ஆளை வைத்து ஒரு நோயாளியைப் பராமரிக்க முடியுமா? மங்கைக்கும் எனக்கும் விவாகம் முடிந்துவிட்டால் மங்கை வந்து இந்த வீட்டில் விளக்கேற்றி வைத்து, சகல பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக்கொள்வாள். ஆனால், அது எப்போது நடக்கும்?

“என்னைச் சில காலத்துக்குக் காங்கேசன்துறை சனிற் றோறியத்தில் வந்து தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெறும்படி டாக்டர் சொல்கிறார். அதற்காகத்தான் உன்னை வரும்படி எழுதினேன்” என்று அப்பா சொன்னார்.

“நீங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் போயிருந்தால், நான் கொழும்புக்குப் போனபின்னர் உங்களை யார் பார்த்துக் கொள்வார்களா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“நாங்கள் செய்த கர்மம் அனைத்தையுமே இப்பிறவியில் அனுபவிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் நல்லதுதானே” என்று விரக்தியாகச் சொன்ன அப்பா தொடர்ந்தார்: “வசந்தன், நான் கொழும்புக்கு வந்து உன்னுடன் தங்குவதிலும் பார்க்க, நீ இங்கேயே ஒரு தொழிலைத் தேடிக்கொண்டால் என்ன?”

“நல்லதுதான்! ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஒருவன் யாழ்ப்பாணத்திலேயே ஒரு தொழிலைத் தேடிச் கொண்டு வாழ நினைப்பது நடக்கக்கூடிய காரியமா அப்பா?”

அப்பா எதுவும் பேசவில்லை. மெளனமாகச் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். நெற்றியில் காணப்பட்ட காலதேவனின் சுவடுகளான சுருக்கம் விழுந்த ரேகைகளை வருடி விட்டுக்கொண்டே யோசனையில் மூழ்கிப்போனார். சில வினாடிகள் கழித்துத் திடீரென்று, “வசந்தன்” என்று அழைத்தார். அவருடைய கண்களில் நம்பிக்கை ஒளி சுடர் விட்டது.

“என்னப்பா?”

“பனையில் ஒரு தெங்குத் தொழிற்சாலை இருக்கிறதே, தெரியுமா?”

“ஆமாம், கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“அதன் சொந்தக்காரருக்குப் பெயர் சிற்றம்பலம். என்னுடைய பாலிய நண்பர். நான் மலையாவுக்குப் போவதற்கு முன்னர் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து.....” சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல் அவர் ஜன்னல் வழியாக வானத்தைப் பார்த்து, சூனிய வெளியில் லயித்துப்போனார்.

நான் பேசாமலிருந்தேன்.

“சிற்றம்பலம் மிகவும் நல்ல மனிதர்” என்று அப்பா தொடர்ந்து சொன்னார். “நான் திரும்பி வந்து இந்த நிலையில் இருக்கிறேன் என்பதை அறிந்தால் கட்டாயம் என்னைத் தேடிக்கொண்டு ஓடி வந்திருப்பார்.”

அப்பாவின் கண்கள் பனித்தன. அவர் உணர்ச்சிவசப் பட்டவராக, “வசந்தன்” என்று என்னை அழைத்து எனது முகத்தை உற்றுநோக்கினார். “கஷ்டம் வந்தபின்னர் கௌரவம் என்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது. நீ போய் அவரைச் சந்தித்து, நான் சொன்னதாக அவருடைய தொழிற்சாலையில் ஒரு தொழில் கேட்டுப்பார். அவர் கட்டாயம் உதவி செய்வார்” என்று கூறிவிட்டுச் சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

நான் எழுந்தேன். இன்றோ நானையோ போய்ச் சிற்றம்பலத்தை அவசரமாகச் சந்திக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அதற்கிடையில் காங்கேசன்துறை கயரோக ஆஸ்பத்திரிக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள டாக்டரைக் கண்டு, அப்பாவின் விஷயமாக ஆலோசிக்க வேண்டும்.

நான் மங்கையிடம் சொல்லிவிட்டு வந்ததுபோல இரண்டே நாட்களில் கொழும்புக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடியாமற் போய்விட்டது. நாலைந்து நாட்கள் அலைந்து திரிந்தபின்னர்தான் டாக்டரைச் சந்திக்க முடிந்தது. அதன்மேல் அப்பாவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டு, சிற்றம்பலத்தைத் தேடித் திரியவேண்டி இருந்தது. இப்படியே இரண்டு வாரங்கள் ஓடிவிட்டன. மங்கைக்கு ஒரு கடிதமாவது போட்டிருக்கலாம்! ஆனால், இன்று போகலாம், நாளை போகலாமென்று எண்ணியிருந்ததோடு, ஐந்து நிமிடங்களுக்காவது நான் நிம்மதியாக உட்கார்ந்திருந்தேனா?

நான் பனைக்குச் சென்ற ஒவ்வொரு தடவையும் சிற்றம்பலம் எங்கெங்கோ போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் போயிருந்த ஒவ்வொரு சமயமும் தொழிலகத்து மனேஜர் மனேகரன் இருந்தான். இந்த மனேகரன் சிற்றம்பலத்தின் மகன்தான் என்பதை அறிவேன். ஆனால், அப்பாவைப் பற்றிச் சொன்னால் மனேகரனுக்கு விளங்குமா? அதனால் நான் பேசாமல் கொழும்புக்குத் திரும்பிவிட்டேன்.

அன்றைக்கு உத்தரதேவி கொழும்புக் கோட்டைக்கு வந்தபொழுது இரவு நேரம் பதினொரு மணிக்குமேலாகி விட்டது. நான் நேராக மங்கையின் வீட்டுக்குப் போய்க் கதவைத் தட்டினேன். இரண்டு வார இடைவெளிக்குப் பின்னர் மங்கையின் முகத்தை மனம் நிறையக் கண்ணிறையப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் ஒருபுறமும், மாணிக்கவாசகரின் உடல் நிலைபற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் மறுபுறமும் என்னை உந்தித் தள்ளியதால் கதவை வைகுநேரம் தட்டிக்கொண்டிருந்தேன்.

யன்னல் வழியாக வெளிச்சம் தெரிந்தது. யாராவது எழுந்து மின்சார விளக்கைப் போட்டிருப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். அதைத் தொடர்ந்து யாரோ நடந்துவரும் காலடியோசை கேட்டது.

கதவைத் திறந்த ஆஜானுபாகுவான ஒரு வன், “என்ன வேண்டும்?” என்று சிங்களத்தில் கேட்டான். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் வீடு தவறி வர வில்லையே! அப்படியானால் இவன் யார்?

“மிஸ்டர் மாணிக்கவாசகர் இருக்கிறாரா?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

“அப்படி யாராவது முன்பு இந்த வீட்டில் இருந்தாங்களோ தெரியாது. நாங்கள் இந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்து மூன்று நாட்கள்தான் ஆகின்றன” என்று சொல்லிவிட்டுக் கதவை அடித்து மூடிவிட்டுப் போய்விட்டான் அவன். அப்படியென்றால் இந்த இரண்டு வாரங்களுக்கிடையில் அவர்கள் எங்கே போனார்கள்? எப்படிப் போனார்கள்? ஏன் போனார்கள்?

எனக்கு மண்டலமும் விண்டலமும் ஒருங்கே சுழல்வதாகத் தெரிந்தது. ஐம்பொறியும் கலங்கிப்போய் நடுத்தெருவில் நின்ற என்னை, ஒரு பலகையைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டு கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எதிர்த்த சுருட்டுக் கடைக்காரர் கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னார்.

“மாணிக்கவாசகர் செத்துப்போனார். தாயும் மகனும் வீட்டைக் காலிபண்ணிவிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார்கள்.”

“என்ன? மாணிக்கவாசகர் செத்துப்போய்விட்டாரா? திடீரென்று...ம்” என்னை யாரோ சவுக்கால் அடித்தது போல இருந்தது.

“ஆமாம். என்னவோ மார்பு நோயாம். நன்றாகத்தானிருந்தார். திடீரென்று போய்விட்டார்.”

“இது எப்பொழுது நடந்தது?”

“நீங்கள் இங்கிருந்து ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவா போனீர்கள்?”

“ஆமாம்.”

“சனிக்கிழமை காலை காலமாகிவிட்டார்.”

“அவருடைய மனைவியும், மகளும் எங்கே போனார்கள்? எப்பொழுது போனார்கள்?”

“மாணிக்கவாசகர் இறந்த பின்னரும் இங்கே மூன்று நாலு நாட்கள் இருந்தார்கள். பிறகு எங்கே போனார்கள், எப்படிப் போனார்களென்று தெரியவில்லை” என்றார் சுருட்டுக் கடைக்காரர்.

மூன்றாம் வகுப்பில் பூகோள ஆசிரியர் இடித்து இடித்துச் சொல்லித் தந்தும் மூளையில் ஏறாமலிருந்த ஒரு சங்கதி இப்பொழுது கண்கூடாகத் தெரிந்தது. ஆமாம், பூமி தன்னைத்தானே சுற்றுகிறதென்பது உண்மைதான்!

—3—

மரணம் எனப்படுவது ஜனனம் என்ற ஒன்று என்றைக்கு நடந்ததோ அன்றைக்கே நிச்சயமாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு ஜீவராசியும் ஒவ்வொரு நாட்பொழுதையும் கழிக்கும் பொழுது மரண வாயிலை நோக்கி ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைக்கிறது என்று அர்த்தமாகிறது.

காலிமுகத்திடலில் அமர்ந்திருந்த எனக்கு வானத்தின் விளிம்பு கடலின் கோடிக் கரையைத் தொட்டனைத்து இயற்கையின் நுண்ணிய சிருஷ்டித் தத்துவத்தை மோன மொழியில் உபதேசிப்பது போலவிருந்தது. பெரிய சூற வளிக்குப் பின்னர் ஏற்படும் பயங்கர அமைதியைப் போல போர்க்களமாகக் கிடந்த எனதுநெஞ்சம் நீறுபூத்த நெருப்பாக உள்ளூர கனன்று கொண்டிருந்தது.

மாணிக்கவாசகர் செத்துவிட்டார். அவரை மீட்டுவர இனி யாராலும் முடியாது. அவருடைய மறைவு அந்தக் குடும்பத்தை எவ்வளவு தூரம் பாதித்திருக்கும்? இனி அவர்களுக்கு உதவக்கூடியவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்.

களோ? இல்லையோ? அவர்களுக்கு ஏதாவது காணி, பூமி, சொத்து, வருமானம் இருக்கின்றனவோ? இல்லையோ? அவர்கள் எங்கே போய் எப்படிக்கஷ்டப்படுகிறார்களோ என்னவோ? இவையெல்லாம் போகட்டும். முதலாவதாக அவர்கள் இன்று எங்கே இருக்கிறார்கள்?

அவர்களுக்கு மானிப்பாயில் ஒரு வீடு இருக்கிறதென்றும், அங்கே சில காலம் வாழ்ந்ததாகவும், மாணிக்க வாசகர் ஒரு சமயம் என்னிடம் சொன்னது எனது நினைவுக்கு வந்தது. ஒருவேளை மங்கையும் தாயும் அங்கே போயிருக்கலாம். ஆனால் அந்த வீடு எங்கே இருக்கிறது? மானிப்பாய் முழுவதிலும் அந்த ஒரே ஒரு வீடுதானா இருக்கிறது?

மங்கைக்கு எனது யாழ்ப்பாண முகவரியும், கொழும்பு முகவரியும் நன்றாகத் தெரியும். அவளாக ஒரு கடிதத்தை எழுதித் துண்டிக்கப்பட்ட இந்தத் தொடர்பைப் பொருத்தி வைக்கலாம். இதைத் தவிர, நாளை அவர்களைத் தேடிப் பிடிப்பது என்பது கலபமாக நடக்கக் கூடிய காரியமா? ஆதலால் கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பொறுத்திருந்து மங்கையின் கடிதத்தை எதிர்பார்ப்பதைவிட வேறு வழியில்லை என்று எண்ணினேன்.

எனக்கு இப்பொழுது இரட்டைத் தலைவலி. மாயமாக மறைந்துபோன மங்கை ஒரு பக்கம், ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் என் தந்தை மறுபக்கம். கடவுளே! நான் என்ன செய்யப்போகிறேனோ தெரியவில்லை.

நான் கடந்த முறை யாழ்ப்பாணம் போயிருந்த பொழுது, கயரோக ஆஸ்பத்திரிக்குப் பொறுப்பாக உள்ள டாக்டர் என்னவோ நம்பிக்கையூட்டக் கூடியதாகத் தான் பேசினார்.

“கயரோகம் ஒரு தீராத நோயல்ல. அதைக் கண்டிப்பாக மாற்றிவிடலாம். அதைரியப்படாதீர்கள்” என்று சொன்னார் அவர்.

“அப்பா” நல்ல நிலையில் திடகாத்திரமாக வாழ்ந்தவர். இப்படி ஒரு நோய் வருமென்று யாருமே நினைத்தி

ருக்கவில்லை. அதனால் அவர் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கவலைப்படுகிறார்” என்றேன்.

“நோய் மாறாமல் இருப்பதற்கு அதுகூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மனிதன் விரும்பியபடியே எல்லாம் நடப்பதானால் நோயேது, மருந்தேது? பாவமேது, புண்ணியமேது? வந்தது வந்துவிட்டது. இனி போராடித்தான் வெற்றிபெற வேண்டும்” என்றார் அந்த வயதான டாக்டர்.

“என்னதான் செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“இதையிட்டு இனி வெட்கப்படுவதிலோ வருத்தப்படுவதிலோ அர்த்தமில்லை. அவர் மனம் வருந்தாதவாறு குடும்பத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அவரைக் கவனிக்கத்தான் நாங்கள் இருக்கிறோமே!”

அப்பாவைக் கவலைப்படாமல் வைத்திருப்பதானால் என்ன செய்யலாம்? ஒன்று மட்டும் செய்யலாம். அவர் விரும்பியபடியே எனக்கு யாழ்ப்பாணத்திலேயே ஒரு தொழில் கிடைக்குமானால், அதனால் அவரை நானும் பொழுதும் பார்த்துக்கொள்ள முடியுமானால் அவருடைய மனச்சுமை கொஞ்சம் தீரலாம். அது நடக்குமா? நடக்குமென்றால் எப்பொழுது நடக்கும்?

நான் கொழும்புக்குத் திரும்பி வந்து வாரங்கள் மூன்று ஓடிவிட்டன. அதாவது நான் மங்கையைச் சந்தித்து வாரங்கள் ஐந்தாகின்றன. இது வரைக்கும் மங்கையிடமிருந்து எந்தவிதமான தகவலோ கடிதமோ வரவில்லை. இப்படியே போனால் எங்கே போய் நிற்கும்?

“மங்கை! நீ என்னை மறந்துவிட்டாயா? என்னை மறந்திருக்க உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது? இரண்டு நாட்களுக்கே என்னைப் பிரிந்திருக்க முடியாது என்றாயே! இத்தனை நாட்களாக உன்னை எப்படி இருக்க முடிகிறது? இன்று, இப்பொழுது, இந்த நிமிடம் நீ எங்கே இருக்கிறாய்? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? என்ன எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

எனக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. நான் உடனடியாக மானிப்பாய்க்குப் போகவேண்டும், மங்கையைப் பற்றி

விசாரிக்கவேண்டும், சிற்றம்பலத்தைச் சந்திக்க மீண்டும் முயற்சிக்க வேண்டும். இவ்வளவையும் உடனடியாகச் செய்யாவிட்டால், ஐயோ... எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போலிருந்தது. அதனால் ரயிலில் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணச் சீமையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

மங்கையின் வீட்டைத்தேடி மானிப்பாயை முழும் முழமாக அளந்துவிட்டேன். நான் நின்று பார்க்காதவீடே இனி மானிப்பாயில் இல்லை. நான் நிமிர்ந்து விசாரிக்காத மனிதரே இனி மானிப்பாயில் இல்லை. அவ்வளவு தூரம் அலைந்தேன். அவ்வளவு தூரம் திரிந்தேன். அவ்வளவு தூரம் அலைந்து திரிந்து களைத்துச் சலித்து ஓய்ந்துவிட்டேன்.

பலன் பூஜ்யம்!

இனித் தேடுவதற்கு இடமில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறுவதற்காக மருதடிப் பிள்ளையார் கோவிலடியை நோக்கி நடந்தேன்.

வழியில்—

ஒரு வீட்டு வாசலில் ஒரு வயதானவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்த்தால் படித்தவர் போலக் காணப்பட்டார். கடைசியாக அவரையும் ஒருமுறை கேட்டு விடலாமென்று அவரை அணுகினேன். அன்பு வைத்த மனம் சும்மா இருக்குமா?

“இந்தப் பக்கத்தில் மாணிக்க வாசகர் என்றொருவர் இருந்தாரே உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று உமிழ் நீரை விழுங்கி, தொண்டையை ஈரப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டேன். எனக்கு வாய் திறந்து பேசவே சக்தியில்லாதது போலவிருந்தது.

“மாணிக்கவாசகரா...? யாரவர்? எங்கே இருந்தாராம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே தனது நினைவுப் படலத்தைப் புரட்ட முயன்றார் அவர்.

எனது நெஞ்சில் வேர்விட்ட நம்பிக்கை என்ற கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு நான் தொடர்ந்து சொன்னேன்.

“கொழும்பில் வேலை பார்த்தவர். நல்ல உயரம். கண்ணாடி அணிந்திருப்பார். கொஞ்சம் சிவப்புநிறம்.”

“அட்டா! அவரா?” என்றார். “அவருக்குப் பெயர் மாணிக்கவாசகர். மனைவிக்குப் பெயர் பரிமளம். மகளுக்குப் பெயர் மங்கை...”

“ரைட் அவர்தான்... அவரேதான். அவருக்கு இங்கே ஒரு வீடு இருக்கிறதே தெரியுமா?” என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“இதுதான் தம்பி அவருடைய வீடு” என்று அவர் எதிரே ஒரு வீட்டைச் சுட்டிக்காட்டினார். நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த வீடு மனித வர்க்கம் வாழ உகந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒரு சுவர் இடிந்து விழுந்து வீடு பாழடைந்து கிடந்தது. “அவர் இப்பொழுது இங்கே இல்லைத் தம்பி. இன்னமும் கொழும்பில்தான் வேலைபார்க்கிறார்” என்று அவர் மேலும் சொன்னார்.

“அவர் கொழும்பிலுமில்லை, கோயம்புத்தூரிலும் இல்லை. அவர் செத்துப் போனார்” என்று கூறிய நான், எனக்குத் தெரிந்த விஷயங்கள்கூட இவருக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

“ஐயோ பாவம்! நல்ல மனிதனாச்சே! எப்படியப்பா செத்தார்?”

“எப்படியா? அவருக்கு எப்படிச் சாகவேண்டும் என்று தோன்றியதோ அப்படிச் செத்துப் போனார் என்று வையுங்கள். அதுவல்ல இங்கு முக்கியம். அவர் இறந்த பின்னர் அவருடைய மனைவியும், மகளும் கொழும்பில் இருந்த வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டார்களாம். ஒரு வேளை இங்கு வந்திருப்பார்களோ என்றுதான் தேடி வந்தேன்.”

“அவர்களில் யாரும் கடந்த சில மாதங்களாக இங்கு வரவில்லையே!”

“அவர்களுக்கு உறவினர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா? யாரைக் கேட்டால் அவர்களைப் பற்றி அறியலாம் என்றாவது சொல்ல முடியுமா?”

“அவர்களுக்கு மானிப்பாயில் உறவுக்காரர் யாருமே யில்லை. அவர்களைப் பற்றி இங்கே யாரிடமும் அறிய முடியாது. ஏனென்றால் மாணிக்கவாசகரோ, அவருடைய மனைவியோ மானிப்பாயைச் சேர்ந்தவர்களல்ல. இந்த வீட்டைத் திடீரென்று வந்து வாங்கினார். மூன்று மாதங்கள் வரைதான் குடியிருந்தார்கள். அதற்கிடையில்கொழும்புக்கு மாற்றம் வரவே போய்விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு நானறிய யாரும் வந்துபோனதில்லை.”

எனக்கு ஒரு பெருமூச்சு விடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பி நடந்தேன்.

மனதைப் பாரச்சுமை அழுத்த வேதனையோடு ஆஸ்பத்திரிப் படிகளில் ஏறினேன். எனக்கு ஒரே ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது. என்றைக்காவது ஒருநாள் மானிப்பாய்க்குப் போய் மங்கையின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கலாம், மங்கையைச் சந்திக்கலாம், இத்தனை நாட்களாக நான் அவளைக் காணாமல் பட்ட துயரை அவளிடம் சொல்லி ஆறுதலடையலாம் என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்தேன், எவ்வளவோ எண்ணியிருந்தேன். அந்த நம்பிக்கையும் இன்று தவிடுபொடியாகிவிட்டது. முன்னுக்குப் பின் முரணாய் முற்றும் கற்பனையாய், பன்னும் பகற்கனவாய், பாழாய்ப் பழம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டது.

அடுத்த கட்டம் என்ன என்று எனது மனம் கேள்விக் களை தொடுத்தது. ஆமாம். அடுத்த கட்டம் என்ன? எனது நெஞ்சிலே ஒரு கற்பனை பிறந்து விரிந்தது. அங்கே எனது இதய சாம்ராஜ்யத்தை அன்பாலே அரசாண்ட அழகு மங்கையைக் கண்டேன். அதிலே இரண்டு சுழலும் விழிகளைக் கண்டேன். அந்த இரண்டு கண்களும் இரண்டு கடல்களாக மாறுகின்றன. அதுதான் கண்ணீர்க்கடலோ? இரண்டு கடல்களும் ஒன்றில் ஒன்று சங்கமித்துப் பெரிய சுமுத்திரமாகின்றது. அதுதான் உலகமகா சுமுத்திரமோ?

சமுத்திரத்தில் ஒரு படகு தேங்கிநிற்கிறது. அதுதான் வாழ்க்கைப் படகோ? காற்று வீசுகின்றது, துடுப்பு அசைகின்றது, படகு நகர்கின்றது. அதுதான் அன்பெனும் அரிய பிணைப்பின் மாயச் சக்தியோ? சூராவளி சீறுகின்றது. சுக்கான் நொறுங்குகின்றது. படகு பொடிப்பொடியாகப் பறக்கின்றது. அதுதான் அன்பின் அஸ்தமனமோ? அதுதான் காதலின் சமாதியோ? அதுதான் இன்பத்தின் எல்லையோ? அதுதான் வாழ்க்கையின் முடிவுரையோ?

“மங்கை” என்று எனது சக்திக்கு முடிந்தமட்டும் வாய்விட்டுக் கதறி அழைக்கவேண்டும் போல இருந்தது. “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கூவிக்கொண்டு முடிவில்லாத தெருவழியே வாழ்நாள் முழுவதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் போல இருந்தது. அப்படிச் செய்தாலாவது குமுறிக் கொந்தளிக்கும் எனதுநெஞ்சம் அடங்குமா? ஒரு பொட்டு நிம்மதி கிடைக்குமா? ஒருதுளி அமைதி பிறக்குமா?

தன்னிச்சையாகத் திரிந்த சிந்தனையை வரீந்துகட்டமுயன்றேன். ஆகவே அப்பா இருந்த ‘வாட்’டை நோக்கி வேகமாக நடந்தேன்.

திடீரென்று என்னைக் கண்டதில் அப்பாவுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. “எப்பொழுது வந்தாய்? எத்தனை நாட்கள் லீவு? எப்பொழுது போகிறாய்?” என்று கேள்விக்கு மேல் கேள்வியாகக் கேட்டார்.]

“காலையில் தான் வந்தேன். பின்னேரம் போகிறேன். இங்கு வேறு சில வேலைகளும் இருந்தன. அத்துடன் உங்களையும், சிற்றம்பலத்தாரையும் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்” என்று நான் சொன்னேன்.

“நல்லது, இந்தத் தடவையும் சிற்றம்பலத்தைக் காண முடியாவிட்டால் அவருடைய மகன் மனோகரனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போ. இதற்கிடையில் ஒரு நாளைக்கு வெளியே போவதற்கு டாக்டரிடம் அனுமதி கேட்டிருக்கிறேன். வியாழக்கிழமை போகச் சொல்லி

இருக்கிறார். நானும் போய் அவரைச் சந்திக்கிறேன். எனக்கும் இப்பொழுது கொஞ்சம் சுகமாய் இருப்பதாக நினைக்கிறேன்.”

“அப்படியே செய்கிறேன். இப்போதைய நிலையில் எனக்கு இங்கே ஒரு தொழில் கிடைத்துவிட்டால் எவ்வளவோ நிம்மதியாக இருக்கும். எனக்கு என்னவோ கொழும்பில் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை.”

“சிறறம்பலம் எங்களுக்கு உதவி செய்வார் என்றே நினைக்கிறேன். அதிலும் இன்றைய நிலையை அறிந்தால் கட்டாயம் உதவுவார். சின்ன வயதிலிருந்தே நாங்கள் நெருங்கிய சிநேகிதர்களாக இருந்தோம்” என்று நெட்டுயிர்த்தார் அப்பா.

—4—

10. லைப்பாம்பு ஒன்றைக் கொண்டு நீட்டி நிமிர்த்திப் போட்டதுபோல காலி வீதி நீண்டும் நெளிந்தும் கிடந்தது. நான் நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

இனிமேல் மங்கையைப்பற்றி யாரிடமும் விசாரிப்பதில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு எல்லோரிடமும் விசாரித்துக்கொண்டே இருந்தேன். இதுதான் கடைசி, இதுதான் கடைசி என்று சொல்லிக்கொண்டு நான் தேடிக்கொண்டே இருந்தேன். அந்தக் கடைசி வழிக்கெல்லாம் கடைசி வழியாக நான் சுந்தரத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டேன்.

சுந்தரம், மாணிக்கவாசகர் வேலை பார்த்த கந்தோரில் வேலை பார்க்கிறான். மாணிக்கவாசகரின் வீட்டுக்கு அவன் நாலேந்து தடவை வந்துபோனதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அதோடு மாணிக்கவாசகர் இறப்பதற்கு முதல்நாள் அவருக்கு மார்புவலி ஏற்பட்டபொழுது, சுந்த

தரம் அவரோடு ஆஸ்பத்திரிக்கும் போய் வீட்டிற்கும் வந்திருக்கிறான். ஆனபடியால் மாணிக்கவாசகர் இறந்ததும் சுந்தரம் முதல் மனிதகை அவருடைய வீட்டிற்குப் போயிருப்பான். ஆனபடியால், மங்கையும் தாயும் என்னவானார்கள், எங்கு போனார்கள் என்ற சங்கதி அவனுக்கு கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று நான் நம்பிய போதிலும் எல்லா மார்க்கங்களிலும் முயற்சித்துப்பார்த்த பின்னர் கடைசி மார்க்கமாகச் சுந்தரத்தை நாடியதற்கு போதிய காரணங்கள் இருக்கின்றன,

ஒருநாள் மாணிக்கவாசகரைத் தேடிச் சுந்தரம் வந்திருந்த சமயம் நான் அவனுடைய அறிமுகத்தைப் பெற்று சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டேன். இதைக் கண்ட மாணிக்கவாசகர் என்னை எச்சரித்தார். "வசந்தன்! உங்களுக்கு சுந்தரத்தின் சகவாசம் வேண்டாம். சக தொழிலாளி ஒருவன் வீடுதேடி வரும்பொழுது வரவேண்டாமென்று சொல்ல நாக் கூசுகிறது. அதனால்தான் நான் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவனுடைய மூளையில் நல்ல எண்ணங்களே உதயமாவதில்லை. அவனுடைய மனதில் நல்ல திட்டங்களே உருவாவதில்லை. யாரை எந்த நேரத்தில் கவிழ்த்து விடுவானென்று சொல்லமுடியாது. நீங்கள் அவனுக்கு லட்சம் லட்சமாக அள்ளிக் கொடுங்கள். அதை அவன் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, உங்களுக்கு எப்படியொரு தீங்கு செய்யலாமென்றே எண்ணுவான். சுத்த அயோக்கியன்" என்று சொன்னார் அவர்.

இந்தச் சுந்தரம் அழையா விருந்தாளியாக ஏன் அடிக் கடி மாணிக்கவாசகரின் வீட்டுக்கு வந்து போகிறான் என்பதை நான் போகப் போகத் தெரிந்துகொண்டேன். ஆமாம், மங்கையின் கொள்ளை அழகும், துடிப்பான இளமைப் பருவமும் அவனுடைய கண்களைக் குருடாக்கி விட்டிருந்தன.

மங்கை என்றுமட்டும் சொல்லிவிட முடியாது. எங்கே எந்தப் பெண்ணைக் கண்டாலும் அவனுடைய மனம் பேத

லித்துவிடும். இந்தப் பலவீன உணர்ச்சியை மறைப்பதற்
காக நல்லவன்போல நடிப்பதுமுண்டு. நண்பர்களை நட
டாற்றில் கவிழ்ப்பதுமுண்டு. ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்
கும்பொழுது ஒவ்வொரு குறையுடன்தான் பிறக்கிறான்.
சிலர் தமது குறைகளை மறைத்து வாழ்ந்துவிடுகிறார்கள்.
சிலர் பிறருடைய வாழ்வை அழித்துத் தாமும் மறைந்து
விடுகிறார்கள்.

ஆதலால் சுந்தரம் எப்பொழுதாவது வீட்டுக்கு வந்
தால், மங்கையும் நானும் அவனை இருத்தவேண்டிய இடத்
தில் இருத்தி, நடத்தவேண்டிய மாதிரி நடத்தி வந்திருக்
கிறோம். இதனால் அவனுக்கு மங்கையில் ஆத்திரமும் என்
னில் பொருமையும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் அல்லவா?

இன்றைக்கு அதே சுந்தரத்தை நானே தேடிப்போக
வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை மங்கையே உண்டாக்கி வீட்
டாள். என்ன செய்கிறது? இன்றைய நிலையில் நான் சுந்
தரத்தைச் சந்திப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

மழை லேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. நான் சுந்
தரத்தின் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றபொழுது தெப்ப
மாக நனைந்துவிட்டிருந்தேன். சுந்தரம் என்னைக் கண்ட
தும், 'ஹலோ! வாருங்கள், வாருங்கள்; நீங்களெல்லா
ரும் பெரிய மனிதர்கள். இந்த அன்னக்காவடியின் வீடு
வரை வரலாமோ? இல்லை, வரலாமோ?' என்று ஏளன
மாகக் கேட்டான்.

நான் பதில் சொல்லாமல் அவனுடைய அறையில்
அமர்ந்தேன். கைலேஞ்சியை எடுத்து மழைநீரை ஒத்தி
ஊத்தித் துடைத்துக்கொண்டேன். சுந்தரத்தின் வரவேற்
புரை எனது நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.
வேறொரு சமயமாக இருந்தால் நானும் சூடாக நாலு
வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாம். குறைந்தபட்சம் வெளி
நடப்பாவது செய்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றைய நிலை?
நானே அவனைத் தேடிக்கொண்டு அவனுடைய வீட்டுவாச
லுக்கு வந்திருக்கிறேன். அவனுடைய வாயிலிருந்து வரப்

போகும் வார்த்தைகளில்தான் எனது எஞ்சிய வாழ்வே தங்கியிருக்கிறது என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன். எனவே பணிந்து போவதைத் தவிர வேறு வழியேயில்லை.

நான் வாசலைப் பார்த்தேன். வாசலில் பூந்தொட்டியில் இருந்த ஒரு முல்லைக்கொடி பற்றிப் படரப் பக்கத்தில் பொருத்தமான துணையில்லாததால் நிலத்தில் விழுந்து துவண்டுகிடந்தது.

“ஒரு முக்கியமான விஷமாக உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன். இந்த நேரத்தில் உன்னுடைய உதவி எனக்கு அவசியம் தேவை” என்று நான் ஆரம்பித்தேன்.

“உங்களுக்கு என்னைக் கண்டால் பிடிக்காது. என்னுடன் பேசுவது பழகுவதுகூடக் கௌரவக் குறைவு என்று எண்ணிவந்திருக்கிறீர்கள். ஆனபடியால் இன்றைக்கு நீங்களாகவே என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்ததும் ஏதோ சுயநலம் தலைகாட்டுகிறது என்று புரிந்துகொண்டேன். சுற்றி வளைக்காமல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள். கமோன்” என்று கண்களைச் சிமிட்டினான் சுந்தரம்.

“மாணிக்கவாசகர் இறந்தசமயம் நீ கொழும்பில் இருந்திருப்பாயென்று நினைக்கிறேன்” என்று நான் தொடங்கினேன்.

“கொழும்பிலிருந்தேன் என்பது அவ்வளவு பொருத்தமில்லை. அவர் சாகும்பொழுது பக்கத்தில் நின்றேனென்று சொல்லுங்கள். அப்புறம்?”

“அதைத் தொடர்ந்து நீ அவருடைய வீட்டுக்கு அடிக்கடி போய் வந்திருப்பாயென்று நினைக்கிறேன்.”

“நிச்சயமாக! அப்புறம்?”

“அப்புறம் என்ன நடந்தது? மங்கையும் தாயும் என்னவானார்கள்? எங்கே போனார்கள்? தற்சமயம் எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய விலாசம் என்ன?” என்று மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டு நிறுத்தினேன்.

“ஓகோகோ” என்று பெரிதாகச் சிரித்தான் சுந்தரம்.

“நீங்கள் ரொம்ப லேட். மங்கையைப் போன்ற ஒரு பேரழகுச் சிலையைக் காதலிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற உங்களுக்கு

இவ்வளவு நீண்ட தூக்கம் வந்திருக்கவேண்டாம்'' என்ற சுந்தரம் எழுந்துபோய் ஜன்னல் கதவுகளை அகலத் திறந்து வைத்துவிட்டு வந்தான். தெருவில் ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக் காரன் கைத்தடியால் தட்டித் தட்டித் தெருவைக் கடக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான்.

''ஏன் ஸார்!'' சுந்தரமே மீண்டும் கேட்டான். ''மாணிக்கவாசகர் இருக்கிற காலத்தில் நீங்கள் அங்கு பெரிய ஹீரோ மாதிரி இருந்தீர்கள். எல்லாம் முடிந்து இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் உங்களுக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது?''

முட்டாளர்!

விக்கல் எடுக்கிறது தண்ணீர் கொண்டு வா என்றால் கிணறு வெட்ட மண்வெட்டி எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்பான் போலிருக்கிறது இந்தத் தடியன். உண்டு இல்லையென்று நறுக்குத் தெறித்தாற்போல பதில் சொல்லாமல் இவன் ஏன் இப்படிச் சுற்றி வளைக்கிறான்? சரி, எனக்குக் காரியம் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து நான் பதில் சொன்னேன்.

''சுந்தரம்! உனது கேள்வி நியாயமானதுதான். சுந்தர்ப்பம் என்னை யாழ்ப்பாணத்தில் சிறைவைத்துவிட்டது. அதன்பிறகு கொழும்புக்கு வந்தபின்னர்தான் மாணிக்கவாசகர் இறந்த செய்தியே எனக்குத் தெரியும். நான் இரண்டு வாரங்கள் வரையில் தாமதப்பட்டு வந்ததால் மங்கையையும் தாயையும் பற்றிய எந்தத் தகவலையும் என்னைப் பெறமுடியாமல் போய்விட்டது'' என்றேன்.

''அவர்களைத் தேட நீங்கள் எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லையா?''

''ஏனில்லை? யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்பிலும் எனக்கு எட்டியமட்டும் சல்லடைபோட்டு அரித்துவிட்டேன். ஒன்றுமே பயனளிக்கவில்லை'' என்று சொன்னேன் சோர்ந்துபோய்.

“பாவம்! நீங்கள் நன்றாகக் களைத்துவிட்டீர்கள். இனி மேலும் நீங்கள் சிரமப்படவேண்டியதில்லை. அவர்கள் இருவரும் பத்திரமாக இருக்கிறார்கள்” என்றான் சுந்தரம்.

“அப்பாடா!” என்று பெருமூச்சுவிட்டேன் நான். ‘பத்திரமாக இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியே இனிக்குறது. நேரிலும் சந்தித்துவிட்டால்?’

“எங்கே இருக்கிறார்கள்? எங்கே?” என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“மங்கையின் தாயார் அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில் பத்தாம் ‘வார்ட்’-இல் இருக்கிறாள்.

“என்ன? அவளுக்கு அங்கே என்ன வேலை?” நான் அதிர்ச்சியடைந்து போனேன்.

“இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி? பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏன் போனார்கள்? அந்த அம்மாளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது.”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்னைப் பேசமுடியவில்லை. நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஓட்டிக் கொண்டதுபோல இருந்தது. அடித்துவைத்த கல்லுப் போலச் சுவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“திடீரென்று மாணிக்கவாசகர் கண்மூடியதே மங்கையின் தாயை நன்றாகக் கலக்கிவிட்டது. அதையடுத்து தொடர்ந்தும் ஏதாவது நடந்திருக்கலாமென்று நீனைக்கிறேன். உங்களுக்கும் ஒன்றுக்கு இரண்டு மூன்று தந்தி அனுப்பினார்கள். கடிதம் எழுதினார்கள். நீங்களும் கடைசி வரைக்கு மௌனமாக இருந்துவிட்டீர்கள். கடைசியில் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும்படி ஆகிவிட்டது” என்றான் சுந்தரம்.

“தந்திகள்! ஒன்றுக்கு மூன்று தந்திகள்!! இவையாருக்கு வந்தன? மங்கைக்கு என்னுடைய யாழ்ப்பாண விலாசம் நன்றாகத் தெரியும்! அப்படியானால் அந்த மூன்று தந்திகளும் எங்கு போய் மறைந்தன? அவற்றையார் பெற்றுக்கொண்டார்கள்? எந்தச் சண்டாளரே

அவற்றை என் கண்களில் படாமல் மறைத்துவிட்டான்? எந்தப் பாதகன் செய்த சதியிது?" எனது நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு குரல் 'ஹோ'வென்று ஒலமிட்டுக் கத்துவதுபோல இருந்தது.

“போகட்டும்” என்றேன் நான். எனது கண்கள் கலங்கிவிட்டன. “மங்கை எங்கே? அவள் என்னவானாள்?”

என்னுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரம், “மங்கையா? அவள் மங்களுருக்குப் போய்விட்டாள்” என்று அமைதியாகச் சொன்னாள்.

“பங்களுருக்கா?” என்று நான் புருவத்தை உயர்த்தினேன்.

“பங்களுரல்ல. அப்படித்தான் நானும் முதலில் எண்ணியிருந்தேன். இது மங்களுர். இது இந்தியாவில் மைசூர்ப் பக்கத்தில் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன், எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை.”

“அது எங்கேயாவது இருந்து தொலையட்டும். அவள் அங்கே ஏன் போனாள்?”

“அவளுடைய தாயும் தகப்பனும் அவரவர் வழியே போனபின்னர் அவள் தனித்துப் போனாள். அதுதான் சொன்னேனே! மூன்று தந்திகள் அனுப்பியும் நீங்கள் கூட வரவில்லை. இந்த நிலையில் அவளுடைய மாமா ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தார். அவர் மங்கையை தன்னுடன் வரும்படி கரடியாய்க் கத்தினார். அந்த மாமாவுடன் சென்றால் மனம் நொந்திருக்கும் மங்கை, காந்தாரி போன்ற மாமியுடன் வாழமுடியாதாம். அதைத் தான் சகித்துக்கொண்டாலும் கடைசியில் ஒருநாளைக்கு, ஊரே ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் மகா முரடான கல்லுளி மங்கன் போன்ற மாமன் மகனைக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டி வருமாம். அவனைக் கட்டிக்கொண்டால் ஒரு நாளைக்கு ஆற்றிலேயோ குளத்திலேயோ பாயவேண்டி வருமாம். அதை இப்பொழுதே செய்யலாமே என்று எண்ணினாள் மங்கை”.

“பிறகு?”

“அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். மாமனுடன் யாழ்ப்பாணம் போவதில்லையென்று முடிவுசெய்துவிட்டாள். அதன்படி கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்துவிட்டாள்.”

“சேர்ந்து?”

“சேர்ந்து மங்களுக்குப் போய்விட்டாள். அந்தப் ஃபாதர் ஒருவாரத்தில் புறப்படவேண்டுமென்று ஒற்றைக் காலில் நின்றார். பிறகு நான்தான் அலைந்து உலைந்து அவரைப் பிடித்து இவரைப்பிடித்து பாஸ்போட் அது இது என்று எடுத்துக்கொடுத்து பிளேனில் ஏற்றிவிட்டேன்.”

“ஊம், மங்களுரில் மங்கை என்ன செய்கிறாள்?” என்று நான் சுந்தரத்தைக் கேட்டேன்.

“அங்கே கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் சேர்ந்து பயிற்சி பெறுகிறாள். இரண்டு வருடப் பயிற்சி முடிந்ததும் அவள் ஒரு கன்னியாஸ்திரியாக வெளிவருவாள்.”

உலகத்து மக்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு பிரமாண்டமான மலையைத் தூக்கிவந்து எனது தலையில் ‘தொப்’ பென்று போட்டது போலிருந்தது எனக்கு! கால்களையும் கைகளையும் வரிந்து கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போய் ஆழச் சமுத்திரத்தில் தலைகீழாக உருட்டிவிட்டது போலிருந்தது எனக்கு! ஆயிரமாயிரம் சுந்தரம் போன்றவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்துநின்று, கைகளில் தீப் பந்தங்களை ஏந்தி எனது உடலை அணுஅணுவாகச் சுட்டுப் பொசுக்குவது போலிருந்தது எனக்கு!

எனது நாடி நரம்புகள் ஓய்ந்தன. ரத்த ஓட்டம் ஸ்தம்பித்தது. இதயம் நின்றுவிட்டது. கவசகுண்டலங்கள் கேட்டு வந்த கிருஷ்ணனிடம் கர்ணன் கூறியதுபோல, “ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ” என்று தெரியாமலிருந்தது.

‘மங்கை, —என்னை— எனதுணர்வை— எனதுள்ளத்தை நீ புரிந்துகொண்டது இவ்வளவுதானா? நான் உன்னைக் கைவிட்டு விட்டேனென்று எண்ணி என்னைவிட்டு வெகு தூரம் போய்விட்டாயா?’ என்று நான் எனது நெஞ்சுக்குள்ளேயே விம்மினேன்.

“என்னவோ நடந்தது நடந்துவிட்டது” என்று சுந்தரம் சொன்னான். “நம்மைப் பொறுத்தவரையில் ‘மங்கை’ என்ற பெயர் மறைந்துவிட்டது. இப்பொழுது அவளுடைய பெயர் மேரி:”

மங்கையா? மேரியா?

நான் எழுந்தேன்.

“சுந்தரம், எனக்கு நீ இன்னுமோர் உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று கெஞ்சுவதுபோலக் கேட்டேன்.

“என்ன வேண்டும்?”

நான் எனது வலதுகைப் பெருவிரலை வளைத்து வாய்க்கு நேராகப் பிடித்துக் காட்டி, “குடிப்பதற்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் வேண்டும்” என்றேன். எனக்குத் தலை சுற்றுவது போல இருந்தது.

சுந்தரம் கொண்டுவந்து தந்த தண்ணீரைக் குடித்து விட்டுத் தள்ளாடித் தள்ளாடித் தெருவுக்கு வந்தேன்.

மழை இன்னமும் பெய்துகொண்டிருந்தது. மங்கையான மங்கையே என்னைவிட்டுப் போய்விட்டாள் என்பதைக் கேட்டபின்னரும் கல்லுப்போல இருக்கும் இந்த நாசமாய்ப்போன உடலா இந்த அற்ப மழைபட்டுக் கரைந்துவிடப் போகிறதென்று எண்ணிக்கொண்டே தெருவழியே நடந்தேன்.

—5—

மணி ஒன்பது அடித்து பத்து நிமிடங்கள் கழிந்து விட்டன. நான் அங்கொடை ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்வதற்கு ஆயத்தம் செய்துகொண்டு-தபாற்காரனைப் பார்த்திருந்தேன்.

சுடந்த நாலேந்து நாட்களாக அப்பாவின் கடிதம் வரவில்லை. அதனால் தற்பொழுது அவருடைய உடல்நிலை

எப்படி இருக்கிறதென்று தெரியவில்லை. அவருடைய கடிதம் வந்தால் எனக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தொழில் கிடைக்குமா கிடைக்காதா என்பதும் தெரிந்துவிடும். ஆனால் வரவில்லையே!

எனது கடந்த யாழ்ப்பாணப் பயணத்தின்பொழுது நான் மீண்டும் பளையிலுள்ள தெங்குத் தொழிற்சாலைக்குப் போயிருந்தேன்.

தொழிற்சாலை அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்ததும், ஒரு விசாலமான மண்டபத்தை அடுத்து, முதலாவது அறை வாசலில், 'க. சிற்றம்பலம்—உரிமையாளர்' என்ற பிளாஸ்டிக் பலகை காட்சி தந்தது. அந்த அறை மூடப்பட்டிருந்தது. இரண்டாவது அறை முகப்பில் 'சி. மனோகரன்—மனோஜர்' என்ற பெயர்ப் பலகை தொங்கியது. இந்த அறை திறந்திருந்தும், ஓர் அரைக் கதவு மறைவு கட்டிக்கொண்டிருந்தது. இந்த இரண்டு அறைகளுக்கும் எதிரே மண்டபத்தில் இருந்த இரண்டு அறைகளும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. இந்த மண்டபத்தைச் சேர்ந்தாற் போல பின்னால் அமைந்திருந்த அலுவலகத்திலிருந்து வெளிவந்த தட்டெழுத்து யந்திரங்களின் ஓசை, சிறிது தொலைவிலிருந்து வந்த தொழிற்சாலையின் ராட்சத யந்திரங்களின் பேரிரைச்சலுடன் மோதி மீளமுடியாமல் செத்து மடிந்தது.

மனோகரனின் அறை வாசலிலுள்ள ஒரு முக்காலியில் உட்கார்ந்தவண்ணம் நெடுந் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த பியூன் திடுக்கிட்டு விழித்து, "உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

நான் பதில் சொல்லாமல் அந்த மண்டபத்தைச் சுற்றிப் பார்வையைச் சுழலவிட்டேன். அந்தப் பியூன் என்னை விடவில்லை. தொடர்ந்து சொன்னான். "நான்தான் பொன்னுச்சாமி. நீங்கள் யாரைப் பார்க்கவேண்டும்?"

'நான்தான் ஜவகர்லால் நேரு, நான்தான் ஜான் கென்னடி' என்ற பாவனையில், "நான்தான் பொன்னுச்

சாமி' என்று 'சிம்பிளா'கத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திய அவனிடம், "மிஸ்டர் சிற்றம்பலம் இருக்கிறாரா?" என்று கேட்டேன்.

"பெரியவர் இதுவரை வந்து சேரவில்லை. வருவார் என்பதும் நிச்சயமில்லை. பெரியவரைத்தான் பார்க்க வேண்டுமென்றால் வீட்டுக்குப் போனால் சந்திக்கலாம். அல்லது சின்னையா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்துவிடுவார். விரும்பினால் அவருடன் பேசலாம்" என்றான் பொன்னுச்சாமி.

'என்ன செய்யலாம்?' என்று நான் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னர், ஒரு கார் வந்து அலுவலக வாசலில் நின்றது. ஓர் இளைஞன் இறங்கினான். அவனுக்கு இருபத்தேழு இருபத்தெட்டு வயதிருக்கலாம். நல்ல சிவப்பு நிறம். நடுத்தரமான உயரம். கூர்மையான பார்வை. ஒரு முறை பார்த்தால் மீண்டும் ஒருமுறை பார்க்கத் தூண்டும் ஒரு கவர்ச்சி முகத்தில் தெரிந்தது. இவன்தானா மனோகரன்?

மனோகரன் கண்களிலிருந்த சுறுப்புக் கண்ணாடியைக் கழற்றி, கையில் சுழற்றியபடி வாசற்படிகளில் துள்ளிப் பாய்ந்து ஏறித் தனது அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ஒரு காகிதத்தில் எனது பெயர் விபரங்களை எழுதி பொன்னுச்சாமியிடம் கொடுத்தேன். அவன் மனோகரனின் அறைக்குள் புகுந்து சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

"சின்னையா உங்களை வரச்சொன்னார்."

நான் தயக்கத்துடன் அரைக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். "ம்..." என்றுதொடங்கிய மனோகரன், நான் அனுப்பிய காகிதத் துண்டை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, "யெஸ் மிஸ்டர் வசந்தன். டேக் யுவர் சிட். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று சாந்தமாகக் கேட்டான்.

மனோகரன் எனக்கு உத்தியோகம் தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. அவனுடன் ஐந்து நிமிடங்கள் பேசினாலே நிம்மதியாக இருக்கும்போலிருந்தது.

நான் அமர்ந்துகொண்டேன்.

“என் அப்பாவுக்குப் பெயர் கதிர்காமர். உங்களுடைய தகப்பனரின் நண்பராம்...” என்று நான் ஆரம்பித்தேன்.

“அப்படியா? சந்தோஷம். மேலே சொல்லுங்கள்” என்றான் மனோகரன்.

“உங்களுடைய தொழிற்சாலையில் ஒரு வேலை கேட்டுப் பார்க்கும்படி அனுப்பினார்” என்று நான் பட்டென்று விஷயத்துக்கு வந்தேன்.

“உங்களுடைய தகப்பனருக்கு என்ன பெயரென்று சொன்னீர்கள்? கதிர்காமரா?”

“ஆமாம்.”

“அவருக்கு என்ன வயதிருக்கும்?”

“கிட்டத்தட்ட அறுபது இருக்கலாம்.”

மனோகரன் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தான். தென்றல் காற்றில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு தென்னங்கீற்றில் அமர்ந்திருந்த காகமொன்று தனது குஞ்சுக்கு இரையூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள், மிஸ்டர் வசந்தன்” என்று மனோகரன் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான். “அறுபது வயது நிரம்பிய ஒருவருக்கு நாங்கள் எந்தவிதமான வேலையைத் தரமுடியும், ம்?”

நான் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு நிதானித்தேன். “நான் சொல்லவந்தது என்னவென்றால், அப்பா தன்னை நினைவூட்டி எனக்குத்தான் ஒரு வேலை கேட்கும்படி அனுப்பினார்.”

“ஓ! ஐ ஆம் ஷாரி” என்று புன்முறுவல் பூத்தான் மனோகரன். “நான் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு விட்டேன். இப்பொழுது நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? என்ன படித்திருக்கிறீர்கள்?”

“நான் ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. ஒரு தொழிலும் கிடைக்காததால் தற்சமயம் கொழும்பில் ஒரு கம்பெனி

யில் குமாஸ்தாவாகக் கடமையாற்றுகிறேன்'' என்று நான் சில விபரங்களைச் சொன்னேன்.

''அடேயப்பா! அந்த உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டா இங்கு வரப்போகிறேன் என்கிறீர்கள்?''

''எங்கள் குடும்பத்தில் அப்பாவையும், என்னையும் தவிர, வேறு யாருமே இல்லை. அப்பாவும் ஒரு நோயாளி ஆறு மாதங்கள் ஆஸ்பத்திரியும், ஆறு மாதங்கள் வீடுமாக இருப்பார். அதனால், நான் யாழ்ப்பாணத்திலேயே ஒரு தொழிலைத் தேடிக்கொண்டால், அது இரண்டு பேருக்குமே ஆறுதலைத் தரும் என்று நினைக்கிறோம்.''

''அது உண்மைதான். ஆனாலும் மிஸ்டர் வசந்தன், தற்சமயம் இங்கே எந்தவிதமான வேலையுமில்லை. உங்களைப்பற்றி அப்பாவிடம் கட்டாயம் சொல்லுவேன். உங்களுடைய கொழும்பு முகவரியைத் தந்துவிட்டுப் போங்கள். உங்களுக்கு உதவக்கூடுமானால் நிச்சயமாக எழுதுவேன்.''

நான் எனது விலாசத்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, மனோகரனுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு விடைபெற்றேன்.

''மஹத்தயா?'' என்று பஸ்கண்டக்டர் எனதருகில் வந்து கையை நீட்டினான். ஓர் இரண்டு ரூபாய் நோட்டை அவனுடைய கையில் வைத்து, ''அங்கொடைக்கு'' என்றேன்.

பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எனது மூளை ஓய்வு ஒழிச்சல் இன்றி வேலை செய்துகொண்டிருந்தது, ''மங்கை போய்விட்டாள்—மங்கை போய்விட்டாள்'' என்று என் இதயத் துடிப்பு வினாடிக்கு வினாடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. இதுதான் உன் வாழ்வின் கடைசி அத்தியாயம் என்று அங்கங்களின் ஒவ்வொரு அசைவும் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு திருப்பம்—

பஸ் திருப்புவட்டத்தில் திரும்பித் தெற்கு நோக்கி ஓடியது.

இன்னொரு திருப்பம்—

எனது சிந்தனை இதுவரை வந்த பாதையை விட்டு விலகி இன்னொரு புதிய பாதையில் திரும்பி ஓடியது. என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு மூலையில் உறக்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு புதிய மனிதன் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு எழுந்து நிமிர்ந்து நின்றான். அவனுடைய பாதங்கள் பூமியையும், தலை வானத்தையும் தொட்டுக்கொண்டிருந்தன.

‘வசந்தன், நீ ஒரு அப்பாவி. உனக்கு மூளையே இல்லை. உனக்கு உலகத்தின் போக்கே தெரியவில்லை’ என்று கடகட வென்று சிரித்தான் அந்த உள் மனிதன்.

‘ஏன்?’ நான் திகைத்தேன்.

பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

‘சுந்தரம் சொன்னவை அனைத்தும் எழுத்துக்கு எழுத்து, சொல்லுக்குச் சொல்லு, வரிக்கு வரி மெய்யென்று நம்புகிறாயா?’

‘ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் அப்படி இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறதே தவிர, அவனுடைய கூற்றுப் பொய்யாக இருக்க நியாயமே இல்லை. மங்கைக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு; சாதாரணமாகக் கதைகளிலும் கற்பனைகளிலும் வரும் தெருக் காதலல்ல, சினிமாச் சிநேகிதமல்ல, பஸ் ஸ்டாண்ட் தோழமையல்ல. அது ஜென்ம ஜென்மாந்தரங்களாக ஜீவனோடு கலந்து தொடர்ந்து வந்த உள்ளன்பு! பல பல பிறவிகளாகப் பின்பற்றி வந்த பிரிக்க முடியாத பேரன்பு! ஆனபடியால் மங்கை என்னை மறந்துவிட்டாளென்பது வெறும் பேச்சு. அவள் இலங்கையில் எங்கே இருந்தாலும் எனக்குக் கட்டாயம் கடிதம் எழுதியிருப்பாள். எனவே அவள் வாழ்விலே துறவுபுண்டு மனதிலே உறுதியூண்டு, பற்றறுத்துப் போய்விட்டாள் என்பதில் சந்தேகமே இருக்க முடியாது.’

‘இந்த மோசக்கார உலகத்திலே ஆளுக்கொன்று சொல்லுவார்கள். எல்லாரையும் அப்படியே நம்பிவிடலாமா?’

‘அதிகமேன்? இன்னும் சில நிமிடங்களில் சுந்தரம் சொன்னவை உண்மையா அல்லவா என்று தெரிந்துவிடப்போகிறதே! அவன் கூறியபடி அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில் மங்கையின் தாயார் இருப்பாளா இருக்கமாட்டாளா என்று அறிந்துகொள்ளப்போகிறேனே.

‘சுந்தரம் சொன்னவை பொய்யாக இருந்துவிட்டால் என்ன செய்வாய்?’

‘என்ன செய்வேனா? சுந்தரத்தை இழுத்து நடுத்தெருவில் போட்டு மிதிப்பேன். மரத்திலிருந்து இலைகளை ஓடிப்பதுபோல அவனுடைய கை, கால்களைப் பிடுங்கி எறிவேன். கழுத்தை நெரித்துக் கொன்று புதைத்துவிடுவேன்.’

‘போதும். ஆத்திரப்படாதே. அவ்வளவும் உண்மையாக இருந்து விட்டால் என்ன செய்வாய்?’

‘ஆம். என்ன செய்வேன்?’ ‘ஓ’வென்று வாய்விட்டுக் கத்தவேண்டும்போல இருந்தது எனக்கு.

பஸ் நின்றது.

புறச் சூழல் விழித்துக்கொண்டதால் எனது நெஞ்ச அரங்கிலே என்னோடு போராடிய மனச்சாட்சி சுருண்டு படுத்துவிட்டது.

மனதை நீண்ட நாட்களுக்குக் கட்டி வைக்கலாம். ஆனால், அதைக் கடைசி நேரத்தில் கட்டி வைப்பது என்பது பகீரதப் பிரயத்தனம் ஆகும். பரீட்சை எழுதிய மாணவன் மாதக் கணக்காகக் காத்திருப்பான். ஆனால், பரீட்சை முடிவைத் தாங்கிய கடிதம் கைக்கு வந்துவிட்டால், அதைப் பிரித்துப் பார்க்கும்வரை மனம் என்ன பாடுபடும்? அப்படித்தான் இதுவரைக்கும் மனதை அடக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆஸ்பத்திரி வாயிலில் நுழைந்ததும் என்னவோ ஏதோ உண்டோ இல்லையோவென்று ஏங்கித் தவிக்கலானேன்.

“ஹலோ, மிஸ்டர், ஹவ் ஆர் யூ?” என்று தேட்டுக் கொண்டே ஒருவன் என்னை நோக்கி வந்தான்.

நான் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன். சுத்தமான உடைகள் அணிந்திருந்த அந்த இளைஞன் யாரென்று எனக்கு நினைவு வரவில்லை.

“உங்களை எனக்கு நினைவில்லையே...?” என்று நான் இழுத்தாற்போல சொல்ல—

“வாட்? நினைவில்லையா? போனவாரம் பாரிஸில் சந்தித்தோமே! அதற்கு முதல்வாரம் லண்டனில் கண்டோமே! அதற்கு முன்னம்.....”

“ஓகோ!” எனக்கு நிலைமை விளங்கியது. நான் மெல்ல நழுவினேன்.

“ஸார் ஸார்” என்று யாரோ பின்னின்று அழைக்கவே நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆஸ்பத்திரியைச் சேர்ந்த இன்னொரு நோயாளி நின்றிருந்தான் “நான் சாப்பிட்டு ஆறுமாதமாகின்றேன். பிளெயின் டி குடிக்க ஒரு ஐம்பது சதம் தாருங்கள்” என்றான் அவன்.

அவனைப் பார்த்தால் ஆறுமாதங்கள் சாப்பிடாதவனைப் போலத்தான் காட்சியளித்தான். ஆனால், ஆறுமாதப் பெரும் பசியை ஒரு பிளெயின் டி தீர்க்குமா என்று எண்ணிக்கொண்டு, ஐம்பதுசத நாணயமொன்றை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்க—

“டேய்! எல்லாரும் ஓடிவாங்கடா. நம்ம துரை எல்லாருக்கும் காசு கொடுக்கிறாடா. இன்றைக்கு நமக்குச் சம்பளமடா” என்று என்னிடம் காசு வாங்கிய நன்றி கெட்ட பைத்தியக்காரன் கூச்சலிடவே, ஒரு பட்டாளமே திரண்டுவந்து என்னை ஆளுக்கொரு பக்கமாகப் பிடித்திழுத்தது.

ஆஸ்பத்திரியைச் சேர்ந்த சிப்பந்தியொருவன் ஓடிவந்து, ஒவ்வொருவரையும் சட்டையில் பிடித்துத் தள்ளினான். சாட்டையுடன் வந்த சர்க்கஸ்காரனைக் கண்ட மிருகங்களைப்போல எல்லாரும் பதுங்கிப் பதுங்கித் திரும்பி நடந்தனர்.

பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து நீங்களே பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்துகொள்ளலாமா? சரி, சரி உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமென்று அந்தச் சிப்பந்திகேட்டான்.

“இங்கே திருமதி மாணிக்கவாசகர் என்றொரு பெண்ணைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அந்த நோயாளியைப் பார்க்க வந்தேன்” என்று நான் பதிலிறுத்தேன்.

அவன் என்னை அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று ஒரு பெரிய பதிவுப் புத்தகத்தைப் புரட்டியபடி, “ஒரு பெண் நோயாளியா? அந்தப் பெண்ணுக்கு நீங்கள் என்ன உறவு?” என்று கேட்டான்.

‘ஆமாம். என்ன உறவு?’ என்று என்னையே நான் கேட்டுக்கொண்டேன். கொஞ்சக்காலம் பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்தேன், அந்த உறவு! இவளுடைய மகள் மங்கையை உயிருக்கு பிராகக் காதலித்தேன்; அந்த உறவு! அவளுக்குத் தாலிகட்டும் பாக்கியம் கிடைத்திருந்தால் அவளுடைய கணவனாகியிருப்பேன்; அப்படி ஒரு உறவு! நினைத்தபடி கல்யாணம் நடந்திருந்தால் இவள் எனக்கு மாமியாக வேண்டும்; அப்படியும் ஓர் உறவு.

“எல்லாம் நெருங்கிய உறவுதான் பா; பத்தாவது வார்ட்டில் இருக்கிறாள்” என்று மிகவும் கிட்டிய [உறவுக் காரணப்போல, சரியான விபரங்களைக் கூறி ஓர் ஐந்து ரூபா நோட்டைப் பதிவுப் புத்தகத்தின்கீழ் சொருகி வைத்தேன். இந்த அற்ப ஐந்து ரூபா சமயாசமயங்களில்கோடி ரூபாவுக்குச் சமமாக நிற்கிறதே!

“வாருங்கள், அழைத்துப்போய்க் காட்டுகிறேன்” என்ற அவன் ஆஸ்பத்திரி நடைபாதையில் நடந்தான்.

திருமதி மாணிக்கவாசகர் என்றால் இந்த உலகத்தில் மங்கையின் தாயார் மட்டுந்தானா? அதே பெயரில் இன்னும் எத்தனையோ பேர் இருக்கலாமே! ‘அப்பனே, இவள் மங்கையின் தாயாராக இருக்கக்கூடாது. கடவுளே, இவள் மங்கையின் தாயாராக இருக்கவேண்டாம்’ என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

—6—

மறக்குல வீரரின் புகழ்பாடும் புறநானூற்றிலே நெஞ்சையுருக்கும் ஒரு சம்பவம் வருகிறது. வண்டிச் சக்கரத்தைச் சேர்ந்த பல்லியானது அதனோடு சேர்ந்து சுழன்று சுழன்று நெடுந்தூரம் போவதுபோல வாழ்க்கையின் பல சுழற்சிகளிலும் கணவனோடு ஒட்டி வாழ்ந்த ஒருத்தி, கணவன் இறந்துவிட்டதும், “அவனுக்குச் செய்யும் ஈமத்தாழியை அகலமாக வணையுங்கள். எனக்கும் அதனுள் இடம் வேண்டும்” என்றாளாம்.

கணவன் இறந்துவிட்டால் மனைவியும் இறக்கத்தான் வேண்டுமென்பதல்ல. இறக்கத் துணியும் அளவுக்கு அன்பு வேண்டும். அவளில்லாத வாழ்க்கை இருள் நிறைந்த இடுகாட்டு வாழ்க்கை என்று கருதும் அளவுக்குப் பண்பு வேண்டும்.

மங்கையும் அப்படித்தான் நினைத்தாளோ?

தகப்பனார் இறந்ததும் எனக்கு அறிவித்திருக்கிறாள். துரதிர்ஷ்டவசமாக அந்தச் செய்தி எனக்கு எட்டவில்லை. எனது மெளனத்தை அவள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். மாணிக்கவாசகரின் மறைவுக்குப் பின்னர் அந்தக் குடும்பம் கெட்டழிந்துபோகலாம். அந்தச் சூமையைப் பொறுப்பேற்க விரும்பாத நான் வேண்டுமென்றே மனதை மாற்றிவிட்டதாக, அதனால் மெளனம் சாதிப்பதாக, அதனால் மறைந்துவிட்டதாக அவள் எண்ணியிருக்கலாம்.

மங்கைக்குத் தாலிகட்டி மனைவியாக்கி மனமகிழும் வாழ்வு அளிப்பேன் என்று நம்பிக்கையூட்டிய நான் அவளை விட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டதாக அவள் முடிவுகட்டிய பிறகு, இன்னொருவனுடைய மாலேக்குத் தலையை நீட்டுவதா என்று அவள் அஞ்சியிருக்கலாம்.”

அதன் விளைவாக இனிக் காதல் வேண்டாம், கல்யாணம் வேண்டாம். கணவன் வேண்டாம், குழந்தை வேண்டாம் என்று அவள் நினைத்திருக்கலாம். இன்பமும் வேண்டாம், துன்பமும் வேண்டாம், உறவும் வேண்டாம், பிரிவும் வேண்டாம் என்று அவள் கருதியிருக்கலாம்.

என்னைப் பார்வையாளர் மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற சிப்பந்தி அங்கு நின்ற தாதியிடம் என்னவோ இரகசியமாகச் சொன்னாள். அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு பத்தாம் வார்ட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

எனது நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு மின்சார 'மேர்ட்டர்' வேலை செய்வது போல இருந்தது. உயிர் பிரியப் போகும் கடைசி விநாடியில் தனது இறகுகளைப் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ளும் பறவையைப்போல எனது மனம் அடித்துப் புரண்டது.

வரப் போவது மங்கையின் தாயாரா அல்லது?

அந்தத் தாதி திரும்பி வந்தாள். அவளுடன் சுமார் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்ணும் வந்தான். அவளுடைய வெளித் தோற்றமே அவளை ஒரு பைத்தியக் காரி என்பதற்குச் சாட்சி சொன்னது.

நான் கவனமாகப் பார்த்தேன்.

எனக்கு முகம் வெளுத்தது, வாய் அடைத்தது, வியர்வை வடிந்தது, வாழ்க்கை இருண்டுவிட்டதோ?

நான் மீண்டும் பார்த்தேன்.

பேரதிசயங்கள் நிறைந்த இந்தப் பிரமாண்டமான பூவுலகத்தைப் படைத்துவிட்டுப் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய கடவுளே! இந்த மனித இனத்தைப் படைக்காமல் இருந்திருக்கலாமே! அவனுக்குச் சாஞ்சலியமான இந்த வாழ்வைக் கொடுக்காமல் இருந்திருக்கலாமே!!

மங்கையின் தாயை ஒரு வாங்கில் இருத்திவிட்டு அவளுக்குப் பக்கத்தில் அந்தத் தாதி நின்றாள். அவளுக்கு இவள் மெய்க்காவலோ? பணக்காரனுக்கும் பைத்தியக்

காரனுக்கும் ஒரு ஒற்றுமை இருக்கிறது. இரண்டு பேருக்குமே காவற்காரர் தேவை!

“உங்களுக்கு இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது?” என்று அப்போதைய தடுமாற்றத்தில் கேட்டுவிட்டேன். ஒரு பைத்தியத்தைப் போய் சுகமா என்று கேட்கலாமா?

“ஆமாம். நீ ஒருவன் வந்து சுகம் விசாரிக்கவில்லை என்றுதான் குறையாக இருந்தது. நீயும் கேட்டுவிட்டாய். போ. போய் வேலையைப் பார்” என்று கூறிய மங்கையின் தாயார் என்னைப் பார்த்தாள், அந்தச் சிப்பந்தியைப் பார்த்தாள், பக்கத்தில் நின்ற இன்னொருவனைப் பார்த்தாள், வெளியே பார்த்தாள், வானத்தைப் பார்த்தாள்.

எனக்கு இதயம் இடிந்து நெஞ்சம் அடைத்துக் கண்கள் கலங்கிக்கொண்டு வந்தன. ‘உங்களுடைய தங்கமான குணத்துக்கு இப்படி ஒரு கதியா வரவேண்டும்? உங்களை நான் இந்தக் கோலத்திலா காண வேண்டும்?’ என்று எண்ணிக்கொண்டு ‘உங்களுக்கு என்னைத் தெரிகிறதா?’ என்று கேட்டேன்.

“இந்தப் பெரிய ஆண்பிள்ளை கல்லாட்டம் கண்ணுக்கு முன்னால் நிற்கிறாயே, தெரியாமல் போகுமா?” என்று சிரித்தாள்.

நான் பெருமூச்சு விட்டேன். “உங்களுக்கு என்னை யாரென்று தெரிகிறதா?” என்று நான் விடாமல் தொடர்ந்து கேட்டேன்.

“நீ யாராக இருந்தால்தான் என்ன? இந்தக் காலத்தில் ஆட்களை அதிகம் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதுதான் நல்லது. தெரிந்துகொண்டு சொந்தம் கொண்டாடிய பின்னர் ஒன்று நடந்துவிட்டால் கவலைப்படவேண்டி வருமே”.

“கொஞ்சம் அமைதியாக நினைவுபடுத்திப் பாருங்கள். எனக்குப் பெயர் வசந்தன். உங்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்தேன்...” என்று அவளுடைய ஞாபக ஏடுகளைப் புரட்டிவிட எத்தனித்தேன்.

“வசந்தனா? சரி, இனிமேல் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீ பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்தால் அதற்கு என்னப்பா செய்கிறது? எல்லோருடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலும் யார் யாரோ குடியிருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கப்பம் கட்ட முடியுமா?”

“போகட்டும். உங்களுக்கு மங்கையை நினைவிற்குக் கிறதா?”

“அந்தப் பெண்ணை மறந்துவிடத்தான் பார்க்கிறேன். முடியவில்லை.”

“அவள் இப்போ எங்கே இருக்கிறாள்?”

“அட பாவமே! இது கூடவா உனக்குத் தெரியாது? அவளைப் பிரிந்து என்னால் இருக்க முடியாது. அதனால் அவளை எப்பொழுதும் என் கூடவே வைத்திருக்கிறேன். அதோ இருக்கிறாள்” என்று கூறிய மங்கையின் தாயார் எதிரே ஒரு பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் யாரோ ஒருத்தி! நான் கேட்ட கேள்விகள் எதையும் மங்கையின் தாயார் புரிந்துகொண்டு பதில் சொல்லுவதாகத் தெரியவில்லை. முதலில் அவளுக்கு என்னையே தெரியவில்லை. எனவே மேற்கொண்டு அவளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க விரும்பாமல் திரும்பிவிட நினைத்தபொழுது, எனது மூளையில் ‘பளிச்’ சென்று ஒரு மின்னல் வெட்டியது. மங்கையின் தாயாருக்கு அண்ணன் என்றும், மங்கைக்கு மாமன் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு மனிதர் இந்த இடைக்காலத்தில் இந்தக் குடும்பத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார். அவரைத் தேடிப் பிடித்தால் ஏதாவது பலன் கிடைக்காதா?

“உங்களுக்கு ஓர் அண்ணன் இருக்கிறார் அல்லவா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஆமாம் இருக்கிறார். அதற்கென்ன?”

“அவருடைய பெயர் என்ன?”

“அவருக்கு என்னவோ பெயர். ஊரிலே உலகத்திலே எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். எல்லோருடைய பெயரும் மனதில் நிற்குமா?”

“அவர் எங்கே இருக்கிறார்? அவருடைய விலாசம் என்ன?” என்று நான் சும்மா ஒப்புக்குத்தான் கேட்டேன். பெயரே நினைவில்லாத இவளுக்கு விலாசமா தெரிந்திருக்கப் போகிறது?

“அவர் நேற்று இருந்தார். இன்றைக்கு இருக்கிறாரோ இல்லையோ? அவர் அப்பொழுது ஒரு மண் குடிசையில் இருந்தார். இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறாரோ? எப்படி இருக்கிறாரோ?”

எனது கடைசி நம்பிக்கையும் அறுந்துவிட்டது. இனி கடவுள் என்று ஒருவன் இருந்தால் அவன் செயலாகட்டும். விதி என்று ஒன்று இருந்தால் அதன் விளையாடலாகட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு திரும்பினேன்.

“இந்தாப்பா” என்று மங்கையின் தாயார் என்னை அழைத்தாள். “உனக்கு என்ன பெயர்? இங்கே எதற்கு வந்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்குப் பெயர் வசந்தன்” என்று எனது பெயரை இரண்டாவது முறையாகச் சொன்னேன். “உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்.”

“வசந்தன், உன்னைப் பார்த்தால் நல்ல பிள்ளையாகத் தெரிகிறது. புத்தியாகப் பிழைத்துக்கொள். யாரிடமாவது அளவுக்கு மிஞ்சி அன்பு வைத்தாயோ ஆடிப் போவாய். சரி சரி, போய் வா”

நான் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் ஆஸ்பத்திரிச் சிப்பந்தியிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

“தம்பி வசந்தன்” என்று மங்கையின் தாயார் என்னை மீண்டும் அழைத்தாள்.

நான் திரும்பினேன்.

“எங்காவது எனது கணவரைக் கண்டால் நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லு. அண்ணரையோ, மங்கையை யோ சந்தித்தாலும் நான் கேட்டதாகச் சொல்லு. நீயும் போய் உன்பாட்டுக்குப் பேசாமல் இருந்துவிடாதே. அடிக்கடி கடிதம் போடு. வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடு. உடம்பைக் கவனித்துக் கொள். சரி போய்வா.”

“ஆகட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு நான் நடந்தேன். மங்கையின் தாயார் கடைசியாகச் சொன்ன விஷயங்களில் உயிரோடுள்ள மங்கையையும், அவளுடைய மாமனையும் தேடித் திரிவதிலும் பார்க்க செத்துப்போன மாணிக்கவாசகரைத் தேடிச் செல்வது சுலபமானது என்று முணு முணுத்துக்கொண்டு நடந்தேன்.

—7—

மஞ்சள் கதிரவனின் தங்கச் சுடர்கள் பூவுலகத்துக்குப் புதுமெருகேற்றிப் பொன் மயமாக்க முயன்றுகொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் கழிந்தது என்ற நிம்மதியுடன் புள்ளினம் சிறகடித்துப் பறந்து பரவசப்பட்டது. நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்ற கோடானுகோடி எண்ண அலைகள் வீசிய உள்ளங்களுடன் மனித ஜன்மங்கள் தத்தம் வீடுகளை நோக்கிப் படையெடுத்தார்கள். நேற்றைக்கு நடந்ததை மறந்து, நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று, இன்றைக்கு ஏங்குவதுதானே மனித வாழ்க்கை.

பஸ் வண்டியின் வேகம் குறைந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். கிங்ஸ்லி படமாளிகையின் முகப்பில் இருந்த பெரிய வண்ணச் சித்திரம் கண்களில் பட்டு, நான் இறங்கவேண்டிய இடத்திற்கு வந்துவிட்டேன் என்பதை நினைவுறுத்தியது. எழுந்து கூடாரத்தில் தொங்கிய கயிற்றை இழுத்து மணியை அடித்துவிட்டு முன் வாசலை நோக்கி நடந்தேன்.

நான் இறங்கித் தெருவைக் கடந்து மறு கரைக்குச் செல்வதற்குத் தயாராக இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்து வந்துகொண்டிருந்த வாகனங்களைக் கவனித்து நின்ற சமயம், “மிஸ்டர் வசந்தன்! எங்கே வீட்டுக்கா?” என்று ஒரு குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

சுந்தரம்!

“ஆமாம். வீட்டுக்குத்தான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு சுந்தரம் நின்ற பக்கமாக நடந்தேன். இன்றைக்குச் சுந்தரத்தைக் காணும்பொழுது, இவ்வளவு காலமும் எனக்கு அவனிடத்தில் இருந்த வெறுப்பில் பாதி குறைந்திருப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவன் எத்தனை தீயவனாக இருந்தபோதிலும், எனக்கு உபயோகப்படக்கூடிய சில தகவல்களைச் சொல்லியிருக்கிறான் அல்லவா? மங்கையையும் அவளுடைய தாயையும் பற்றிய விபரங்களை அவன் தெரிவிக்காமல் இருந்திருந்தால், நான் வாழ் நாளெல்லாம் தேட முடியாத, தேடிப் பயனடைய முடியாத இந்த இருவரையும் தேடி அலைந்துகொண்டிருப்பேன்.

நான் சுந்தரத்தை அழைத்துக்கொண்டு பக்கத்து ஹோட்டல் ஒன்றினுள் நுழைந்தேன். மேசைக்கு எதிரெதிரே இரண்டு பேரும் உட்கார்ந்து கொண்டோம். கடைச் ‘சப்ளையர்’ ஒரு ‘நெக்ரோ’வைத் திறந்து இரண்டு கிளாஸ்களில் ஊற்றினான். அந்தக் கருஞ்சிவப்புப் பானத்தின் மேலே கிளாஸின் விளிம்பு வரைக்கும் மிதந்து நின்ற வெண்ணிற நுரையைப் பார்த்தபடி, “எங்கே போய் விட்டு வருகிறீர்கள்?” என்று சுந்தரம் கேட்டான்.

“அங்கொடைக்குத்தான். மங்கையின் தாயாரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

“இப்பொழுது எப்படி நிலைமை?”

“மோசமான் நிலை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அது சரி, மங்கையும் இங்கே இல்லையென்றால், தாயையார் போய்ப் பார்த்துக் கவனிக்கிறார்கள்?”

“அதுதான் நேற்றுச் சொன்னேனே, மங்கையின் மாமன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று! அவர் தாயின் கூடப் பிறந்த அண்ணனாம். அவர் அடிக்கடி வந்து போகிறார் போலிருக்கிறது.”

‘சப்ளையர்’ ‘பில்’லைக் கிழித்து மேசையில் வீசிவிட்டு நகர்ந்தான். நான் ‘பில்’லை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சுந்தரத்தைப் பார்த்தேன்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்று சுந்தரம் கேட்டான்.

“இல்லை... மங்கையின் மாமனாரைப் பற்றிச் சொன்னால் யல்லவா? அவருடைய பெயர், விலாசம் போன்ற தகவல்கள் ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமா?”

சுந்தரம் என்னைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்து விட்டு, ஒரு ‘சிகரட்’டை எடுத்துப் பற்றவைத்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“இவ்வளவு நாட்களும் மங்கையையும் தாயையும் தேடிக்கொண்டு திரிந்தீர்கள். இப்பொழுது அந்த இரண்டு பேரும் இருக்கும் இடம் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் உங்களுக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை. இனிமேல் மங்கையின் மாமனாரைத் தேடப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டுச் சுந்தரம் மீண்டும் சிரித்தான்.

“உண்மைதான்! எனது வாழ்வின் எதிர்காலத்தில் பங்குகொள்ள மங்கை வரமாட்டாள் என்றால், அவருடைய மாமனைத் தேடி அலைந்து, கண்டுபிடித்துக் கட்டியழுது என்ன பயன்? ஆனாலும் ஒன்று! நான் மங்கைக்கு மாலை குட்டும் பாக்கியம் இல்லாமலே போனாலும், அவள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு சங்கைக்குரிய ‘சிஸ்டரா’கவே வெளிவந்தாலும், இன்று இல்லாவிட்டாலும் பத்து இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகாவது நான் அவளைச் சந்தித்து, அவருடைய வாழ்வில் ஏற்பட்ட இந்தத் துரதிர்ஷ்டமான மாற்றங்களுக்கு நான் மனமறிந்து காரணஸ்தகை இருக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லி அவளை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கவேண்டும். அதன் பிறகு வாழ்வை எப்படி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“அது சரிதான். ஆனால் மங்கையின் மாமனாரையும் ஒருமுறை சந்தித்து எல்லாச் சங்கதிகளையும் சந்தேகமின்றித் தெரிந்துகொண்டால், மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடலாம்” என்றேன் நான்.

சுந்தரம் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டுகவ்வையுடன் நிற்பதுபோலக் காணப்பட்டான். அவன்

சொன்னான்: “உங்களுடைய மனம் மிகவும் பலவீனமானது. உங்களுக்கு இப்படி ஒரு சோதனை வந்திருக்கக்கூடாது. உண்மையான அன்புக்கு அழிவில்லை என்று சொன்ன பெரிய மனிதனை இப்பொழுது எனக்கு முன்னிறுத்தி முகத்தில் ஒங்கிக் குத்தவேண்டும் போலிருக்கிறது.”

நான் எனது மேல் வரிசைப் பற்களால் கீழ் உதட்டைக் கடித்தபடி சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன். “மலையே வந்தாலும் தலையேதான் சுமக்கவேண்டும். அவரைப்பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“எனக்கு அவரைப்பற்றி அதிகமாக எதுவும் தெரியாது. மலை நாட்டிலேயே ஆசிரியராக இருக்கிறாராம். கறுப்பாய் குள்ளமாய் இருப்பார். ஒரு தங்கப் பல் கட்டியிருக்கிறார். பெயர் செல்வநாயகம்” என்றான் அவன்.

செல்வநாயகம்!

நான் சுந்தரத்தை அழைத்துக்கொண்டு கடைக்கு வெளியேவந்தேன். “சரி சரி என்னவோ நடக்கிறதை இருந்துபார்ப்போம்” என்றேன்.

“மங்கையே உங்களை வேண்டாமென்று சொல்லி மங்களுர் வரைக்கும் போய்விட்டாள். இனி நீங்கள் ஏன் வீணாக மனதை அலட்டி உங்களுடைய வாழ்வையும் பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். என்னைக் கேட்டால், உங்களுடைய தற்போதைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் தீர்க்கவல்ல மருந்து ஒரு கல்யாணம்தான் என்பேன். யாராவது ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து மணந்துகொண்டு வாழ்க்கையைத் தொடங்குங்கள். காலம் நாளடைவில் மனதை மாற்றிவிடும்.”

நான் விரக்தியுடன் சிரித்தேன். “கல்யாணமா? எனக்கா? இனியா? சுந்தரம்! மங்கை என்னை எளிதில் மறந்திருக்கமாட்டாள். அவள் என்னைப் பிரிந்து மங்களுக்குப் போய்விட்டாள் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.”

“அவள் உங்களை மறக்கவேண்டுமென்று மனதார விரும்பியா மறந்தாள்? இல்லை. உங்களை மறந்து மறைந்து வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்ததால் செய்தாள்.”

“என்ன?”

“மங்கை மங்களுக்குப் போகவில்லையென்றால் இங்கே தான் எங்கேயாவது இருக்கவேண்டும். அவள் உங்களைச் சலபமாக மறந்திருக்கமாட்டாள் என்கிறீர்கள். உங்களுடைய விலாசத்தை சரிவரத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அவள் உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தனது இருப்பிடத்தைத் தெரிவித்திருக்கலாம் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“உங்களில் அவளுக்கு ஏதாவது கோபம் என்று வைத்துக்கொண்டாலுங்கூட உங்களைத் திட்டியாவது நாலு வரி எழுதியிருக்கலாம் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“ஆஸ்படியால் அவள் உங்களை மறந்துவிட்டாள் என்று தானே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது?”

“ஆமாம்.”

“மிஸ்டர் வசந்தன். எனது சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறேன். அழகான பெண்களுக்கும் ஆலகால விஷத்திற்கும் அவ்வளவு அதிகமான வித்தியாசம் இல்லை. பெண்ணென்ற பேய் பிறந்ததே ஆண்களின் உயிரை வாங்கத்தான்.”

எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. தொடர்ந்து இன்னும் கொஞ்ச நேரம் சுந்தரத்துடன் பேசிக்கொண்டு நின்றால் நானும் அங்கொடைக்குப் போகவேண்டி வரும்போலிருந்தது. அதனால் இந்தளவில் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

எங்கேயோ பிறந்து, எப்படியோ வளர்ந்து ஏதோ ஒரு உறவைச் சொல்லிக்கொண்டு எனது வாழ்வில் குறுக்கிட்டாள் மங்கை. எனது மனக் குகையின் கற்கதவுகளை அன்பெனும் அரிய சக்தியால் சிதறடித்து உள்ளே நுழைந்தாள், மணி விளக்கை ஏற்றி வைத்து வழிபட்டாள். ஆயுள்

முழுவதும் அப்படியே இருப்பாளென்று எண்ணித் திமிர் பிடித்து இறுமாந்திருந்தேன். ஆனால்-

ஏற்றிய தீபத்தைச் சுழற் காற்றில் சிக்க வைத்துவிட்டு, என்னை மறந்து, என் அன்பை மறந்து, எனது உயிர்த் துடிப்பை மறந்து வெகுதூரம் போய்விட்டாள். எனது ஆயுள் காலத்தில் அவளை இன்னொருதரம் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுமா? பார்த்தாலும் பேசும் வாய்ப்பு ஏற்படுமா? பேசினாலும் எனது நெஞ்சத்தைத் திறந்து காட்டி உள்ளே குருதி! சொட்டிக்கொண்டிருக்கும் ரண களத்தை ஆற்றிக்கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்படுமா?

தற்கொலை செய்ய எண்ணியவன் கழுத்தில் கயிற்றை மார்ட்டித் தொங்குகின்றான். கயிறு தொண்டை முடிச்சை இறுக்கி நெருக்கி அழுத்த, உயிர் உள்ளேயும் இருக்க முடியாமல் வெளியேயும் வரமுடியாமல் துடித்துத் திணறி அவ திப்படுமே ஒரு விஷடி - அந்தக் கடைசி விஷடி - அந்தக் கணநேர வேதனையை நான் நாளெல்லாம் அனுபவிக்கிறேன். என்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்க, மங்கை! உனக்கு மனமும் வந்ததா? ஒரு நாள் நான் காய்ச்சலாகப் படுத்திருந்தபொழுது எனக்குப் பக்கத்தில் வந்திருந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் வடித்தாயே. இன்றைக்கு என்னை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுப் போக - மங்கை! உனது நெஞ்சமும் துணிந்ததா?

ஊம். நீ நினைத்துவிட்டாயாக்கும், உனது மறைவுக்குப் பின்னர் நான் மனம் மாறி இன்னொருத்தியை மணந்து, பதினாரும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்வேன் என்று! உன்னை மணக்கக் கனவு கண்ட நான் இன்னொருத்திக்குப் பக்கத்தில் மணவறையில் அமர்வேனா? உனக்கு மாலையிடத் துடித்த இந்தக் கரங்களால் வேறொருத்திக்கு மாங்கல்யம் சூட்டுவேனா? நீ இருந்த நெஞ்சக் கோவிலில் மற்றொருத்தியை நுழைய விடுவேனா?

நீ நினைக்கலாம் இன்றைக்கு நீ ஒரு பெரிய தியாகி என்று, ஒரு பெரிய துறவி என்று! மண்ணாங்கட்டி!! நீ ஒரு

துரோகி. நீ மட்டும் தான் பற்றறுத்துத் தொண்டு செய்ய முடியும் என்று எண்ணிவிடாதே! என்னாலும் முடியும். உனது மனவலிமையைப் போலப் பன்மடங்கு வலிமை எனக்கும் இருக்கிறது. இருந்தும்—

இந்தப் பாழ்பட்ட உலகத்தில் எனக்கு இன்னமும் கொஞ்ச வேலை காத்திருக்கிறது. என்னை நம்பிய ஒரு கிழவர் கயரோக ஆஸ்பத்திரியில் செத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கடமையை முடித்துக்கொண்டு நானும் வருகிறேன். வருகிறேன் என்றால் உன்னைப் போல மதம் மாறிப் பெயர் மாறி ஒரு பாதிரியாக மாட்டேன். காவி கட்டிக்கமண்டலம் ஏந்திக் கொண்டு காட்டுக்குப் போகவும் மாட்டேன். நீ ஒரு பெண். அதனால் அமைதியான சூழ்நிலையில் ஒரு கன்னியாஸ்திரியாக நீ கடமையாற்றலாம். நான் ஒரு ஆண். நான் மரணத்தின் மடியில் கிடந்து பணி புரியப் போகிறேன். போருக்குப் போவேன். ஆம். நான் இராணுவத்தில் சேரப்போகிறேன். போர் முனையில் படையின் முன்னணியில் முதல் வீரனாக நிற்பேன். எதிரியின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் நீ குடியிருந்த இந்த நெஞ்சில் பாய்ந்து கிழிக்க, உனக்குச் சொந்தமென்று நான் எண்ணியிருந்த இந்த உடலை பீரங்கிக் குண்டுகள் பிய்த்துச் சின்னாபின்னமாகச் சிதறடிக்க, குருதிக் குழாய்கள் துண்டிக்கப்பட்டு ரத்தம் குபு குபுவென்று சீறிப் பெருக, யுத்த களத்தில் அனாதையாக விழுந்து கிடப்பேனே - அப்பொழுது எனது உயிர் நிலையில் கடைசிக் கும் கடைசியாக ஏற்படுமே ஒரு துடிப்பு - அப்பொழுதுகூட - என் ஆருயிர் மங்கை! உனது நினைவாகவே கிடப்பேன்!

நான் வீட்டைச் சமீபித்து விட்டேன். சட்டைப் பையைத் துழாவித் திறப்பை எடுத்து, - கதவுத் துவாரத்தில் போட்டுத் திருப்பிய சமயம், எதிர்த்த சுருட்டுக் கடைக் காரர் என்னைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டார்.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

“உங்களுக்கு ஒரு தந்தி வந்திருக்கிறது” என்று அவர் தந்தியை உயரத் தூக்கிக் காட்டினார்.

‘தந்தி’ என்றதும் நெஞ்சு ‘திக்’ கென்றது. திறப்பைக் கதவில் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டு கடைக்குப் போய்த் தந்தியை வாங்கிப் பிரித்தபடி வீட்டுக்கு வந்தேன்.

—8—

மனிதன் நினைத்தபடி எல்லாக் கருமங்களும் நடந்து முடியுமானால், அவன் எண்ணிய யாவையும் செயற்படுத்தும் சக்தி அவனுக்கு இருக்குமானால், அவன் இரண்டாவது மனிதரைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க மாட்டான், ஊழ் வினையைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க மாட்டான், பாவ புண்ணியத்தைக் கனவிலும் கருத மாட்டான். அவன் தனது வாழ்க்கை மண்டபத்தை இரண்டு இரண்டு கற்களை அடுக்கி எழுப்பி வர அவனுடைய ஊனக் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஒரு சக்தி ஒவ்வொரு கற்களாகத் தள்ளி விழுத்தி வர, அது என்ன? இது எப்படி? அது ஏன் நடக்கவில்லை? இது எப்படி நடந்தது? என்று சிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறான். சிந்தித்து விடையைக் கண்டவன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்ந்துக் கை கூப்பி அஞ்சலி செய்கிறான். அல்லாதவன் கடைசி வரைக்கும் வாழ்க்கைப் புயலுடன் மல்லாடிப் பிடி சாம்பராகி மண்ணோடு மண்ணாகி மீண்டும் வருகிறான்.

நான் இரண்டு காரியங்களைச் சாதிக்க எண்ணினேன். அவற்றில் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தொழில் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது. இது நான் நினைத்த அளவுக்கு அதிகமாகவே நிறைவேறிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிற்றம்பலத்தின் தெங்குத் தொழிற்சாலைக்கு என்னை மனேஜராக நியமித்திருப்பதாகவும், முதலாம் திகதி வந்து உத்தியோகத்தைப் பொறுப்பேற்கும்படியும் நேற்று ஒரு தந்தி வந்தது. இன்று வந்த அப்பாவின் கடிதம் அந்தச் செய்தியை உறுதி செய்துவிட்டது.

அடுத்ததாக நான் மங்கை என்ற பேரழகுச் சிலையை மணந்துகொண்டு மங்களமாக வாழவேண்டுமென்று மனக் கோட்டை கட்டினேன். அந்தக்- கோட்டையைத் தூள் தூளாக இடித்து நொறுக்கி காலச் சேற்றை வாரி மூடிக் கதையை மாற்றிவிட்டான் காலதேவன்.

இனி?

நான் தற்போதைய வேலையை விட்டுவிட்டு யாழ்ப்பாணம் போய்ப் புதிய வேலையை ஏற்பதால் பல நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்று நம்புகின்றேன். நோயாளியான அப்பாவை நேரடியாகக் கவனித்துத் தேவையான மருத்துவ வசதிகளையும் உதவிகளையும் செய்யலாம். நான் எதிர் பார்த்ததோ ஒரு சாதாரண குமாஸ்தா வேலை. கிடைத்திருப்பதோ உயர்வானதும், மதிப்பானதுமான மனேஜர் வேலை. இதனால் அதிக ஊதியமும், நல்ல அந்தஸ்தும் ஏற்படலாம். இவை எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமான இன்னொரு நன்மையும் இருக்கிறது. ஆமாம், மங்கையுடன் சிரித்துச் சிரித்துச் சேர்ந்து வாழ்ந்து பழகிய இந்த வீட்டை விட்டு, இந்தச் சூழலைவிட்டு, இந்தச் சுற்றுப்புறத்தைவிட்டு விலகி இருக்கலாம். புதிய சூழலில் புதிய மனிதரோடு வாழத் தொடங்கினால் மங்கை ஏற்றி வைத்த மனச் சமையைக் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் இறக்கி வைக்கலாம். அல்லது இறக்கி வைக்க முயலலாம், அல்லது அப்படி எண்ணி ஆறுதலடைய எத்தனிக்கலாம்.

இன்றைக்கு இருபத்தெட்டாந் திகதி. இன்றைக்கு அலுவலகத்திற்குப் போய் எனது ராஜினாமாக் கடிதத்தை ஒப்படைத்து எனது தற்போதைய வேலையிலிருந்து விலகப் போகிறேன். விலகி? எனது வாழ்க்கை வரலாற்றிலே ஒரு வண்ணச் சித்திரத்தை வரைந்து, அதை வேதனைத் தீயில் வேக வைத்த கொழும்பு மாநகரத்துக்குக் கோடி கும்பிடு போட்டுவிட்டு நாளைக்கு யாழ்ப்பாணம் போகப் போகிறேன்! போய்? போய் அங்கு தெங்குத் தொழிற்சாலையில் மனேஜர் பதவியை ஏற்கப் போகிறேன். ஏற்று? ஆமாம்—

‘மங்கை, நீ எங்கேயிருக்கிறாய்?’

மங்கையை நான் முதன் முதலாகச் சந்தித்த இன்ப மயமான நிகழ்ச்சி எனது நெஞ்சில் இன்னமும் பச்சைப் பசேலென்று பசுமையாக இருக்கின்றது.

மாணிக்கவாசகரின் குடும்பத்தினர் இந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்து இரண்டு மூன்று வாரங்களே ஆகியிருந்தன. மாணிக்கவாசகர் பல தடவைகள் என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்து போயிருக்கிறார். நான்கூட இரண்டொரு முறை அவருடைய வீட்டுக்குப் போய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கிறேன். ஒருவருக்கு ஒருவரை நன்றாகப் பிடித்திருந்த நிலையில் எங்களுடைய உறவு நின்றிருந்தது.

ஒரு நாள் இரவு மாணிக்கவாசகர் எனது வீட்டுக்கு வந்தார். “எனக்குக் கொஞ்சம் சுகமில்லை. லேசான மார்புவலி. நாளைக்கு வேலைக்குப் போக முடியுமோ தெரியாது. எதற்கும் நீங்கள் காலையில் வேலைக்குப் போகும் பொழுது வீட்டுப் பக்கம் வந்து நிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டு போங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

சரி என்றேன்.

மறுநாள் நான் வேலைக்குப் போகும் பொழுது மாணிக்கவாசகரின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். வாசற்கதவு கொஞ்சம் திறந்தே இருந்தது. எனினும் நான் முதற் படியில் ஏறி நின்று கதவைத் தட்டினேன். யாரோ நடந்துவரும் காலடியோசை கேட்டது. நான் இரண்டாவது படியில் ஏறி நின்றேன். எனக்கு எதிரே வந்து நின்றது—

ஒரு பொற்சிலை!

மங்கையின் இரட்டைப் பின்னல்களில் ஒன்று கருநாகம் போல மார்பில் புரள, அவளுடைய மென் விரல்கள் அதன் தலைப்பை முறுக்கித் திரித்தன. சிவந்த நெற்றியில் ஒரு சிவப்புத் திலகம், கூர்மையான நீண்ட நேத் திரங்களில் காந்தத்தின் கவர்ச்சி, பட்டுப் போன்ற மெத்தென்ற கன்னங்களில் மலர்களின் சாயல், செவ்வதரங்களில் முகையின் முத்திரை, அவளுடைய இலாவண்யமான யௌவன மேனி செழுமையின் செழிப்புக்கு ஒரு சவால்!

நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

அவளும் பார்த்தாள்.

நான் சிரித்தேன்.

அவளும் சிரித்தாள்.

“அப்பா இருக்கிறாரா?” என்று நான் மங்கையைக் கேட்டேன்.

“இருக்கிறார் உள்ளே வாருங்கள்” என்று சொன்னாள் மங்கை. சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி உள்ளே போனாள்.

என்னுடைய நரம்புக் குழாய்களில் இரத்தம் ஓடவில்லை. இன்ப வெள்ளம் ஓடிற்று. நான் உள்ளே சென்று நாற்காலியில் உட்கார்ந்து தடுமாறினேன்.

மங்கை திரும்பி வந்தாள்.

“அப்பாவுக்குச் சுகமில்லை. எழுந்துவர முடியவில்லையாம். லீவுக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அதை அவருடைய அலுவலகத்தில் கொடுக்க வேண்டுமாம்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கதவோடு சாய்ந்து சித்திரம் போல நின்றாள்.

“ஆகட்டும்” என்று சொல்லி நான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எனது பார்வையை ஊடறுத்து எனது முகத்தைச் சந்திக்கும் சக்தியற்று அவளுடைய பார்வை தெறித்துச் சிதறித் தரையில் சிந்தியது.

“அப்பாவுக்கு என்ன சுகமில்லை?” என்று நான் கேட்டேன். தனக்கு மார்பு வலி என்று அவரே நேற்று என்னிடம் சொல்லியிருந்தார். இங்கே மங்கையை ஏதாவது பேச வைக்கவேண்டும் என்றுதான் பதில் தெரிந்திருந்த அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“அப்பாவுக்கு மார்புவலி” என்று வருத்தத்தோடு சொன்னாள் மங்கை. அவளுடைய முகத்தில் சோகம் குவிக்கின்ற நேரத்திலும் ஒரு கோலம் கவிகின்றதே!

“யாரிடத்தில் மருந்து வாங்குகிறார்?”

“பக்கத்துத் தெருவில் இருக்கும் டாக்டர்தான் வைத்தியம் செய்தார். அவர் வந்து இரண்டு ஊசிகளைப் போடுவார். அதன் பிறகு அப்பா இரண்டு மாதத்திற்கு ஓடி

யாடித் திரிவார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் திரும்பவும் அதே பல்லவிதான்”.

“மங்கை” என்று மாணிக்கவாசகர் உள்ளேயிருந்து கூப்பிட்டார்.

“இருங்கள். இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, மங்கை உள்ளேபோய் இரண்டே நிமிடங்களில் திரும்பி வந்து, மாணிக்கவாசகரின் லீவுக் கடிதத்தை என்னிடம் நீட்டினாள்.

நான் எழுந்து அவளுடைய மருண்டு சுழித்து மயங்கித் திரிந்த மனோக்கிய விழிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே கையை நீட்டி கடிதத்தைப் பற்றினேன். கடிதத்தோடு சேர்ந்து அவளுடைய தளிர் விரல்களும் எனது பிடியில் சிக்கிச் சிவந்தன.

உடல் முழுவதும் குரீரென்று மின்சாரம் பாய்ந்து பரவியது போல நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றோம். திடீரென்று பூமி சுழல்வதை விட்டு விட்டு அசையாமல் நின்று, உலக ஓட்டமே ஸ்தம்பித்துவிட்டதுபோல நின்றோம்.

“நான் வரட்டுமா?” என்று கேட்டபடி, நான் காலடி எடுத்து வைத்தேன்.

“நல்லது போய் வாருங்கள்” என்று வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தாள் மங்கை.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு நாள் தவறாமல் ஒரு சம்பவம் நடந்து வந்தது. காலையில் ஏழு மணிக்கு நான் அலுவலகத்திற்குப் போகும் சமயமாக, மங்கை வாசலில் வந்து நிற்பாள். காலையில் ஐந்து மணிக்கு நான் திரும்பி வரும் பொழுதும் வாசலில் வந்து நிற்பாள். இந்த இரண்டு சந்திப்புகளிலும் நாங்கள் ஒவ்வொரு புன்னகையால் எங்களுடைய இதயக் கனவுகளைப் பரிமாறி உறவை அசுர வேகத்தில் வளர்த்து வந்தோம்.

‘மங்கை இவ்வளவு வித்தைகளையும் காட்டிவிட்டு மாயமாக மறைந்துபோய்விட்டாள்’ என்று பெருமூச்சு விட்டபடி எழுந்தேன்.

தபால் சேவகன் வந்து யன்னல் வழியாக ஒரு கடிதத்தை வீசியெறிந்துவிட்டுச் சென்றான். நான் யன்னலண்டைபோய் அந்தக் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தேன்.

அது இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஒரு விமானத் தபால். கடித உறையில் எனது பெயரும் விலாசமும் அழகாக ‘டைப்’ அடிக்கப்பட்டிருந்தது. தபால் கந்தோரின் திகதி முத்திரையில் ‘மங்களுர்’ என்ற எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

நான் ஆவலுடன் கடிதத்தைப் பிரித்தேன். மங்கை தனது முத்துப்போன்ற கையெழுத்தினால் ஐந்து பக்கங்களில் எழுதியிருந்த ஒரு நீண்ட கடிதம் அது.

மங்கை மங்களுருக்குப் போய் ஒரு கன்னியாஸ்திரி ஆகி விட்டாளென்பதைப் பொய் பொய்யென்று இவ்வளவு காலமும் என்னை நானே ஏமாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இனி இந்தக் கடிதத்தைப் படித்தாலென்ன? விட்டாலென்ன? இனி நான் உயிருடன் வாழ்ந்தாலென்ன? தாழ்ந்தாலென்ன? இனி இந்த உலகம் இருந்தாலென்ன? அழிந்தாலென்ன?

‘சந்திரம்! ஒரு நண்பன் உதவி செய்வதில் வியப்பில்லை. அயோக்கியன் என்று அறிமுகமாகி எனது வெறுப்புக்கு ஆளாகியிருந்த நீ எனக்கு உண்மையான தகவல்களை அளித்து உதவியிருக்கிறாய். உனக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேனோ?’ என்று எண்ணிக்கொண்டு மங்கையின் கடிதத்தைப் படிக்கலானேன்.

—9—

மனிதப் பிறவியின் எதிர்கால வாழ்வைத் தெரிந்து திட்டவட்டமாகக் கூறவல்ல ஒரு மனிதப் பிறவி இதுவரை பிறந்ததில்லை. இனிமேல் பிறக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை. தெருப் புழுதியில் பிறந்து நடைபாதையில் விளைபாடி வளர்ந்த ஒருவன் தனது வாழ்வை குபேரனாக முடித்திருக்கலாம். கோடஸ்வரன் வீட்டில் கோலாகலமாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த ஒருவன் கடைசியில் கஞ்சிக்கும் வழியற்றுக் கவனிப்பாரில்லாமல் நடுத்தெருவில் நின்று தனது கடைசி அத்தியாயத்தை எழுதியிருக்கலாம். ஆமாம், உயர்ந்த நிலையில் வாழ்ந்தவன் தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்படும் பொழுது அதைத் தவிர்க்கும் திறன் நமது கையில் இல்லை. அதே போல கீழ் நிலையில் உள்ள ஒருவன் உயர்ந்த நிலைக்கு ஏற்றப்படும் பொழுது அதனைத் தடுக்கும் சக்தியும் நமது கையில் இல்லை. இயற்கை அன்னை நாளும் பொழுதும், கண்ணும் கருத்துமாகக் காலராட்டில் எழுதி வைத்த உலக சரித்திரமே இதுதான்.”

நான் கொழும்பைவிட்டு வரும்பொழுது புதிய வேலையைப் பற்றி பலவிதமாக எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். புதிய வேலை எப்படி இருக்குமோ? எப்படி எப்படிப்பட்ட மனிதருக்கு மத்தியில் வேலை பார்க்க நேருமோ? இந்த மாற்றத்தால் விளையப் போவது நன்மையோ, தீமையோ?

நான் தெங்குத் தொழிற்சாலைப் படிகளில் ஏறிச்சென்றேன். உள்ளே வெயிற்றிங் ஹோலில் நாலைந்து பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஏதாவது தொழில் விஷயமாக வந்தவர்களாக இருக்கலாம்.

முதலாவதாக இருந்த சிற்றம்பலத்தின் அறை வாசலில் ஒரு முக்காவியில் பியூன் பொன்னுச்சாமி உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் தூங்குகிறானா, தூங்க முயற்சிக்கிறானா

அல்லது தூங்கி எழுந்துவிட்டானா? என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் பொன்னுச்சாமியைச் சமீபித்துக் குரல் கொடுத்தேன். அவன் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து நின்று, “நான்தான் பொன்னுச்சாமி. உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

என்னைச் சிற்றம்பலம் வரும்படி எழுதியிருந்தார் என்றும், அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் சொன்னேன். அவன் எனது பெயர் விலாசம் முதலியவற்றை ஒரு காகிதத்தில் எழுதித்தரும்படி கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு சிற்றம்பலத்தின் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

நான் அந்த மண்டபத்திலுள்ள மேசையில் இருந்த தமிழ் ஆங்கில சஞ்சிகைகளைப் புரட்டிக் கொண்டு அவனுடைய வரவுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

பொன்னுச்சாமி திரும்பி வந்தான். “உங்களைப் பெரியவர் வரச் சொன்னார்” என்று சொன்னான். நான் தயக்கத்துடன் உள்ளே போனேன். அறையில் சிற்றம்பலம் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய வயதை ஐம்பதுக்குமேல் மதிக்கலாம். நல்ல சிவந்த நிறமேனி. பஞ்சு போன்ற வெள்ளை வெளேரென்ற தலைமயிர். கறுப்பு நிறத்தில் அழகான பிரேம் போட்ட மூக்குக் கண்ணாடி. அகலமான நெற்றியில் புதைந்து போன ரேகைகளில் காலத்தின் சுவடுகள், கண்களில் ஒரு கண்ணியம், முகத்தில் ஒரு பெருந்தன்மை!

சிற்றம்பலம் நிமிர்ந்து என்னை ஏறஇறங்கப் பார்த்தார். “ஓ... நீதான் கதிர்காமருடைய மகனா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்!”

“உட்கார்”

உட்கார்ந்தேன்.

சிற்றம்பலம் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி மேசையில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“உனக்கு இப்பொழுது முப்பது வயதிருக்குமா?” என்று கேட்டார் அவர்.

“இல்லை, இருபத்தேழு.”

“ம், உங்கப்பா மலாயாவுக்குப் போய்கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடங்கள் இருக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நானொருவன் எதிரே இருப்பதையும் மறந்து சிந்தனையில் மூழ்கிப் போனார்.

மேசையில் இருந்த சிறிய மின்விசிறி மெதுவாகச் சுழன்றபடி அவரையும் என்னையும் மாறி மாறித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அவருக்கு இடது பக்கமாக சுவரிலிருந்த பெரிய கடிகாரத்தின் பெரிய முள் சிறிய முள்ளைத் தழுவி அணைத்துப் பிரிந்து சென்றது. ஐந்து நிமிடங்கள் கழிந்துவிட்டன.

திடீரென்று தொலைபேசி மணி அடித்தது. சிற்றம்பலத்தின் சிந்தனையும் கலைந்தது. அவர் இடது கையால் ரிஸீவரை எடுத்துக் காதில் வைத்துக் கொண்டு, மேசையில் பைலிலிருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து எனது பக்கமாகத் திருப்பி வைத்து அதைப் படித்துப்பார்க்கும்படி சைகை காட்டிவிட்டு, தொலைபேசியில் ‘ஹலோ’ என்றார்.

கடிதம் ஆங்கிலத்தில் டைப் அடிக்கப்பட்டிருந்தது. சிற்றம்பலம் கையொப்பமிட்டிருந்தார். கடிதத்தை அமைதியாகப் படித்துப் பார்த்தேன்.

இன்றிலிருந்து என்னை இந்தத் தொழிற்சாலையின் மனேஜராக நியமித்திருப்பதாகவும் சம்பளம் நானூறு ரூபாவில் ஆரம்பமாகுமென்றும் கடிதத்தில் காணப்பட்டது. இந்த நியமனம் முதல் மூன்றுமாத காலத்துக்குத் தற்காலிகமானதாம். மூன்றாவது மாத முடிவில் எனது சேவையில் திருப்திகண்டால் என்னை நிரந்தரமாக்கவும், அல்லாவிட்டால் வேலையில் இருந்து நீக்கவும் அவருக்கு அதிகாரமுண்டு. மேலும் தொழிற்சாலையும் அலுவலகப் பிரிவும் எனது நேரடிக் கண்காணிப்பிலிருக்கும் என்றும் இவை தொடர்பாக எனக்குள்ள பொறுப்புகள், கடமைகள் எத்தகையன என்றும் கடிதத்தில் விபரமாகக் கூறப்பட்டிருந்தது.

சிற்றம்பலம் தொலைபேசியில் பேசி முடிந்ததும் என்னைப் பார்த்து, “இங்குள்ள வேலைகளில் மிகவும் முக்கியமான பங்கு உன்னுடையது. உண்மையாக உழைத்தால் உனக்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு. சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கிறோமென்ற நினைவை ஒழித்துவிட்டு உனது சொந்தத் தொழில் நிலையம் என்று எண்ணிப் பாடுபட்டால் பின்னால் அதன் பலனைப் பெறுவாய்” என்று சொன்னார்.

“மனோகரனும் சிலகாலமாகத் தொழிலைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டான். அதனால் வேலைகள் கொஞ்சம் சீர்குலைந்து காணப்படலாம்” என்ற சிற்றம்பலம் தொடர்ந்து சொன்னார்: “மனோகரனின் உதவியோடு வேலைகளைப் பழகிக்கொண்டு பின்னர் தனியாகவே எல்லா வற்றையும் செவ்வனே நடத்தப் பழகவேண்டும்.”

“நான் தினசரி இங்கு வந்துபோக வசதிப்படாது. ஆறேழு மாதத்தில் மனோகரனும் ஜப்பானுக்குப் போகிறான். அதுவரைக்கும் அவனும் இடையிடையே வந்து பார்த்துக்கொள்ளுவான். இந்த இடைக்காலத்தில் உனது திறமையை உனது செய்கையில் நான்காணவேண்டும்.”

“தொழிற்சாலை சம்பந்தமாக உன்னால் முடிவு செய்ய முடியாத எந்த விஷயத்திலும் என்னைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். அவசரமான தேவைகளுக்கு வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்யலாம். அல்லது நேரிலும் வரலாம். இந்த மூன்று மாதங்களில் உன்னால் என்னைத் திருப்திப்படுத்த முடிந்தால், உன்னை நிரந்தரமாக்கி இன்னும் பல வசதிகளையும் செய்து தர யோசித்திருக்கிறேன்.”

சிற்றம்பலம் மேசை மணியை அடித்தார். பொன்னுச்சாமி உள்ளே வந்தான். “மனோகரனை வரச்சொல்” என்றார். இரண்டே நிமிடங்களில் மனோகரன் அறைக்குள் வந்தான்.

சிற்றம்பலம் என்னை அவனுக்கு உத்தியோகபூர்வமாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவன் மலர்ந்த முகத்துடன்

என்னுடன் கைகுலுக்கிவிட்டு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

நாங்கள் இருவரும் அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தோம். “இதுதான் எனது ஆபீஸ் அறை” என்றான் மனோகரன். வெயிற்றிங் ஹோலுக்கு இடப்புறம் சிற்றம்பலத்தின் அறையும் மனோகரனின் அறையும் இருப்பதுபோலவே அந்த அறைகளுக்கு எதிரெதிரே வலதுபுறமாகவும் இரண்டு அறைகள் இருந்தன. அவற்றில் ஓர் அறை எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், தொழிலில் காலத்தோடு ஒட்டிய வளர்ச்சி காணப்பட்டு வருவதால் நாளடைவில் ஒரு உதவி மனேஜரை நியமிக்கவேண்டி வந்தால் அடுத்த அறையை உபயோகிக்கலாமென்றும் மனோகரனின் பேச்சிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன்.

ஒரு தனிக் கட்டிடத்தின் முன்பகுதியில் இந்த அறைகளும் வெயிட்டிங் ஹோலும் இருந்தன. பிற்பகுதியில் ஒரு விசாலமான மண்டபத்தில் அலுவலகப் பிரிவு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மனோகரனும் நானும் அலுவலகத்தில் நுழைந்த சமயம் தட்டெழுத்துப் பொறியின் ஓசையைத் தவிர வேறு சப்தமே கேட்கவில்லை.

“இவர்தான் நமது தலைமைக் குமாஸ்தா மிஸ்டர் சந்திரசேகரன்” என்று மனோகரன் ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டு என்னையும் அவனுக்கு அறிமுகம் செய்தான். சந்திரசேகரனுக்கு வயது முப்பதுக்குள்ளாகவே இருக்க வேண்டும். பேச்சில் இருந்து ஒரு சுறுசுறுப்பான இளைஞன் என்று தோன்றியது. அவனைத் தவிர இன்னமும் நாலு குமாஸ்தாக்கள் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராக எனக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு வந்த மனோகரன், கடைசியாக ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு அருகில் வந்து நின்றான்.

அவளுக்குப் பதினெட்டு இருபது வயதிருக்கலாம். மஞ்சள் வர்ணத்தில் கறுப்புக் குறுக்குக்கோடுகள் போட்ட சாரியும், மஞ்சள் சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். அதிக

பருமன் என்றும் சொல்லமுடியாது. அதிக ஒல்லி என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. நடுத்தரமான கட்டான தோற்றம். தலையை நடு உச்சி பிரித்து வாரிப் பின்னிவிட்டிருந்தாள். அழகு எங்கே இருந்தாலும் அதை அழகு என்று தான் சொல்லவேண்டும். அவளுடைய அழகுக்கு எலுமிச்சம் பழ நிறமுகத்தில் இருந்த அந்த எடுப்பான மூக்கே சாட்சி!

“இவள் மிஸ் சுபத்திரா! எங்களுடைய டைப்பிஸ்ட். இவர் எங்களுடைய புதிய மனேஜர் மிஸ்டர் வசந்தன்” என்று கூறிய மனோகரன் எனது பக்கமாகத் திரும்பிக்கண்களைச் சிமிட்டி, “இந்தச் சின்னப் பெண்ணைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். காலை ஒன்பது மணியில் இருந்து மாலை ஐந்து மணி வரைக்கும் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் இருக்கக் கூடியதாக நிறைய வேலை கொடுங்கள். எப்பொழுதாவது இங்கு வேலை குறைவாக இருந்தால் அன்றைய தினப் பத்திரிகையைக் கொடுத்து முதலில் இருந்து கடைசிவரைக்கும் டைப் அடிக்கச் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

நான் சிரித்தேன்.

சுபத்திராவும் சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும் பொழுது அவளுடைய செழுமையான கன்னங்களில் குழி விழுந்து எனது நெஞ்சில் மங்கையை நினைவூட்டியது.

அலுவலகத்திலிருந்து சுமார் நூறுயார் தூரத்திலிருந்த பிரமாண்டமான தொழிற்சாலை மூன்று பிரிவுகளாக இயங்குகின்றது. ஒன்றில் தும்புவேலை நடைபெறுகிறது. மற்றதில் தேங்காய் எண்ணெய் ஊற்றப்படுகிறது. மூன்றாமதில் தேங்காய்த் துருவல் பதன் செய்யப்படுகின்றது.

“தேங்காய்த் துருவலை என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்று நான் மனோகரனைக் கேட்டேன்.

“சில ஏற்றுமதிக் கம்பனிகள் அவற்றை எங்களிடம் வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகின்றன. ஒரு சீசனில் இந்தக் கம்பனிகளின் தேவைகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் நாங்கள் திண்டாடுவதுண்டு” என்று மனோகரன் சொன்ன

வற்றை ஆமோதிப்பது போல் 'கும் கும்' என்ற யந்திரங்களின் சத்தம் காதில் விழுந்தது. 'கம கம'வென்று தேங்காய்த்துருவலின் வாசனை மூக்கில் நுழைந்தது.

மனோகரனும் நானும் தொழிற்சாலையினுள் நுழைந்தோம். உள்ளே வேலை செய்து கொண்டிருந்த ராட்சத யந்திரங்களும் அவற்றின் பேரிரைச்சல்களும் எனக்கு மலைப்பை உண்டாக்கின. அந்த யந்திரங்களைச் சுற்றிநின்ற சுமார் நூறு தொழிலாளர்கள் சுறுசுறுப்பாக ஓடியோடி வேலைசெய்துகொண்டிருந்தனர்.

"மனோஜர் வேலையென்றால் ஆபீஸ் அறையில் இருந்து கடிதங்களுக்குக் கையொப்பம் போடுவதோடு முடிந்து விடும் என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். இவ்வளவுயந்திரங்களையும் தொழிலாளர்களையும் கட்டி அவிழ்த்து வேலை வாங்கி அப்பாவுக்கு நல்ல லாபமும் காட்டவேண்டும்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் மனோகரன்.

எனக்கென்னவோ வேலை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சிற்றம்பலம் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு மேலாக வேலையைத் திறமையாகச் செய்யலாமென்று நம்பினேன்.

நாங்கள் திரும்பி அலுவலகத்திற்கு வந்தோம். மனோகரன் என்னை எனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் விட்டுவிட்டு. "இனி சம்பந்தப்பட்ட பைல்களைப் படித்துப் பார்த்து நீங்களாகவே வேலைமுறைகளைக் கிரகித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏதாவது கேட்கவேண்டுமானால் நான் இருக்கிறேன், சந்திரசேகரன் இருக்கிறான்" என்று சொல்லி விட்டுத் தனது அறைக்குப் போய்விட்டான்.

நான் எனது நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். மேசையில் ஒரு பக்கத்தில் தொலைபேசியும், மறுபக்கத்தில் மின் விசிறியும் இருந்தன. நான் படித்துப்பார்க்க வேண்டிய பைல்களையும் அலுவலகப் பிரிவிருந்து எனது கையொப்பத்திற்கும் அங்கீகாரத்திற்கும் வந்திருந்த காகிதங்களையும், அன்றைய தபாலில் வந்து பிரித்துத் திகதி முத்திரையிடப்பட்ட கடிதங்களையும் பொன்னுச்சாமிகொண்டு வந்து தரவாரியாக மேசையில் ஒழுங்காக வைத்தான்.

இன்றைக்கு எனக்கு உயர்ந்த உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கிறது. அதிக ஊதியம் கிடைத்திருக்கிறது. நல்ல அந்தஸ்து கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால், இவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்கக் கூடியதாக மனம் நிறைந்த வாழ்க்கையும் கிடைக்குமா?

—10—

மங்களூரில் இருந்து மங்கை எழுதிய அந்தக் கடிதத்தை எத்தனை தடவை படித்தேன் என்று எனக்கே ஞாபகமில்லை. அந்தக் கடிதத்தை பூவைப் போல, பொண்ணைப் போல, பெறற்கரிய பொக்கிஷம் போல பத்திரமாக டயறிக்குள் மடித்துவைத்துக்கொண்டு திரிந்தேன். மங்கையின் நினைவு வந்த நேரமெல்லாம் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படித்துக் கண் கலங்கினேன்.

வாழ்க்கையில் நான் எத்தனையோ சோதனைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன். ஆனால் இரண்டே இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில்தான் நான் கண்ணீர் விட்டழுதிருக்கிறேன். ஒரு முறை என் தாயார் இறந்த பொழுது அழுதேன். அப்பொழுது அன்னையின் இழப்பைத் தாங்கமாட்டாமல் மனம் கசிந்து அழவில்லை. ஏனென்றால் அந்தச் சின்னப் பராயத்தில் தாயின் இழப்பின் கனத்தை உணரமுடியாத வகை இருந்தேன். ஆனால், அப்பா கதறி அழுததைப் பார்த்து நானும் அழுதிருக்கிறேன். இப்பொழுது மங்கையின் கடிதத்தைப் படித்தபிறகு அவளை உயிரோடு இழந்து விட்ட எனது தலைவியை எண்ணி மனம் நொந்து அழுதேன்.

மங்கையின் கையெழுத்து எனக்கு நன்கு பரிச்சயமானது. இக்கடிதத்தை அவளேதான் எழுதியிருக்கிறாள். ஆனால் அவளும் வேதனைத் தீச்சவாலையில் வெந்து

கறுகிப்போன நிலையில் வேண்டா வெறுப்பாக எழுதியிருக்கிறான். ஒரு கன்னியாஸ்திரி மடத்திலுள்ள ஒரு பெண் வேறு எப்படி எழுதுவாள்? “கண்ணாளா சுகமா” என்று எழுதுவாள்?

கடிதத்தில் அவளுடைய விலாசமில்லை. கடிதம் எழுதிய திகதியில்லை. யாருக்கு எழுதப்பட்டது என்றில்லை. மொட்டையாக இருந்தது. கடிதத்தை நான் மீண்டும் படித்தேன்.

என்னை வேண்டாமென்று, எங்களுடைய உறவு வேண்டாமென்று, எங்களுடைய தொடர்பே வேண்டாமென்று சொல்லாமல்கொள்ளாமல் வெகுதூரம் சென்று மறைந்திருக்கும் உங்களுக்கு பல நாட்களாகச் சிந்தனை செய்த பின்னரே இக்கடிதத்தை எழுதுகின்றேன். எல்லோருடைய மனமும் ஒரேவிதமானதல்ல. கொஞ்சக் காலமென்றாலும் நாங்கள் நெருக்கமாகப் பழகிய தற்காக நெஞ்சிலே இனிய கனவுகளைச் சமந்து திரிந்ததற்காக எதிர்காலத்தில் மனம் நிறைந்த வாழ்வுவருமென்று கற்பனையை வரம்பில்லாமல் வளர்த்து வந்ததற்காக இந்த ஒரேஒரு கடிதத்தை, முதலும் முடிவுமான இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். தயவுசெய்து படியுங்கள்.

காதலித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு குடும்ப வாழ்க்கை நடத்துவது பற்றி எல்லோருக்கும் ஒரே கருத்திருக்கவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. அப்படி இருக்கவும் முடியாது. சர்க்கரையில் மாத்திரை செய்து மண் உருண்டைக்குள் வைத்துவிட்டால், வண்டானது எவ்வளவு சிரமமெடுத்து மண் உருண்டையைத் துளைத்து முன்னேறுகிறது. கடைசியில் அது சர்க்கரை மையத்தைத் தொட்டு விட்டால் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் மறைந்துவிடுகிறதே, மறந்துவிடுகிறதே! நான் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். காதல் கல்யாணம் என்றால் பெற்றோரின் எதிர்ப்பு சமூகத்தின் சிரிப்புப் போன்ற பல சங்கடங்கள் நிறைந்த

வாழ்க்கைச் சமுத்திரத்தில் எதிர் நீச்சலடித்துக் கல்யாண மென்ற மையத்தைத் தொடவேண்டி வரும். தொட்டுவிட்டாலோ இன்பம்தான், இன்பம்தான், ஒரே இன்பம்தான்! ஆனால், நீங்கள் வேறுவிதமாக நினைத்துவந்திருக்கிறீர்கள். நஞ்சில் மாத்திரை செய்து சர்க்கரை உருண்டைக்குள் வைத்திருப்பதுதான் காதல் என்று எண்ணியிருந்தீர்களா? அதனால்தான் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டிய கடைசிக் கட்டம் வந்ததும் மெல்ல நழுவிவிட்டீர்களா?

சந்தர்ப்பம்எங்களைச்சேர்த்து வைத்தது உண்மைதான். பருவம் எங்களுக்குப் போதையுட்டியதும் உண்மைதான். இளமை எங்களை அசுரவேகத்தில் பழகவைத்தது உண்மைதான். ஆனால் என்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு வாழும் தைரியம் உங்களுக்கு இல்லையென்றால் தொடக்கத்திலேயே எங்களுடைய தொடர்பைக் கண்ணியமாக வெட்டிவிட்டிருக்கலாம். நானோ என் பெற்றோரோ ஒரு காலத்தில் உங்களுக்குச் சுமையாக இருக்கலாமென்று எண்ணியிருந்தால் ஆரம்பத்திலேயே எங்களுடைய உறவைக் கௌரவமாகக் கத்தரித்திருக்கலாம். ஏனென்றால் பெண்களுடைய வாழ்க்கையுடன் விளையாடுவது ஆண்களுக்கு ஆனந்தமாகவோ, ஒரு பொழுது போக்குச்சம்பவமாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் உங்களுடையவிளையாட்டு பெண்களின் வாழ்வையே பலி கேட்கின்றதே.

நீங்கள் அடிக்கடி எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்துபோனதையும் நான் உங்களுடன் கூச்சமின்றிப் பழகியதையும் நாங்கள் நானும் பொழுதும் சிரித்துப் பேசி உறவாடியதையும் என் பெற்றோர் கவனித்துத்தானே இருக்கவேண்டும்? இருந்தும் அவர்கள் எங்களைக் கண்டிக்கவோ கட்டுப்படுத்தவோ முடியவில்லையே. ஏன்? ஏனென்றால் அவர்கள் உங்களை, உங்களுடைய வாழ்க்கை, உங்களுடைய நெஞ்சின் நேர்மையை மலையளவுக்கு நம்பியிருந்தார்கள். அதற்குத் தினையளவாவது கைமாறு செய்ய வண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்திருந்தால்— சரி, என்னைக்

கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டாம். அப்பாவின் செத்த உடலையாவது ஒருதரம் வந்து பார்த்து உங்களுடைய கடனைத் தீர்க்கவேண்டாமா?

உங்களை வரும்படி உங்களுடைய அப்பா எழுதியிருந்தார். நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய்விட்டீர்கள். மறுநாள் காலை அப்பா கண்களை மூடிவிட்டார். கவலை நெஞ்சைப் பிளந்தது. வேதனை இதயத்தைச் சுட்டது. துன்பம் உயிர் நிலையையே தொட்டது. எங்களுடைய நிலைமையைக் கொஞ்சம் மனக் கண்முன்னிறுத்திப் பாருங்கள். கொழும்பு எங்களுக்கோர் அந்நிய இடம். குடும்பத் தலைவரான அப்பா மறைந்த பின்னர் பெண்களாகிய அம்மாவும், நானும் என்ன செய்வோம்? எப்படியோ உங்களுக்கும், மாமா ஒருவருக்கும் தந்தி அடித்தோம்.

இந்த மாமாவைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. இவர் அம்மாவின் அண்ணராவார். பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் அப்பாவுக்கும் மாமாவுக்கும் ஏற்பட்ட மனக் கசப்பினால் இரண்டு குடும்பங்களுக்கிடையிலும் தொடர்பே இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்படி ஒரு நிலை வந்த பின்னரும் அவருக்கு அறிவிக்காமல் இருக்க முடியுமா?

தந்தி அடிக்கப்பட்ட அன்றைக்கே மாமா வந்து சேர்ந்துவிட்டார். ஆனால்—

நீங்கள்?

யார் வந்தாலும், வராவிட்டாலும் நீங்கள் மட்டும் வந்திருந்தால் இது போன்ற பத்து மடங்கு துன்பத்தையும் தாங்கிக்கொள்ளும் தைரியத்தைப் பெற்றிருப்போம். நீங்களோ வரவில்லை.

அப்பாவின் ஈமக்கிரியைகளைக் கொழும்பிலேயே முடித்துவிடலாமென்று மாமா கருதினார். எங்களுக்கும் அதுவே விருப்பம். ஏனென்றால் நீங்கள் வந்து சேரும் வரைக்கும் நாங்கள் இடம்மாறக் கூடாது என்று எண்ணியிருந்தோம். அதனால் இரண்டாவது நாள் இரண்டரவது

தந்தியை அடித்தோம். நீங்கள் வரவுமில்லை. எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவுமில்லை. அடுத்த நாள் மூன்றாவது தந்தியையும் அனுப்பினோம். முதல் தந்தி எங்கேயோ, எப்படியோ தவறிவிட்டதென்று வையுங்கள். இரண்டாவது தந்தியும் வேறு யாரோ ஒருவன் கையில் கிடைத்துவிட்டதென்று வையுங்கள். ஆனால்—

மூன்றுமா?

எங்களுக்கு உங்களில் இருந்த நம்பிக்கை செத்துப் போய்விட்டது. அதனால் கவலை இருமடங்காகியது. கண்ணீர் பன்மடங்காகியது.

“அப்பா நல்ல நிலையில் மதிப்பாக இருந்த காலத்தில் வசந்தன் எங்களோடு உறவாடி வந்தார். இன்றைக்கு நாங்கள் அனாதைகளாக நடுத்தெருவில் நிற்கிறோம். இனி யும் இந்தக் குடும்பத்தில் நுழைந்து மிஞ்சப் போவது ஒன்றுமில்லை என்று வசந்தன் எண்ணியிருக்கலாம். அதனால்தான் இத்தனை தந்திகள் அனுப்பியும் மௌனமாக இருக்கிறார்” என்று அம்மா கடைசியில் முடிவு கட்ட வேண்டியதாயிற்று.

“அப்படியிருக்காது. யாரைச் சொன்னாலும் அவரை அப்படிச் சொல்ல முடியாது. அவருக்கும் என்னென்ன கஷ்டங்களோ” என்று நான் சமாதானம் சொல்லப்பார்த்தேன்.

“நீ இன்னமும் குழந்தையாக இருக்கிறாய். அவரை வரும்படி அவருடைய தகப்பனார் எழுதிக் கூப்பிட்டாரே! எதற்குக் கூப்பிட்டார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. ஒருவேளை அவருடைய கல்யாண விஷயமாகப் பேசவே கூப்பிட்டிருக்கலாம். ஒருவேளை இந்நேரம் அவருக்குக் கல்யாணமே முடிந்திருக்கலாம். ஒருவேளை.....”

இதைக் கேட்டதும் எனக்கு நெஞ்சில் இடி விழுந்தது போல இருந்தது. ஒருவேளை அப்படியும் இருக்கலாமோ என்று சிந்திக்கலானேன்.

“வசந்தனைப் பற்றிய குடும்ப விபரங்கள் எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது. அவருக்கு யாராவது முறைப்

பெண் இருந்திருக்கலாம். அல்லது கொழும்புக்கு வந்து எங்களைக் கண்டு உன்னைக் கல்யாணம் செய்வதாகக் கூறிய அவர், எங்கே போய் யாரைக் கண்டு என்ன நினைத்திருக்கிறாரோ'' என்று அம்மா சொன்னார்.

நாங்கள் இருந்த அவல நிலையில் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் பேசிக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. இவ்வாறு தெரியவில்லை. அம்மா சேர்ந்த பொழுது நான் அம்மாவுக்குச் சொன்னேன். நான் துவண்ட பொழுது அம்மாவுக்குச் சொன்னேன். இவ்வாறு வாடி வதங்கிய பொழுது—

அம்மாவின் மூளை பிசகிவிட்டது.

நடுத்தெருவில் நான்தான் மிச்சமாக நின்றேன் அப்பாவுக்கு வந்தது போல, அம்மாவுக்கு வந்தது போல எனக்கு ஏதாவது வந்து நானும் தொலைந்து போகக் கூடாதா என்று ஏங்கிக் கடவுளை மன்றாடினேன். கல் நெஞ்சம் படைத்த அந்தக் கடவுள் கண்களைத் திறக்கவே இல்லை.

துன்பம் வந்தால் துணையோடு வரும் என்பார்கள். அது உண்மை. முதல் துன்பம் வந்தது. அதைச் சகிக்கமுடியாமல் அவதிப்படுகையில் அதற்குத் துணையாக இன்னொரு துன்பம் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து வேறொன்று வந்தது. சங்கிலித் தொடராக ஒவ்வொன்றாக வந்துகொண்டே இருந்தன அதனால் எல்லாப் பெண்களையும் போல எனது நெஞ்சு நிறைய இருந்த எதிர்காலத் திட்டங்கள், கனவுகள் கற்பனைகள் எல்லாவற்றையும் இதயக் களத்திலே குவித்துக் கொள்ளி வைத்துச் சுட்டுச் சாம்பராக்கிவிட்டேன்.

எனக்கு அப்பா, அம்மா இல்லை. அண்ணன், தம்பி இல்லை. அக்கா, தங்கை இல்லை, கடைசியில் நீங்களும் இல்லையென்றாகிவிட்டது. எனது எதிர்காலத்தை நானே தெரிவு செய்யவேண்டியகட்டம் வந்தது. எனக்குத் தெரிந்த பாதையில், எனது சக்திக்கு உட்பட்ட வழியில் நான் போகிறேன்.

இந்தக் கடிதம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் சமயத்தில் நீங்கள் என்னை மறந்து வெகுநாட்களாகியிருக்கலாம். அல்லது அம்மா சொன்னது போல உங்களுக்குக் கல்யாணம் முடிந்திருந்தால் உங்களுக்குப் பக்கத்தில் ஓர் இளம் மனைவி இருக்கலாம். அல்லது ஒரு புதிய காதலிகூட இருக்கலாம். அதைப் பற்றி இனி நான் கவலைப்படப்போவதில்லை. ஒன்று நீங்கள் எனது நெஞ்சக் கோவிலில் ஏற்றி வைத்த தீபம் எனது ஆவி உள்ளவரைக்கும் அணையாது. அந்த சோதியை வழிபட்ட வண்ணம் எனது எஞ்சிய காலத்தைக் கழித்துவிடுவேன். நீங்கள் எங்கே எப்படி வாழ்ந்தாலும் சுகமாக வாழ்ந்தால் அதுவே எனது சுகம். நீங்கள் யாருடனாவது இன்பமாக வாழ்ந்தால் அதுவே எனது இன்பம்.

நீங்கள் என்னைக் கடைசியாகச் சந்தித்த சமயம் எனக்கு ஒரு வரம் தருவதாக விளையாட்டாக வாக்களித்தீர்களல்லவா? அந்த வரத்தை இப்பொழுது கேட்கிறேன். பெண்களுடைய மனம் அனிச்சம் மலரைவிட மென்மையானது என்று எங்கோ படித்திருக்கிறேன். உயிருக்கு ஈடாக அன்பு செலுத்தியதாகக் கருதப்பட்ட ஓர் ஆடவன் திடீரென மனம்மாறித் துரோகம் இழைத்தால் அதைத் தாங்கும் திராணியில்லாமல் பெண் மனம் வாடி வதங்கிக் காய்ந்து கருகிச் செத்துச் சோர்ந்துவிடும். ஆதலால் நீங்கள் வேறு பெண்ணை விரும்பி, அவளும் அதிர்ஷ்டசாலியாக இருந்து, அவளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டிருந்தால் — அல்லது இனிமேல் செய்வதானால் அவளையும் எனது கதிக்கு ஆளாக்காமல் கடைசி வரைக்கும் வைத்துக் கண்களைப் போலக் காப்பாற்றுங்கள் என்று இரு கரங்களையும் கூப்பிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கு ஈடாக நானும் உங்களுக்கு ஒரு வாக்குறுதியைத் தருகிறேன். இந்த நிமிடத்தில் இருந்து நான் உங்களுடன் கடித மூலமோ நேரடியாகவோ தொடர்புகொள்ள எத்தனிக்கமாட்டேன். உங்களுடைய வாழ்க்கையில் எந்த நிலையிலும் குறுக்கிடவோ

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உங்களைச் சந்திக்கவோ, எந்தக் கட்டத்திலும் உங்களுடைய எதிர்காலத்திற்கு இடையூறாக இருக்கவோ மாட்டேன்.

நீங்கள் சந்தோஷமாகவும், தைரியமாகவும் வாழுங்கள்.

—மங்கை.

கடிதத்தை எழுதி மீண்டும் டயறிக்குள் வைத்தேன். நடந்து முடிந்த சம்பவங்களைப் பார்த்தால்யாரும், யாரையும் குறைகூற முடியாதிருக்கிறது. மங்கையும் அவளுடைய தாயாரும், நானும் இன்று மூன்று வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து ரத்தக் கண்ணீர் வடிப்பதற்கு எங்களில் ஒருவரே எங்களை அறியாமல் காரணமாக இருந்திருக்கிறோம். இதை விதியின் விளையாட்டு என்பதா? சந்தர்ப்பம் செய்த சதி என்பதா?

மங்கையின் நிலையில் அதே இடத்தில் நான் இருந்திருந்தால் கட்டாயம் தற்கொலை செய்துகொண்டிருப்பேன். அவள் இந்த வரையில் எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக்கொண்டு மங்களுர் வரைக்கும் போய்விட்டாளே! இந்தத் தைரியம் யாருக்கு வரும்?

கடிதத்தில் என்னை மறந்து மூழ்கிப் போயிருந்த நான் நிமிர்ந்தேன். மேசை அருகில் சுபத்ரா நின்றுகொண்டிருந்தாள். வெகுநேரமாக நிற்கிறாளோ?

“என்ன?” என்று நான் கேட்டேன்.

“நானைக்கு ஒரு நாள் லீவு தேவை” என்று லீவு விண்ணப்பத்தை மேசையில் வைத்தாள். நான் அவளுடைய பேனாவையே வாங்கிகையொப்பம் போட்டுக்கொடுத்தேன்.

சுபத்ரா தயங்கினாள்.

“வேறென்ன?”

“எனது பேனாவை.....”

“ஓ... ஐ ஆம்ஸாரி...” என்று கூறி அவளுடைய பேனாவைத் திருப்பிக்கொடுத்தேன். அவள் திரும்பி நூட்டாள்.

அவள் போகும் பொழுது சரியாக மங்கை நடந்து செல்வது போலவே இருந்தது. அதே உயரம், அதே உடற்கட்டு, அதே நடை. அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நான் மலைத்துப்போய் இருந்தேன்.

—11—

மணி ஒன்பதரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் காரை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு தொழிற்சாலையை நோக்கி விரைந்தேன். இப்பொழுதெல்லாம் சிற்றம்பலம் தொழிற்சாலைப் பக்கமே வருவதில்லை. முன்போல ஆடி யோடித் திரிய அவருடைய வயோதிப உடல் இடங்கொடுப்பதில்லையோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. வீட்டிலிருந்தபடியே அடிக்கடி தொலைபேசியில் விசாரித்துக் கொள்ளுவார். சிற்றம்பலம் வெளியே அதிகம் போய் வராத காரணத்தாலும், நான் தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட பல வெளி வேலைகளைக் கவனிக்கவேண்டி இருந்ததாலும் சில காலமாக அவருடைய காரை நானே உபயோகித்து வருகிறேன்.

இந்தக் கொஞ்சக் காலத்திலேயே என்னையும் எனது வேலைசெய்யும் ஒழுங்கு முறைகளையும் சிற்றம்பலம் வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசினார் என்று மனோகரன் வாயிலாக அறிந்துகொண்டேன். ஆதலால் அவருடைய மூன்று மாதத் தவணை முடிந்ததும் நான் நிச்சயமாக நிரந்தரமாக்கப்படுவேன் என்றும், எனக்கு இன்னமும் சில வசதிகள் அளிக்கப்படுமென்றும் தெரிந்துகொண்டேன். சாதாரணமாக உத்தியோகம் பார்க்கப்போன இடத்தில் யாரும் யாருக்கும் இத்தனை சலுகைகள் தருவதில்லை. ஆனால் சிற்றம்பலம் என்னில் இவ்வளவு தூரம் அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் இருந்ததற்கும் போதிய காரணங்கள் இருந்தன.

கார், சாவகச்சேரிபஸ் நிலையத்தைக் கடந்த சமயம், அங்கே பஸ் வண்டியை எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்ற, நீள வெள்ளை அங்கி அணிந்த ஒரு கன்னியாஸ்திரியைக் கண்டதும் எனக்கு மங்கையின் ஞாபகம் வந்தது. அதனால் எனது கார் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டு சென்றதோ அதைவிடப் பன்மடங்கு வேகமாக எனது சிந்தனை பின்னோக்கிப் போய் யாழ்ப்பாணம் நவீன சந்தையின் மேல் மாடியில் நின்றது.

நேற்று அங்கே தற்செயலாக ஒருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. நான் கொழும்பில் வாழ்ந்தகாலத்தில் எனது வீட்டுக்கு எதிர்ப் புறத்தில் சுருட்டுக்கடை வைத்திருந்தவர் அவர், மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு சந்திக்க நேர்ந்ததால், இந்த இடைக்காலத்தில் நிகழ்ந்த புதினங்களை ஒருவரோடு ஒருவர் மகிழ்ச்சியுடன் பரிமாறிக் கொண்டோம். அவர் எனது தற்போதைய தொழிலைப்பற்றிக் கேட்டார். அப்பாவைப் பற்றி விசாரித்தார். தன்னைப்பற்றி நிறையச் சொன்னார். கடைசியாக, "உங்களுடைய பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்த மாணிக்கவாசகரின் குடும்பத்தினர் எப்படி இருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டார். மங்கைக்கும் எனக்கும் இடையிலிருந்த உறவை அவரும் அறிவார். எங்களை மானசீகமாக வாழ்த்திய நல்ல மனிதர்களில் அவரும் ஒருவர்.

"அவருடைய மனைவிக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!" என்றேன் நான்.

"ஆமாம்."

"இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னரும் நான் வேறு வேலையாகக் கொழும்புக்குப் போயிருந்தபொழுது அங்கொடைக்குச் சென்று பார்த்தேன். இன்னமும் மாற்றம் எதுவும் இல்லை."

"ஐயோ பாவம்! மாணிக்கவாசகரின் காலில் முள் குத்தினாலே அந்த அம்மாளால் தாங்க முடியாது. அப்படியிருக்க, இந்த இடியை எப்படித் தாங்குவார்? அவர்களு

டைய மகள் எப்படி இருக்கிறாள்?’ என்று அவர் கேட்டார்.

‘யாரை? மங்கையைக் கேட்கிறீர்களா? மாணிக்க வாசகர் இறந்த சமயம் நான் இங்கு வந்துவிட்டுத் திரும்புவதற்குள், அவர்கள் வீட்டைக் காவிபண்ணிக் கொண்டு போய்விட்டார்களல்லவா? அதன் பிறகு மங்கையை நான் கண்ணால் காணவே இல்லை. அவள் இந்தியாவுக்குப் போய் விட்டாள் என்று பின்னால் கேள்விப்பட்டேன்’ என்று சொன்னேன் நான்.

‘இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டாளா? அவளை நான் நேற்றுக் கண்டேனே!’ என்று ஆச்சரியப்பட்டார் அவர்.

‘மங்கையை நேற்றுக் கண்டீர்களா? இருக்காது. நீங்கள் வேறு யாரையோ சொல்லுகிறீர்கள்.’

‘என்ன? எனக்கு மங்கையைத் தெரியாது என்கிறீர்களா? அந்தக் குடும்பத்துக்கும், எனக்கும் அதிக தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தாலும் நான் இரண்டொரு தடவை அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறேன். மாணிக்க வாசகர் காலமான பொழுதுகூட நான் போயிருந்தேன். மங்கை, தகப்பனாரின் உடலில் விழுந்து கதறியகாட்சி இன்னமும் எனது கண்களில் நிற்கிறது. எனக்கா மங்கையைத் தெரியாது என்று சொல்கிறீர்கள்?’ என்று அவர் ஆத்திரப்பட்டார்.

‘அப்படியல்ல’ என்றேன் நான். ‘மங்கை இந்தியா விலிருந்து எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள். அப்படியிருக்க, அவள் இங்கே இருக்க முடியாதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன்.’

‘இருக்கலாம். அவள் பின்னர் ஏன் இங்கு வந்திருக்கக் கூடாது? நீங்கள் எந்தக் கோவிலுக்கு வேண்டுமானாலும் வாருங்கள். நான் சத்தியம் செய்து தருகிறேன் அவள் மங்கையேதான்’.

‘சரி. அவள் மங்கையாகவே இருக்கட்டும். அவளை எங்கே கண்டீர்கள்?’

“இங்கு நகரசபை மண்டபத்தில் ஒரு பொருட்காட்சி நடைபெறுகிறதல்லவா? என் மகளின் கரைச்சலைத் தாங்க முடியாமல் அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு நேற்றுப் போயிருந்தேன். அங்கே ஏகப்பட்ட கூட்டம். எல்லோரும் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், மாணவிகளும் தாம். அவர்களுக்கு மத்தியில்தான் மங்கையைக் கண்டேன். நான் அவளைப் பார்த்த நேரம் அவளும் திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். மாணவர்கள் நெருக்கித் தள்ளியதால் அவள் வேறு பக்கமாகத் திரும்பிப் போய்விட்டாள். நான் வேறு பக்கமாகப் போய்விட்டேன்.”

எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. மங்கை எப்படி ஒரே காலத்தில் மங்களுரிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இருக்க முடியும்? அவள் மங்களுக்குப் போகவில்லையா? அவள் மங்களுரிலிருந்து கடிதம் போட்டிருக்கிறாளே! அவள் ஒரு வேளை மங்களுரிலிருந்து திரும்பிவிட்டாளா? கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் சேர்ந்த ஒரு பெண், பின்னர் திரும்பிவர முடியுமா? அல்லது மங்களுரில் வசிக்கும் மங்கையும் இவர் கூறிய மங்கையும் ஒரே சாயலுள்ள இரண்டு வெவ்வேறு பெண்களா? அல்லது இவர் சொன்னது பொய்யா? அல்லது... எனக்குத் தலை சுற்றியது.

“நீங்கள் வீணாக மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். தொடர்ந்து அமைதியாக மங்கையைத் தேடிப்பாருங்கள். நான் இன்னொரு முறை அவளை எங்கேயாவது கண்டால் விடமாட்டேன். அவளிடம் முழு விபரங்களையும் கேட்டு உங்களுக்கு எழுதுவேன்” என்று அந்தச் சுருட்டுக் கடைக்காரர் சொன்னார்.

அவள் மங்கையாகவே இருந்திருந்தால், கடவுளே அவளை எனது கண்களில் காட்டியிருக்கக் கூடாதா? அந்தச் சுருட்டுக் கடைக்காரர் செய்த அளவு புண்ணியம் கூடவா நான் செய்ததில்லை?

காரைத் தொழிற்சாலை வளவுக்குள் திருப்பி நிறுத்திவிட்டு இறங்கினேன். இங்கு வந்ததும் தொழிற் சாலைபற்றிய நினைவுகள் நெஞ்சில் படர்ந்து விரிந்தன.

இப்பொழுது பதம் செய்யப்பட்ட தேங்காய்த் துருவ லுக்கு உலகச் சந்தையில் பெரிய கிராக்கி. விலையும் நன்றாக ஏறியிருந்தது. வழக்கமாக எம்மிடம் கொள்வனவு செய்யும் கொழும்பிலுள்ள கம்பனிகள் நாளொரு கடிதமும் பொழுதொரு தந்தியும் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நேரத்தில் எம்மால் கொடுக்க முடிந்த ஆகக் கூடிய அளவு பொருட்களை விநியோகித்து அவர்களைத் திருப்தி செய்தால்தான், பொருட்களுக்குக் கிராக்கி குறையக் கூடிய இன்னொரு நேரத்தில் இந்தக் கம்பனியாளர்கள் தங்களால் இயன்ற அளவு கொள்வனவு செய்து எம்மைத் திருப்திப்படுத்தப் பார்ப்பார்கள்.

சில முக்கியமான வேலைகளை வெளியே கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால், நேற்று முழுவதும் நான் தொழிற் சாலைக்கு வரவில்லை. அதனால் கொழும்பிலுள்ள ஒரு பிரபலமான கம்பனிக்கு எம்மிடம் பத்தாயிரம் அந்தர் 'டெசிக்கேட்டட்' தேங்காய்த் துருவல் கையிருப்பில் இருப்பதாக எழுதும்படி தலைமைக் குமாஸ்தா சந்திரசேகரனிடம் சொல்லியிருந்தேன். அவனே எனது சார்பில் கையொப்பமிட்டுக் கடிதத்தை நேற்று அனுப்பியிருப்பான். அவர்களுக்கு இன்று கடிதம் கிடைக்கக்கூடும். கிடைத்தால் நாளைக் காலையில் தொழிற்சாலை வாசலில் வரிசையாகக் கம்பனி லொறிகள் வந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

காரிலிருந்த இரண்டு 'பைல்'களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு படிகளில் ஏறினேன். இந்தப் படிகளைக் கடக்கும் பொழுது, அலுவலகப் பிரிவின் முன்பக்க யன்னல் வழியாகப் பார்வையை உள்ளே செலுத்தி அங்கே என்ன நடைபெறுகிறது என்று கவனித்துக் கொள்வது எனது வழக்கம். எனது அறை வாசலில் ஒரு முக்காலியில் இருந்த பொன்னுச்சாமி எழுந்து நின்றான். இந்தப் பொன்னுச்சாமி இர

வில் தூங்குகிறானு இல்லையா என்ற சங்கதி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் பகலில் நான் பார்த்த நேரமெல்லாம் பொய்த் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டுதானிருக்கிறான். அவன் இரவு பகலென்ற பேதமில்லாமல் தூக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தாலும் அவனிடம் ஒரு தனித்தன்மை இருக்கிறது. தனது வேலைகளை யாரும் குறை சொல்ல முடியாதவாறு செய்து முடித்துவிடுவான். அது மட்டுமல்ல, ஊரில் உலகத்தில் நடக்கும் யார் யாருடன் ஓடிப் போனால் என்பதிலிருந்து யார் யாரை 'சதக் சதக்'கென்று குத்திக் கொள்ளுன் என்பது வரைக்கும் எல்லாச் செய்திகளையும் கட்ச் கட்ச் சொல்லுவான். அது மட்டுமல்ல, தொழிற்சாலையின் சந்து பொந்துகளில் நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கப்போகின்ற சகல நிகழ்ச்சிகளையும் அவன் அறிவான். அதனால் அவனுடைய பெருந் தூக்கத்தை அநேகமாக ஒருவரும் பொருட்படுத்துவதில்லை.

அறைக்குள் நுழைந்து நாற்காலியில் அமர்ந்ததும் முனிதின்ம் சந்திரசேகரனால் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தின் காரியாலயப் பிரதி மேசையில் இருந்ததைக் கண்டேன். அதை எடுத்துப் படித்துப் பார்த்ததும் எனக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. மேசை மணியை ஓங்கி அடித்தேன். மணியோசையின் வேகத்தில் எனது மன நிலையைப் புரிந்து கொண்ட பொன்னுச்சாமி ஓடோடி வந்தான். "சந்திரசேகரனைக் கூப்பிடு" என்றேன். எனது பேச்சில் தொனித்த கோபம் சந்திரசேகரன் வரைக்கும் எட்டியிருக்கவேண்டும். அவன் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து சேர்ந்தான்.

அந்தக் கடிதப் பிரதியைச் சந்திரசேகரனிடம் கொடுத்து, 'நான் எப்படிக்கடிதம் அனுப்பவேண்டும் என்று சொன்னேன். நீங்கள் எப்படி அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டேன். சந்திரசேகரம் கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு விழித்தான். அவனுக்குத் தனது தவறு தெரியவில்லை.

"பத்தாயிரம் அந்தர் 'சப்ளை' செய்யலாம் என்று தானே எழுதச் சொன்னேன். ஒரு லட்சம் அந்தர் என்று

எழுதியிருக்கிறீர்களே. பெர்முது விடிந்தவுடன் ஐம்பது நூறு லொறிகள் வந்து சேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? இவ்வளவு தொகையான பொருட்களை எங்கேயிருந்து அள்ளிக்கொட்டப் போகிறீர்கள்?' என்று கோபமாகக் கேட்டேன்.

இப்பொழுதுதான் சந்திரசேகரனுக்குத் தனது தவறு தெரிந்தது. தலையைச் சொறிந்துகொண்டு செய்வதறியாது நின்றான்.

“நானைக்கு வரப்போகிற அத்தனை லொறிகளுக்கும் நாங்கள் பொருட்களைக் கொடுத்தாக வேண்டும். வந்த லொறிகள் வெறுமனே திரும்பிப் போக நேர்ந்தால் அவ்வளவு செலவுகளையும் நாங்கள் அநியாயமாகச் செலுத்தவேண்டி வரும். அதுவுமல்லாமல் இவ்வளவு காலமாகப் பெரியவர்கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய தொழிற்சாலையின் பெயர் காற்றில் போய்விடும். கடிதம் மட்டும் டாம்பீகமாக வரும். காரியம் நடக்காதென்று எம்மைப்பற்றி மட்டமாக எண்ணிக் கொண்டு விடுவார்கள்” என்றேன்.

சந்திரசேகரன் திரும்பித் தனது மேசைக்குப் போய் விட்டு வந்தான். அவன் கொண்டு வந்த ஒரு கசங்கிய காகிதத்தை விரித்து மேசையில் வைத்துவிட்டு, “இதுதான் நான் எழுதிக்கொடுத்த கையெழுத்துப் பிரதி. பத்தாயிரம் என்பதைத் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறேன். சுபத்ராதான் கூடுதலாக ஒரு சைபரை அடித்து லட்சமாக்கிவிட்டாள். அவசரத்தில் நான் இதைக் கவனிக்கவில்லை” என்றான் சந்திரசேகரன்.

“மிஸ்டர் சந்திரசேகரன்! மனிதன் தவறு செய்வது இயற்கை. அதையும் திரும்பவும் செய்யக்கூடாது என்று தான் கண்டிப்பும் சுட்டுப்பாடும் குறுக்கே வருகிறது. தான் செய்தது தவறென்றால் அதை ஒப்புக்கொண்டு அதற்கான பரிகாரம் தேடுவதுதான் பெருந்தன்மை. அதைவிட்டு நீங்களும் காரணமாக இருந்து நடந்த ஒரு தவறை உங்களுக்குக் கீழ் வேலை பார்க்கும் இன்னொருவருடைய தலையில் சுமத்தி விட முயல்வது கீழ்த்தரமானது. இந்த மனப்பான்மை நீங்

கள் வகிக்கும் தலைமைக் குமாஸ்தா பதவிக்கே இழுக்கை உண்டுபண்ணக் கூடியது. சுபத்ரா தவறாக அடித்தாள் என்றால் அதைச் சரி பார்க்காமல் ஏன் கையொப்பம் போட்டீர்கள்? சுபத்ரா எதை அடித்துத் தந்தாலும் நீங்கள் கையொப்பம் போடத் தயாரா? இதைச் சரிவரச் செய்யத் தெரியவில்லையென்றால் உங்களுக்குச் சம்பளம் தந்து ஏன் இங்கு வைத்திருக்கிறார் பெரியவர்? நீங்கள் இங்கு இருக்கத் தேவையில்லையே! வீட்டுக்குப் போகலாமே! சரியாகவோ தவறாகவோ சுபத்ரா அடிக்கும் கடிதங்களுக்கு அவளே கையொப்பம் போட்டு அனுப்பலாமே!”

சந்திரசேகரன் எதுவும் பேசாமல் தலை குனிந்து நின்றான். எனக்குக் கீழ் வேலை பார்ப்பவர்களிடம் அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்து வேலை வாங்க எனக்கு விருப்பமில்லை அன்பினால் கட்டிவைத்து வேலை வாங்க வேண்டும் என்பது தான் எனது கொள்கை. ஆனால் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சிரித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டால் நாளைக்கு நாலு பேர் எங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்க இடமாகிவிடும். அத்துடன் அந்த அன்பின் அருமையும் தெரியாமல் போய்விடும்.

“சரி போங்கள்” என்று சந்திரசேகரனை அனுப்பி விட்டு, தொலைபேசி ஆபரேட்டரிடம் அந்தக் கொழும்புக் கம்பனிக்குத் தொலைபேசித் தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தரும் படி சொல்லிவிட்டு மணியை அடித்தேன். பொன்னுச்சாமி ஓடிவந்தான். “சுபத்ராவை வரச் சொல்” என்றேன்.

சுபத்ரா வந்தாள்.

“இப்பொழுது ஏன் கூப்பிட்டிருக்கிறேன் என்று தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“தெரியும்” என்றாள்.

“பத்தாயிரம் எப்படி லட்சமாகியது?”

சுபத்ரா நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அவளுடைய முகம் பயத்தினால் வெளுத்திருந்தது. மேசையிலிருந்த அவளுடைய ஒரு கரத்தில் நடுக்கம் தெரிந்தது. அவள் தயக்கத்துடன், “அது எப்படியோ தவறுதலாக ஏற்பட்டுவிட்டது” என்றாள்.

“டைப் அடிக்கும் பொழுது ஒரு எழுத்து ஓர் இலக்கம் கூடியோ - குறைந்தோ விழுந்துவிடுவது இயற்கைதான். ஆனால் கடிதங்களைத் திருப்பிப் பார்த்து இப்படியான தவறுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம் அல்லவா? இந்த ஒரு சைபர் இங்கே தொண்ணூறாயிரத்துக்குச் சமகை இருக்கிறது. இதனால் எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படுமென்று தெரியுமா? இன்றைக்கும் நான் இங்கே வராதிருந்தால் நாளைக்கு நிலைமை என்ன? பத்தாயிரம் பத்தாயிரம் என்று உன்னிடம் படித்துப் படித்துச் சொல்லிவிட்டுப் போனேன் அல்லவா? நீங்கள் என்னடாவென்றால் உங்களுடைய விருப்பப்படிதான் செய்வீர்கள் போலிருக்கிறது. இப்படியே போனால் பெரியவர் துண்டை உதறித் தலையில் போட்டுக்கொண்டுதான் போகவேண்டி வரும்.”

● சுபத்ரா ஒன்றுமே பேசாமல் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவளுடைய முகம் இருண்டு கறுத்துக் களையிழந்து காணப்பட்டது.

“மிஸ் சுபத்ரா! ஒன்றும்டும் சொல்லுகிறேன். இன்னொரு தடவை இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொண்டால் நான் மிகவும் பொல்லாதவகை இருப்பேன். கடமையைச் செய்யும் பொழுது யார் எவர் என்று தயவு தாட்சண்யம் பார்க்கமாட்டேன். ஒன்றில் தவறு செய்கிறவர்கள் வீட்டுக்குப் போகவேண்டி வரும். அல்லது அந்தத் தவறை அனுமதிக்கும் நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டி வரும்”.

சுபத்ராவின் கண்களில் நீர் நிறைந்து நின்றது. தலை நிமிர்ந்தால் எங்கே அவளுடைய கலங்கிய கண்களை நான் கண்டுவிடுவேனோ என்று எண்ணிப் போலும் குனிந்த படியே அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

சந்திரசேகரனும் சுபத்ராவும் செய்தது சாதாரணமான ஒரு சின்னஞ்சிறு தவறுதான். ஆனால் எனது இயல்பான சுபாவத்துக்கு மாறாக நான் ஏன் இப்படி முரட்டுத் தனமாக நடந்துகொண்டேன்? பார்வைக்குப் பகட்டாக

கவர்ச்சியாகக் காட்சியளிக்கும் சுபத்ராவைச் சற்றுத் தூரத்தில் வைக்கவேண்டுமென்று எனது உள் மனம் விரும்பியதா? அல்லது மங்கையை இழந்ததினால் மயான பூமியாக மாறிவிட்ட எனது மனதின் எதிரொலியா?

ஆனால்—

இதே சுபத்ராவை எனக்கு மணம் முடித்து வைக்கப் பெரியவர் தீர்மானித்திருக்கிறார் என்ற சங்கதி வெகு காலத்திற்குப் பிறகுதான் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

—12—

மனோகரா தியேட்டர் சந்தியென்றால் பலருக்குத் தெரியும். நாவலர் சந்தியென்றால் சிலருக்குத்தான் தெரியும். முந்திய பெயருக்கு முன்னால் ஒரு சினிமா மண்டபம் நிற்கிறது. பிந்திய பெயருக்குப் பின்னால் ஒரு தமிழ்த் தொண்டர் நிற்கிறார். இருந்தும் முந்திய பெயர்தான் மக்களுடைய வாயில் தாராளமாக நுழைந்து விளையாடுகிறது. நம்மை வளர்த்து வரும் நாகரீகச் சூழல் அப்படி இருக்கிறது.

இந்தச் சந்தியைக் கடந்து காங்கேசன்துறை வீதி வழியாகச் சுமார் முந்நூறு யாழ் தாரம் சென்றால் அரண்மனை போன்ற ஒரு வீட்டைக் காணலாம். இது சிற்றம்பலத்துக்குச் சொந்தமானது.

வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி நடந்தேன். தெருவில் இருந்து, வீட்டு வாசற்படிக்கட்டு வரைக்கும் போடப்பட்டிருந்த மல்லிகைப் பந்தவின் கீழ் பால் போன்ற வெள்ளை மணல் பரவப்பட்டு இருந்தது. காற்றின் சிறு அசைவிற்குக்கூடத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத நிலையில் இருந்த நாலைந்து மல்லிகை மலர்கள் பொட்டுப் பொட்டென்று தரையில் சூதித்துத் தம் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டன.

தலையில் விழுந்த ஒரு மல்லிகை மலரைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு படிகளில் ஏறி விழுந்தையைக் கடந்து ஹோலுக்குள் நுழைந்தேன். கதவில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பொத்தானை அழுத்தியதும் மணியோசை வீட்டை நிறைத்தது. சிற்றம்பலம் ஓர் அறையில் இருந்து வெளியே வந்தார்.

“வசந்தனா? உட்கார். உன்னுடன் சில முக்கியமான விஷயங்கள் பேசவேண்டும் என்றுதான் வரச்சொன்னேன். சிறிது நேரம் இருந்து இந்தப் பத்திரிகைகளைப் பார். இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் மீண்டும் அந்த அறைக்குள் போய்விட்டார்.

மாளிகை போன்ற அந்த வீட்டைப் பார்க்க இரண்டு கண்கள் போதாது. ஹோலின் இரு பக்கங்களிலும் மூன்று அறைகள் இருந்தன. ஒரு பக்கத்திலிருந்து மாடிக்குப் படிகள் செல்கின்றன. ஹோல் நிறைய நவநாகரீகமான நாற்காலிகள், வாளுவிப் பெட்டி, கலையம்சம் சுடர்விடும் அலங்காரப் பொருட்கள் ஆகியன இருந்தன.

மேசையில் இருந்த ஒரு பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்தேன். எனது கவனம் பத்திரிகையில் செல்லவில்லை. ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சங்கிலித் தொடர் போல ஏதேதோ நினைவுகள் எல்லாம் மாறி மாறி வந்து நெஞ்சை நிறைத்தன.

இன்று காலை காங்கேசன்துறைக்குச் சென்று ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் அப்பாவைப் பார்த்தேன். பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வரும் வழியில் தெல்லிப்பனையில் இருக்கும் துர்க்கையம்மன் ஆலயத்துக்கு எதிரே தெருவில் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கிச் சென்றேன். இந்த அம்மன் அற்புத சக்தி படைத்த தெய்வமென்று மக்களிடையே ஒரு நம்பிக்கை. அந்த வழியால் போகிறவர்கள், வருகிறவர்கள் கோவிலைக் கடக்கும் பொழுது நெஞ்சைத் தொட்டுத் தலை வணங்காமல் செல்வதில்லை. வசதியுள்ளவர்கள் இறங்கிக் காணிக்கை செலுத்தி வணங்கிவிட்டுச் செல்வதும் உண்டு.

நான் திரும்பிவந்து காரில் ஏறினேன். அப்பொழுது சமீபத்தில் இருந்த பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் பஸ் வண்டிக்கா

கக் காத்து நின்ற ஒருவர் கையிலிருந்த குடையை உயர்த்திக் காட்டிக்கொண்டு என்னை நோக்கி ஓடிவந்தார். அவருடைய தங்கப் பல் ஒன்று வெளியே பளிச்சிட்டது. சாதாரணமாக வெகு நேரம் பஸ் வண்டிக்காகக் காத்து நின்று அலுத்தவர்கள் தெருவில் வெறுமையாகப் போகும் வாகனங்களை வழி மறிக்க முயன்று தமது அதிர்ஷ்டங்களைப் பரீட்சிப்பதுண்டு. ஆனால் இந்தத் தங்கப் பல் கட்டியவர் குரல் கொடுத்ததும் நான் அப்படியே நின்றுவிட்டேன்.

இந்த மனிதரைக் கண்டவுடன் நான் சுந்தரத்தை நினைத்துக்கொண்டேன். ஒரு சமயம் நான் சுந்தரத்திடம் ‘‘மங்கையின் மாமனார் எப்படி இருப்பார்’’ என்று கேட்டதற்கு, ‘அவர் மலைநாட்டிலே ஆசிரியராக இருக்கிறார். கறுப்பாய்க் குள்ளமாய் இருப்பார். தங்கப் பல் கட்டியிருப்பார். பெயர் செல்வநாயகம்’ என்று சொன்ன விபரங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. நாம் தேடியலையும் பொருளோ, மனிதரோ தேடும் வரைக்கும் மறைந்திருந்துவிட்டு பின்னொரு நேரத்தில் திடுதிப்பென்று கண்ணுக்கு முன்னால் வந்து நிற்பதுமுண்டு. தேடியலைந்த மூலிகையே வலிய வந்து காலில் சிக்கிக்கொண்டதுபோல, மங்கையின் மாமனாரே என்னை யாரென்று தெரியாமல் வலிந்து வந்து என்னுடன் அறிமுகப்பட்டுக்கொண்டதாக ஏன் இருக்கக் கூடாது?

அவர் ஓட்டமும் நடையுமாகக் காருக்கு அருகில் வந்து சேர்ந்தார். ‘எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?’ என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். ‘யாழ்ப்பாணத்துக்கு’ என்றார். அவரை ஏற்றிக்கொண்டு காரைச் செலுத்தினேன். சுந்தரம் கூறிய அங்க அடையாளங்கள் இவருக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தன. வேட்டி சட்டையைப் பார்த்தால் இவர் ஒரு தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கலாம். அதை விடக் கறுப்பாய்க் குள்ளமாய் இருந்தார். தங்கப் பல் கட்டியிருந்தார்.

‘‘நீங்கள் எதுவரைக்கும் போகிறீர்கள்?’’ என்று அவரே முதலில் பேச்சைக் கொடுத்தார்.

“நானும் யாழ்ப்பாணம்தான் போகிறேன்” என்று சொன்னேன். எனக்கு அவருடன் பேச்சை எங்கேயிருந்து எப்படி ஆரம்பிப்பதென்று தெரியாமல் இருந்தது. கடைசியாக “நீங்கள் எங்கேயோ படிப்பிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். நான் நாவலப்பிட்டியில் படிப்பிக்கிறேன்” என்றார் அவர். எனக்கு ஒரு புதிய உற்சாகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அநேகமாக இவரேதான் மங்கையின் மாமனாக இருக்கவேண்டும். இந்த ஒரு மனிதரிடம்தான் மங்கையைப் பற்றிய இரகசியங்கள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. முதலில் மங்கை எங்கே இருக்கிறாள் என்று கேட்கவேண்டும். அவள் மங்களுரில் இருக்கிறாளென்று இவரும் சொல்லுவாரென்றால் அவள் அங்கே எப்படி இருக்கிறாள்? இவருக்கும் அவளுக்கும் கடிதத் தொடர்பு உண்டா? அவளுடைய சரியான விலாசம் என்ன? என்பன போன்ற விபரங்களை அறிய முயல வேண்டும். இவருடைய பதில்களிலிருந்து இவரிடம் நல்ல மனமும் எனக்கு உதவக்கூடிய மனப்பான்மையும் இருப்பதாகக் காணப்பட்டால் நடந்த சங்கதிகள் முழுவதையும் இவரிடமே சொல்லிப் பரிகாரம் கேட்கலாம். இவர் சம்மதிக்கும் பட்சத்தில் நடந்தவற்றை விளக்கி நான் மங்கைக்குக் கடிதம் எழுதலாம். அல்லது நேரில் போய் மங்கையிடம் எல்லாவற்றையும் விளங்கப்படுத்தலாம். மங்கையை நான் சந்திக்க முடியுமென்றால் மங்களுக்குக்கென்ன இந்த உலகத்தையே சுற்றிவர நான் தயாராக இருக்கிறேன். மங்கையை நான் சந்தித்துவிட்டால் என்னைப்போன்ற ஓர் அதிர்ஷ்டப் பிறவி வேறு யார் இருக்க முடியும்? எனக்கு நிகரான ஒரு மனிதப் பிறவி இந்தப் பூவுலகில் எங்கேயும் இருக்க முடியாது!

ஒருவேளை அந்தச் சுருட்டுக் கடைக்காரர் சொன்னது போல மங்கை இங்கேதான் இருக்கிறாளென்றால் இன்றைக்கே, இப்பொழுதே நான் மங்கையிடம் சென்றுவிடுவேன். ‘மங்கை!

நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் அனுபவித்த துன்பத்துக்கு முடிவு காலம் வந்து வாசற் கதவைத் தட்டுகிறது' என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

“உங்களுக்கு என்ன பெயர்?” என்று நான் அவரைக் கேட்டேன்.

“செல்வநாயகம்” என்றார்.

“உங்களுக்குக் கொழும்பில் யாராவது உறவினர்கள் இருந்தார்களா?”

“ஆம். பலர் இருக்கிறார்கள்...” அவர் சொல்ல வந்ததை முடிக்கு முன்னர் காரின் என்ஜின் திடீரென்று நின்று விட்டது. நான் காரைத் தெருவின் ஓரத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினேன்.

காரில் பெற்றோல் இல்லை!

நான் கீழே இறங்கிப் பார்த்தேன். கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு பெற்றோல் நிலையம் இருந்தது. “மாஸ்டர்! ஐந்து நிமிடங்களில் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நான் ஒரு தகரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்தேன். ஆனால்—

நான் திரும்பி வந்து சேர்ந்த பொழுது காருக்குள் செல்வநாயகம் இல்லை! எங்கெல்லாமோ தேடினேன். இல்லவேயில்லை! அவர் வேறு ஏதாவது ஒரு வாகனத்தில் ஏறிப் போயிருக்கலாம் என்று தோன்றியது.

சிறும்பலம் திரும்பி வந்து எனக்கு எதிரே ஒரு நாற் காலியில் அமர்ந்தார். அவர் நெற்றியில் திருநீற்றை அள்ளிப் பூசியிருந்தார். மார்பிலும், கைகளிலும் நிறையப் பூசியிருந்த சந்தனம் அவருடைய சிவந்த மேனிக்கு ஒரு தனிப் பொலிவைக் கொடுத்தது.

“போன வருட லாப நட்டக் கணக்கை இன்னமும் முடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. இந்த மாத முடிவுக்குள் அவற்றை வருமான வரிக் கந்தோருக்கு அனுப்பவேண்டும் அல்லவா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்றேன் நான். “சந்திரசேகரன் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறான். எப்படியும் இந்த வாரத்தில் முடிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“சந்திரசேகரனுக்கு இது கஷ்டமாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் சந்திரசேகரன் இந்த வருடம்தான் முதன் முறையாக இந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். இப்படிச் செய்தால் நல்லதென்று நினைக்கிறேன்” என்று நிறுத்தினார் சிற்றம்பலம்.

“எப்படி?” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஏகாம்பரத்தைச் சந்தித்து நான் சொன்னதாகச் சொன்னால், அவர் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு எமது தொழிற்சாலைக்கு வந்து இந்த வேலைகளை முடிக்க உதவி செய்வார். அவர் வேலைசெய்கிற நாட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுத்துவிடலாம்.”

ஏகாம்பரம் என்பவரைப் பற்றிச் சிற்றம்பலம் என்னவோ நன்றாகப் பழகியவர் என்ற தோரணையில் பேசிக் கொண்டு போனாலும், உண்மையில் இவர் யாரென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் ‘யார் இந்த ஏகாம்பரம்?’ என்று நான் கேட்கவேண்டியதாயிற்று.

“ஓ!” என்று நிதானமாகச் சொன்ன சிற்றம்பலம் தொடர்ந்தார்: “இந்த ஏகாம்பரத்தைப்பற்றிக் கட்டாயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவரைப்பற்றிச் சொல்லுவதற்கு முன்னால் நான் இந்தத் தொழிற்சாலையைத் தொடங்கிய கதையையும் கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும்.”

“இப்பொழுது உன்னை இப்பதவியில் நிரந்தரமாக நியமித்துவிட்டேன். எல்லோரையும் போல உன்னையும் சில காலம் தற்காலிகமாக வைத்திருந்து உனது வேலைத் திறனை அவதானித்த பின்னர் நிரந்தரமாக்கியது எல்லோருக்கும், ஏன் உனக்கும் கூடத் திருப்தியளித்திருக்கலாம். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் எனக்கு உன்னை மிகவும் பிடித்து விட்டது, இனிமேல் நீயும், மனோகரனும் இரட்டைக் குழந்தைகள் என்று நினைத்துக்கொள். நீயும் சில சங்கதிகளைத்

தெரிந்திருக்கவேண்டும்'' என்று ஆரம்பித்துச் சில விஷயங்களைச் சொன்னார் சிற்றம்பலம்.

இந்தத் தென்னந் தொழிற்சாலை எப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று அப்பாவும் சில விபரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். இருவரும் கூறியவற்றைச் சேர்த்துப் பார்த்தால் என்னால் ஒரு உண்மையான வரலாற்றை அனுமானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

சிற்றம்பலமும், அப்பாவும் அந்தக் காலத்தில் ஒன்றாகப் படித்து, ஒன்றாக விளையாடி, ஒன்றாகக் கும்மாளமிட்டு வளர்ந்தவர்கள். படிப்பு முடிந்ததும் அப்பா வெள்ளைக்காரனுடைய நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒரு தொழிலைத் தேடிக் கொண்டார். சிற்றம்பலம் மட்டுமே இன்னொருவனுக்குக் கீழ் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யமாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக இருந்து விட்டார்.

அவர், தான் சுயமாக ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று கனவு கண்டுகொண்டு தெருவைச் சுற்றி வந்தார். அவர் நினைத்தபடி எதையும் ஆரம்பிப்பதற்கு அவருடைய கையில் பல்மில்லை. மடியில் பணமில்லை. அவரை ஊக்கப்படுத்தி உற்சாகப்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு அவரிடமோ, பெற்றோர், உறவினரிடமோ பொருள், பண்டம், காணி பூமி, சொத்துச் சுகம் எதுவுமே இல்லாமலிருந்தது.

இந்த நிலையில் அவருக்கு உதவ அப்பா முன் வந்தார். அப்பா தனது பெற்றோரின் காவில் விழுந்து மன்றாடி அவர்களுடைய பூர்விகச் சொத்தாக இருந்த ஒரு காணியை ஈடுவைத்து ஆபிரம் ரூபா தேடிக் கொடுத்தார். இந்தத் தொழில் நிலையத்தைச் சிறிய அளவில் ஆரம்பிக்க அந்தப் பணம் அந்தக் காலத்தில் போதுமானதாக இருந்தது.

முன் அனுபவமில்லாமல் தொழிலைத் தொடங்கிய சிற்றம்பலம், தொழிலை விருத்தியாக்கி அதனால் வரக்கூடிய ஊதியத்தைக் கொண்டு ஈட்டிவிருந்த காணியை மீட்டுவிட வேண்டுமென்று இரவு பகலாக உழைத்து நேரத்தோடு போராடிக் காலத்தோடு மல்லாடினார். ஆனால் அவர்

எதிர்பார்த்த வளர்ச்சி ஆரம்ப காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. அதன் பிறகு என்ன நடந்தது தெரியுமா?

உரிய காலத்தில் மீட்கப்படாததால் ஈட்டிலிருந்த காணி விலைபட்டுப் போயிற்று. அப்பாவின் பெற்றோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் காலமானார்கள். சமயமும் சந்தர்ப்பமும் கைகோர்த்துக்கொண்டு வந்து வாசலில் நின்றன. அப்பாவும், அம்மாவும் மலேயாவுக்குக் கப்பலேறினார்கள். அத்துடன் அப்பாவுக்கும் சிற்றம்பலத்திற்கும் இடையிலிருந்த தொடர்பு அறுந்தது.

நாலேந்து வருடங்களில் சிற்றம்பலம் தொடங்கிய தொழிற்சாலை படிப்படியாக முன்னேறி வந்தது. ஏகாம்பரம் என்பவரைத் தனக்குத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு பாடுபட்டு உழைத்தார். பொன்மகள் இவர் பக்கம் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தாள். காலத்தோடு சேர்ந்து கிசு கிசு வென்று வளர்ந்து முன்னுக்கு வந்து காணி வாங்கினார்; தோட்டம் வாங்கினார்; புதிய புதிய யந்திரங்களைக் கொண்டு வந்தார்; லட்சாதிபதியாகிவிட்டார். அங்கே எடுபிடியாளாக நுழைந்த ஏகாம்பரமும் அவருடன் சேர்ந்து வளர்ந்து குமாஸ்தாவாகி, தலைமைக் குமாஸ்தாவாகிச் சமீபத்தில் ஓய்வு பெற்றுவிட்டார்.

இந்நிலையில் எனக்கு ஒரு தொழில் கேட்டு அப்பா சிற்றம்பலத்திடம் போயிருந்தாராம். நோய்வாய்ப்பட்ட அப்பாவைக் கண்டதும், அவருடைய இன்றைய குடும்ப நிலையைக் கேட்டதும் சிற்றம்பலம் அவரை அப்படியே கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டாராம்.

“இது உன்னுடைய சொத்து. இவ்வளவு காலமும் நான் பராமரித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்படியிருக்க உன்னுடைய மகனுக்கு நான் எப்படியப்பா தொழில் தர முடியும்?” என்று சிற்றம்பலம் நெஞ்சருகக் கூறியபொழுது அவருடைய நன்றி மறவாத விசாலமான மனதைக் கண்டு அப்பா விக்கித்துப் போனார்.

“நான் பழைய கதை பேச வரவில்லை. எல்லோரையும் போல வசந்தனுக்கும் ஒரு சம்பளம் போட்டு ஒரு

தொழிலைக் கொடுங்கள். இல்லையென்றால் நான் வந்த வழியே போகிறேன்'' என்று அப்பா சொல்லிவிட்டார். இதன் எதிரொலியாகத்தான் என்னைத் தொழிற்சாலையின் மனேஜராக நியமனம் செய்து கொழும்புக்குத் தந்தி வந்தது.

''இந்தத் தொழிற்சாலையின் வளர்ச்சியில் ஏகாம்பரத்துக்கும் பெரிய பங்குண்டு. ஆனபடியால் அவர் உழைத்த காலத்தில் சம்பளம் கொடுத்தோம். ஓய்வு பெற்ற காலத்தில் சந்தோஷம் கொடுத்தோம் என்றிராமல், அவருடைய குடும்பத்திற்கு உதவ நாங்கள் எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கவேண்டும்'' என்று சிற்றம்பலம் என்னிடம் கூறினார்.

நான் சிற்றம்பலத்திடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஏகாம்பரத்தின் வீட்டை நோக்கிக் காரசைச் செலுத்தினேன். எனது நெஞ்சில் சிற்றம்பலம் ஒரு மனித தெய்வமாக விசுவரூபம் எடுத்து நின்றார். கண நேரத்தில் கதையை மாற்றும் கயவர்கள் நிறைந்த இந்தக் கண் கெட்ட குவலயத்தில், இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகும் செய்நன்றி மறவாத அவருடைய பேச்சும் போக்கும் எனது மனதில் மாறி மாறித் தோன்றி அவரிடத்தில் ஒரு பக்தியையும், பெரு மதிப்பையும் ஏற்படுத்தியது. இந்தப் பெரிய மனம் படைத்த மனிதருக்கு என்னால் செய்யக் கூடிய கைமாறு ஒன்றுதான், என்னால் இயன்ற வரைக்கும் நேர்மையாக உழைத்து அவர் என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் பொறுப்பைச் செவ்வனே பாதுகாப்பது!

ஏகாம்பரம் வீட்டுக்குச் சமீபமாக வந்துவிட்டேன். அவர் எப்படி இருப்பாரோ, என்ன சொல்லுவாரோ என்று எண்ணிக்கொண்டு மெதுவாகக் காரசைச் செலுத்தினேன். ஏகாம்பரத்தின் வீட்டில் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

—13—

மகிழ மரத்தின் கீழ் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினேன். அந்த மரத்தின் அருகில் இளம் பச்சை வர்ணம் பூசப்பட்ட சுவர் வீடுதான் ஏகாம்பரத்தினது என்று சிற்றம்பலம் கூறிய அடையாளங்களிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். எனது ஊகத்தை உறுதிசெய்யுமுகமாக தெருவில் நின்ற ஒரு மனிதரை விசாரித்துக்கொண்டு உள்ளே போனேன்.

நான் படிகளில் ஏறிக் கதவைத் தட்டினேன். எனக்கு ஏகாம்பரத்தை முன்னர் தெரியாதாகையால் கதவைத் திறக்கப்போகும் அவர் எப்படி இருப்பார் என்று கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தேன். ஒரு குமாஸ்தாவாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து, வாழ்க்கை முழுவதையும் ஒரு குமாஸ்தாவாகவே கழித்து, முடிவிலும் குமாஸ்தாவாகவே ஓய்வு பெற்ற ஒருவர் எப்படி இருப்பார் என்று எனது மனம் எடைபோட எத்தனித்தது. கையில் ஒரு மூக்குக் கண்ணாடியும் மறு கையில் ஒரு பத்திரிகையுமாக ஒரு கிழிந்த பெனியனுடனும், நான்கு முழ வேட்டியுடனும் ஓர் ஓய்வு பெற்ற குமாஸ்தாவுக்குரிய சர்வ லட்சணங்களுடன் காட்சி தருவார் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

ஆனால்—

கதவு திறக்கப்பட்டது. பூரணச் சந்திரன் மண் கவ்வினான். எனது இதயத்தில் வியப்பு வியாபித்தது. ஆச்சரியம் எனது கண்களை அகலத் திறந்தது. இவள் எப்படி இங்கே வந்தாள்?

நீராடிய பின் நீண்ட கூந்தல் தோளில் நீந்தி விளையாட நேத்திரங்களில் அந்த வழக்கமான குறும்புநிழலாட நெற்றியில் நீல வர்ணத் திலகம் சோபிக்க, ஒரு வாயில் சாரியை ஏனோதானோ என்று அள்ளிச் சொருகிய பாங்கு

இயற்கையின் அழகின் பரிமளிப்பை எடுத்துக்காட்ட ஒரு கைதேர்ந்த வழி என்று இந்த நாளது நிமிடம்வரை எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

“நீங்களா?” என்று கேட்டாள் சுபத்ரா. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் தற்செயலாக நிகழ்ந்த ஒரு சிறிய தவறுக்காக அவளை அழ வைத்த நான், இத்தனை தூரம் வந்து அவளுடைய வீட்டுப் படிக்களில் ஏறிநின்று கதவைத் தட்டுவேனென்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும். அவள் மட்டுமல்ல, நானும் தான் இன்று இங்கு இப்பொழுது சுபத்ராவை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“மிஸ்டர் ஏகாம்பரம் என்பவர்...” என்று நான் இழுத்தேன். தொடங்கிய வாக்கியத்தை முடிக்கக்கூடிய வார்த்தைகள் எனது வாயில் வரவில்லை.

“அவர் அப்பாதான். உள்ளே வாருங்கள். உட்காருங்கள். அப்பாவை வரச்சொல்லுகிறேன்” என்று கூறி என்னை அமர வைத்துவிட்டு, உள்ளே திரும்பி நடந்தாள் சுபத்ரா. அவளுடைய நடையில் ஒரு நளினம் இருந்தது. அவளுடைய உபசரிப்பில் ஓர் உற்சாகம் தெரிந்தது. அவளுடைய உதடுகளில் ஒரு புன்னகை நெளிந்தது.

ஏகாம்பரத்தின் வீடு சிறியதானாலும் கவர்ச்சியாக இருந்தது. சுவரில் இயற்கை வனப்புக் காட்சிப் படங்கள் சட்டம் போட்டுத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மேசையில் ஒரு நாவல் படித்த குறையில் பிரித்தபடி கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

“வாருங்கள்... வாருங்கள்” என்று இன்முகத்தோடு இனிய வார்த்தைகள் கூறிக்கொண்டு வந்தார் ஏகாம்பரம். ஒல்லியான உயர்ந்த உடல். சுத்தமான வெள்ளை வேட்டியும், சட்டையும் அணிந்திருந்தார். வயது ஐம்பத்தைந்து அறுபது இருக்கலாம். அவருடைய மூக்குக் கண்ணாடியின் தடித்த ‘லென்சுகள்’ அவருடைய விழிகளைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டின. “இப்பொழுது வாய்க்குவாய், வார்த்தைக்கு வார்த்தை உங்களைப் பற்றித்தான் பேசுகி

ரூர் பெரியவர். நீங்கள் வந்தபின்னர் தொழிலில் நல்ல முன்னேற்றம் காணப்படுகிறதாம். ஏன் சுபத்ரா கூட உங்களைப் பற்றி நிறையச் சொன்னாள்'' என்று சம்பிரதாயமாகக் கூறி உரையாடலை ஆரம்பித்தார் ஏகாம்பரம்.

நான் சிரித்தபடி, ''நான் ஒன்றும் பிரமாதமாகச் செய்யவில்லை. எங்களுடைய குடும்பத்தில் அப்பாவும், நானும் தான். குடும்பப் பொறுப்புகள் அதிகம் இல்லை. அதனால் எனது முழு நேரத்தையும் தொழிற்சாலைக்காக செலவிடக்கூடியதாக இருக்கிறது'' என்று சொன்ன போதிலும், 'சுபத்ராவும் உங்களைப் பற்றி நிறையச் சொன்னாள்' என்ற அவருடைய வார்த்தைகள் எனது நெஞ்சை நெருடத் தவறவில்லை.

சுபத்திரா என்னைப் பற்றி என்னென்ன சொல்லியிருப்பாள்? ஆள் மகா முரடன், கோபக்காரன், காரியங்களில் கண்டிப்பாக இருப்பவன், சாதாரணமாக நடக்கக் கூடிய அற்ப தவறுகளுக்குக் கூட தாறுமாறாகப் பேசிக் கண்களில் நீரை வரவழைத்துவிடுவான் என்றெல்லாம் சொல்லியிருப்பாளோ? அன்றைய சம்பவத்தைப் பற்றி அவள் ஏதாவது சொல்லியிருக்கும் பட்சத்தில் தொழிற்சாலையைத் தனது வெயர்வைத் துளிகளால் கட்டியெழுப்பிய ஏகாம்பரம் வருத்தப்பட்டிருப்பாரா? அங்ஙனம் அவர் வருத்தப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் இதைப்பற்றிச் சிற்றம்பலத்திடம் ஜாடைமாதையாகச் சொல்லியிருப்பாரா? அவ்விதம் அவர் ஏதாவது சொல்லியிருக்கும் பட்சத்தில் பெரியவர் சிற்றம்பலம் என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பார்?

சிற்றம்பலம் ஏகாம்பரத்திடம் நல்ல மதிப்பு வைத்திருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. ஏகாம்பரம் சுபத்ராவை செல்லமாக வளர்த்துவருகிறார் போலத் தெரிகிறது. அந்த சுபத்ராவை நான் கணப் பொழுது கலங்கவைத்து விட்டேன் என்று எண்ணியதும் எனக்கு அவள் மீது இரக்கமாக இருந்தது. அன்றைக்கு அவருடன் அப்படி முரட்டுத் தனமாக நடந்து கொண்டதற்குப் பிராயச்சித்தமாக இனி

மேல் அவளுடன் அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் நடக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

அன்று நான் சுபத்திராவுடன் காரசாரமாக நடந்து கொண்டதற்கு அவள் செய்த தவறுதான் காரணமென்றும் சொல்விவிட முடியாது. எனது பலவீன உணர்ச்சிதான் முழுக்க முழுக்கக் காரணம். சுபத்திரா சிரித்தால், அதனால் அவளுடைய கன்னங்களில் குழி விழுந்தால், அதனால் அவளுடைய தாமரை முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி பிறந்துவிட்டால், அதனால் அவளுடைய நீண்ட நயனங்களில் ஒரு காந்த சக்தி ஜனித்துவிட்டால் நான் மங்கையை நினைத்துக்கொள்ளுகின்றேன். சுபத்ரா அருகில் வரவர, வந்து நெருக்கமாக நிற்க, எனது பலவீன உணர்ச்சிக்கு ஓர் அசுர பலம் வந்துவிடுகிறது. “மங்கை! உனது மறைவினால் நான் எத்தனைவிதமான துன்பங்களை எல்லாம் எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“நான் இப்பொழுது ஒரு முக்கியமான அலுவலாகத்தான் உங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன்” என்று நான் ஏகாம்பரத்திடம் விஷயத்தை உடைத்துச் சொன்னேன். “சந்திரசேகரன் சென்ற வருடத்தின் லாப நடடகணக்கை முடிக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறான். நீங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு வந்து உதவினால் வேலை சுலபமாகவும், விரைவாகவும் முடிந்துவிடுமென்று பெரியவர்களுக்குரிய உங்களுக்கு வசதியாக இருக்குமோ என்னவோ தெரியவில்லை.”

“ஓ... இரண்டு மூன்று நாட்களென்ன? ஒருமாத காலத்துக்கு வேண்டுமென்றாலும் நான் வந்து உதவத் தயார். பெரியவரின் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தது எனது குடும்பம். அவருக்காக எதையும் எப்பொழுதும் செய்ய நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினார் ஏகாம்பரம். அவருடைய நன்றி மறவாத நல்ல குணத்தையும், சிற்றம்பலத்திடம் வைத்திருக்கும் விசுவாசத்தையும் காண எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது. சிற்றம்

பலத்தை எல்லோரும் பெரியவர், பெரியவர் என்று அழைப்பது எவ்வளவு பொருத்தமானது.

“அப்படியென்றால் நீங்கள் அவசரப்பட்டுக் கடந்த வருடம் ஓய்வு பெற்றீர்கள்? இன்னும் சிலகாலத்திற்கு நீங்கள் வேலை செய்திருக்கலாமே!”

“நல்ல கேள்வி” என்றார் ஏகாம்பரம். “உங்களுக்கும் சில விஷயங்கள் தெரிந்திருப்பது நல்லதுதான். எனக்குச் சிலகாலமாகக் கண்களில் ஒரு கோளாறு ஏற்பட்டு வருத்தி வந்தது. அதிலிருந்து காலை முதல் மாலை வரை எழுத்துக்களையும், இலக்கங்களையும் பார்த்து வேலை செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது. திடீரென்று கண்களிலிருந்து நீர் வடியும். கண்கள் கொவ்வைப் பழம் போல சிவந்து வீங்கிவிடும். அடுத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு வீட்டிலிருக்க நேரும். பின்னர் ஒருபடியாகச் சுகப்படுத்திக் கொண்டு வேலைக்குப் போனால் ஒரு மாதத்தில் மீண்டும் பழைய கதைதான். பெரியவரிடம் சொல்லி ஓய்வு பெற அனுமதி கேட்டேன். அவருக்கு அனுமதிதரவும் விருப்பமில்லை. மறுக்கவும் விருப்பமில்லை. கொஞ்சம் திண்டாடிப் போனார்.”

“பெரியவர் திட்டம் போட்டுக் காரியங்கள் செய்வதில் வல்லவர்” என்று தொடர்ந்து சொன்னார் ஏகாம்பரம். “அவர் என்ன செய்தார் தெரியுமா? நான் ஓய்வு பெறச் சம்மதித்தார். எனது இடத்திற்கு சந்திரசேகரனை உயர்த்தினார். சுபத்ராவுக்கு ஒரு இடம் தேடிக்கொடுத்து விட்டார்.”

தொழிற்சாலை தொடங்கிய காலம், அது வளர்ந்து வந்த வரலாறு என்பவை போன்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த நாங்கள் சுற்றிச் சுழன்று குடும்ப விஷயங்களுக்கு வந்தோம். எனது பெற்றோர்களைப் பற்றி எங்களுடைய மலையா வாழ்க்கையைப் பற்றியெல்லாம் அக்கறையுடன் விசாரித்துவிட்டு, எங்களுடைய குடும்பம் சின்னூபின்னப்படக் காரணமாகவிருந்த ஜப்பான்காரனைக்

கரித்துக்கொட்டினார். தனது குடும்ப நிலைமைகளையும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சொன்னார்.

“எனக்கு ஆண்பிள்ளைகள் கிடையாது. இரண்டே இரண்டு பெண்கள்தாம். மூத்தவள் கமலம். இளையவள் சுபத்ரா” என்றார் ஏகாம்பரம்.

“கமலத்திற்குக் கல்யாணம் முடிந்துவிட்டதாகும்” என்று நான் கேட்டேன். சாதாரணமாகத்தான் கேட்டேன். நான் வந்தபொழுது என்னைக் கண்டுவிட்டுமருண்டு போய் வீட்டுக்குள் ஓடி ஒளித்த ஒரு மூன்று வயதுக் குழந்தையை நிலைவில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டேன்.

ஏகாம்பரம் உடன் பதில்சொல்லவில்லை. இது வரைக்கும் மகிழ்ச்சியாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்த ஏகாம்பரத்தின் முகத்தில் துயர் கமிந்து இருள் குவிந்தது. அவர் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். திரும்பிச் சுபத்ராவைப் பார்த்தார். அவள் எழுந்து தலைகுனிந்தபடி வீட்டுக்குள் சென்றாள் பக்கவாட்டில் வாசல்பக்கமாகப் பார்த்தார். வாசலில் பூந்தொட்டியில் இருந்த ஒரு மலர்க் கொடி, அதுபற்றிப் படருவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறு அறுந்துபோனதால் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டுகொண்டிருந்தது. அறுந்தகயிற்றையாராவது முடிந்துவிட்டுக் கொடியை மீண்டும் படரவிடலாமே!

“கமலத்துக்குக் கல்யாணமா? அந்தப் பொறுப்பை ஆண்டவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன்” என்று பெருமூச்சுவிட்டார் ஏகாம்பரம்.

எங்களுடைய முதற்சந்திப்பிலேயே ஏனடா இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டோம் என்றிருந்தது எனக்கு. அந்த நேரத்தில் கமலத்தின் வாழ்விலேற்பட்ட கசப்பான பகுதி என்னவென்று அறிய ஆவலாக இருந்தது. காலம்போகப் போக ஒவ்வொன்றாகத் தெரியவராமலா போய்விடும்.

ஏகாம்பரம் தொடர்ந்து எதுவும் பேசாமல் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். நானும் எதைப் பேசலாம்? எதைப் பேசக்கூடாது என்று தடுமாறிக்கொண்டிருந்தேன். எங்

கள் இருவருக்கும் மத்தியில் நிலவிய மௌனத்தை ஒரு மூன்றாவது பேர்வழி கலைத்தால் நல்லது என்று நினைத்தேன். அதைச் சுபத்ரா கனகச்சிதமாகச் செய்து முடித்தாள்.

சுபத்ரா கோப்பியுடன் வெளியே வந்தாள். ஒரு வெள்ளித் தம்ளரை ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைத்துக் கொண்டு வந்து என் எதிரே நின்று சற்றுக் குனிந்து நீட்டினாள்.

நான் வீட்டுக்குள் நுழையும் பொழுது சுபத்ராவின் தோளில் புரண்டுகொண்டிருந்த கூந்தலை இப்பொழுது அழகாக்க வாரி இரண்டு பின்னல்கள் போட்டிருந்தாள். அவள் கோப்பித்தட்டை நீட்டிய சமயம் மார்பில் புரண்டு கொண்டிருந்த அந்தப்பின்னல் அந்தரத்தில் தொங்கி ஆடி அசைந்தது கண்களுக்கு ஒரு நல்ல விருந்தாக இருந்தது.

“அப்பா வந்து சந்திரசேகரனுக்கு உதவி செய்தால் நாலேந்து நாட்களில் கணக்கு வேலைகள் முடிந்துவிடும். அதற்கு மேல் அவ்வளவையும் டைப்படிக்க வேண்டும். ஏன் சுபத்ரா! இந்த டைப்பிங் வேலையை உன்னால் சமாளிக்க முடியுமா? அல்லது தற்காலிகமாக ஒரு வாரத்திற்கு இன்னொரு டைப்பிஸ்டை நியமித்துவிடுவோமா?” என்று நான் கேட்டேன். சுபத்ராவை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இந்த வேலையை எங்கனஞ்செய்து முடிக்கலாமென்று நான் ஏற்கனவே திட்டம் போட்டிருந்தேன். ஆனால் தற்சமயம் எம்மிடையே ஒரு தர்மசங்கடமான சூழ்நிலையை உருவாக்கிய கமலத்தைப் பற்றிய பேச்சை அழுக்கவே இப்படிக்கேட்டு வைத்தேன்.

“இரண்டு பேர் வேலைசெய்கிற அளவுக்கு வேலை வருமா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் சுபத்ரா. அவளுடைய கறுத்த கவர்ச்சிமிக்க காந்தம் போன்ற விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன.

“அவ்வளவு வராது” என்றார் ஏகாம்பரம். அவர்தானாகவே எங்களுடைய உரையாடலில் கலந்து கொண்

டது பற்றி மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். “வழக்கமான வேலைகளை இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு நிறுத்தினால் சுபத்ராவே செய்து முடிக்கலாம். எப்படி, சுபத்திரா வேலை செய்கிறாள்?” என்று கேட்டார் ஏகாம்பரம்.

ஏகாம்பரம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் சுபத்ரா மெதுவாக நடந்து சென்று, அவர் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிக்குப் பின்னால் வந்து நின்று என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“ஓ, பரவாயில்லை! டைப்பிங் வேலையென்றால் ஓர் எழுத்து, ஓர் இலக்கம் இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் கூடாமல் குறையாமல் கச்சிதமாகச் செய்து முடிக்கிறாள்” என்று நான் சொன்னதும் சுபத்ரா ஓரக் கண்களால் என்னைப்பார்த்துப் புன்னகை பூத்தாள்.

“சரி நான் வருகிறேன்” என்று நான் எழுந்து ஏகாம்பரத்திடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, சுபத்ரா பக்கம் திரும்பி, “சுபத்ரா நான் வரட்டுமா” என்று கேட்டேன்.

“நல்லது! போய் வாருங்கள்” என்றாள் சுபத்ரா.

நான் படிகளில் இறங்கித் தெருவை நோக்கி நடந்தேன். ஏகாம்பரமும், சுபத்ராவும் தெருவரைக்கும் வந்து வழியனுப்பி வைத்தனர்.

—14—

மத்தியான உணவை முடித்துக்கொண்டு வேலைக்குத் திரும்பி வந்தேன். வெளியே வெய்யில் நெருப்பாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தபடி ஒரு ‘பைலை’ப் புரட்டினேன்.

நான் இங்கு வேலைக்கு வந்த காலத்தில் தொழிற்சாலையின் நிர்வாக வேலைகளில் பெரும் பகுதியை மகேசுவரன்

பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இடைக்கிடை சிற்றம்பலமும் வந்து முக்கியமான வேலைகளைக் கவனித்துக்கொள்வார். இப்பொழுது சிற்றம்பலம் எப்பொழுதாவது அபூர்வமாக வருவார். மனோகரன் வருவதேயில்லை.

பொன்னுச்சாமி அறைக்குள் வந்தான். நிமிர்ந்து பார்த்தேன். “சுந்தரம் என்று ஒருவர் வந்திருக்கிறார். உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாம்” என்றான்.

நான் இடது கைவிரல்களால் நெற்றியை வருடினேன். இவன் கொழும்பிலிருந்த அதே சுந்தரமா? அல்லது அதே பெயரில் வேறொருவனா?

“கொழும்பிலிருந்த காலத்தில் உங்களைத் தெரியுமாம். யாரேர் மாணிக்கவாசகர் என்ற ஒருவருடன் வேலை பார்த்தவராம்” என்று பொன்னுச்சாமி மேலும் சொல்லி எனது சிந்தனைக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

‘மாணிக்கவாசகர்’ என்றதும் நான் நெட்டுயிர்த்தேன். உயிருடன் உள்ளவரைக்கும் தங்கமான மனிதராக இருந்தார். போகும்பொழுது மூவருடைய வாழ்க்கையில் புயலைக் கிளப்பிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

“சுந்தரத்தை வரச்சொல்” என்றேன். சுந்தரம் ஏன் திடீரென்று வந்திருக்கிறான்? மங்கையைப்பற்றி ஏதாவது செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறானா? அல்லது மங்கையின் மாமா என்று சொல்லப்படுகிற செல்வநாயகத்தைப்பற்றி ஏதாவது தகவலுடன் வந்திருக்கிறானா? அவனும் நானும் பழகிக்கொண்ட விதத்தில் சுந்தரம் சும்மா வந்து குசலம் விசாரிக்கிற நிலை இல்லை. ஆனபடியால் எதுவாயினும் ஒரு முக்கிய காரியமாகத்தான் அவன் வந்திருப்பான்.

அறையின் அரைக்கதவு உள்ளே தள்ளப்பட்டது. உள்ளே வந்தது சுந்தரமல்ல, சந்திரசேகரன்.

“என்ன வேண்டும்?” என்று நான் கேட்டேன். இந்த நேரத்தில் சந்திரசேகரன் வந்தது எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அதனால் அவனை விரைவில் வெளியே அனுப்ப எண்ணினேன்.

சந்திரசேகரன் ஒரு கடிதத்தை எனக்கு முன்னால் வைத்தான். அதில் என்னவோ எழுதிக் கீழே பத்துப் பன்னிரண்டு கையெழுத்துக்கள் காணப்பட்டன. அதைப் படித்துப் பார்க்கும் அளவுக்கு எனக்குப் பொறுமை இருக்கவில்லை. அதனால் கையை விரித்துக் கடிதத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, “இது எது சம்பந்தமானது?” என்று கேட்டேன்.

“அலுவலக ஊழியர்கள் தைப்பொங்கலுக்கு ஆளுக்கு நூறு நூறு ரூபா முற்பணம் கேட்கிறார்கள். இந்தப் பணத்தை மாதா மாதம் சம்பளத்தில் பிடிக்கும் படி சொல்லுகிறார்கள்” என்றான் சந்திரசேகரன்.

“வழக்கமாக முந்திய வருடங்களிலும் இப்படி முற்பணம் கொடுக்கப்பட்டு வந்ததுதானே” என்று நான் கேட்டேன்.

“இல்லை”

“சரி” என்றேன் நான். “நிரந்தரமாக உள்ள எல்லோருக்கும் முற்பணம் கொடுக்கலாம்.”

“அலுவலக ஊழியர்களுக்குக் கொடுத்தால் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளரும் இந்தச் சலுகையைக் கேட்பார்கள்.”

“அலுவலக ஊழியர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தவர்கள், தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் சாக்கடையில் பிறந்தவர்களா? சலுகையென்றால் எல்லோருக்குமே உண்டு. வேறென்ன?”

“எல்லோருக்கும் முற்பணம் கொடுப்பதானால் பெருந்தொகையான பணம் தேவைப்படும். நாங்கள் கடந்த வாரம் ஏராளமாகக் கொள்வனவு செய்திருக்கிறோம். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் எல்லோருக்கும் சம்பளம் கொடுத்திருக்கிறோம். கொழும்பிலிருந்து ‘செக்’சுகள் ஒன்றும் வந்து சேரவில்லை...”

“யார் யார் முற்பணம் கேட்கிறார்கள்? எவ்வளவு பணம் தேவை” என்று ஒரு பயடியல் தயாரித்துக் தந்தால்

நான் பெரியவரிடம் சொல்லிப் பணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்வேன்'' என்று சொல்லிச் சந்திரசேகரன் கொண்டுவந்த விண்ணப்பத்தை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்தேன்.

சந்திரசேகரன் வெளியே சென்ற மறுநிமிடம் சுந்தரம் உள்ளே வந்தான். அவனைக் கண்டதும் நான் பிரமித்துப் போனேன். அவன் அழுக்கடைந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தான். காடுபோல தலைமயிர் ஒழுங்காக வாரப்படாமலிருந்தது. முகத்தில் தாடி மீசை வேறு வளர்ந்து மண்டிக் கிடந்தது. நெடுங்காலம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துவிட்டு அங்கிருந்து நேராக இங்கு வருவதுபோல இருந்தது அவனுடைய தோற்றம். உழைத்த பணம் முழுவதையும் கரைத்துக்கொண்டு கொழும்பு நாகரிகத்தின் உச்சாணிக் கிளையில் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்த சுந்தரமா இவன்?

''உட்கார்'' என்றேன். அவன் உட்காராமல் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முகத்திலிருந்த துயர் அவன் நன்றாகக் கஷ்டப்படுகிறனென்பதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

''முதலில் உட்கார்'' என்று நான் மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொன்னேன். அவன் உட்கார்ந்தான். ''உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? இதென்ன கோலம்?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள். இப்பொழுது அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கே துண்டாடுகிறேன்'' என்று கூறினான் சுந்தரம்.

''எப்படி வேலை பறிபோயிற்று?''

''ஒருநாள் நான் வேலைக்குப் போகவில்லை. நான் அனுப்பிய லீவுக் கடிதத்தைச் சிலர் வேண்டுமென்றே மறைத்துவிட்டுப் பல சங்கதிகளைச் சேர்த்து சோடித்து வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள்.''

''அப்படியா?''

''ஆமாம். நான் வேலையைப் பெற இயன்றவரைக்கும் பாடுபட்டேன். எனக்காக எத்தனையோ பெரிய மனிதர்

களெல்லாம் சம்பந்தப்பட்டவர்களைப் பேட்டி கண்டு பார்த்தார்கள். பலன் கிடைக்கவில்லை. இந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களாக நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுவிட்டேன். இனிமேல் எனக்குக் கடன் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் யாரும் இல்லை. ஏற்கனவே கடன் கொடுத்தவர்களின் கண்களில் படாமல் தெருவில் நடமாட வழியில்லை. கடைசியில் தற்கொலை செய்வதென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். இந்தச் சமயத்தில்தான் கடந்தவாரம் கொழும்பில் நீங்கலிருந்த வீட்டிற்கு எதிரேயுள்ள சுருட்டுக்கடைக்காரரைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தேன். அவர்தான் நீங்கள் இருக்கும் செய்தியைச் சொன்னார்.”

“இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் எனக்கு ஏதாவது ஒரு வேலை தந்து காப்பாற்ற வேண்டும். அல்லது தற்கொலை செய்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியே இல்லை” என்று இரக்கப்படும்படியாகச் சொன்னான் சுந்தரம்.

“உடனடியாக உனக்குத் தரக்கூடியதாக இங்கு வேலை எதுவுமே இல்லையே. உனக்கு என்னவிதமானவேலைகள் செய்ய முடியும்? முன்னர் எப்படியான வேலைகள் பார்த்திருக்கிறாய்?”

“முன்பு ஒரு மெக்கானிக்காக இருந்தேன். அதற்கு முன்னர் ஒரு தொழிற்சாலையில் ‘போர்மனா’க வேலை பார்த்திருக்கிறேன். இப்பொழுது எப்படிப்பட்ட வேலையையும் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்” என்று சொல்லி அவன் தனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதச் சுருளை எடுத்து என்னிடம் தந்தான். அவை அவனைப்பற்றிய நற்சாட்சிப் பத்திரங்களாம்!

‘சுந்தரத்திடம் நல்ல குணங்கள் எதுவுமே இல்லை’ என்ற முகவுரையுடன்தான் மாணிக்கவாசகர் அவனை ஆரம்பத்தில் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவன் எத்தனையோ பேருக்கு எத்தனையோ தீங்குகளைச் செய்திருக்க

கிரான். என்னைப் பொறுத்தவரையில் சில நன்மைகளையும் செய்திருக்கிறான்.

ஒருநாள் வேலைக்குப் போகாத காரணத்தால் பழைய வேலையை இழந்துவிட்டேன் என்ற அவனுடைய பேச்சை நான் நம்பத் தயாராக இல்லை. ஆனால், ஒருவன் கெட்டு நொந்து கவலைப்பட்டுத் தற்கொலை செய்யும் எல்லாக்கே போய்நிற்கும்பொழுது அவன் செய்த பொல்லாங்குகளைப் பகுத்துப் பார்த்து அவனைப் பழிவாங்க எண்ணுவதோ அல்லது மென்மேலும் துன்பத்தைத் தேடித் தருவதோ தர்மமாகாது. அவனுடைய தீய அம்சங்களை மறந்துவிட்டு அவன் செய்த நன்மைகள் சிறிதாயினும் அவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அந்த நன்றிக்கடன் கழிப்பதே மனிதத் தன்மையாகும். ஒருகாலத்தில் கெட்டவனாக இருந்த ஒருவன் வாழ்நாள் முழுவதுமே கெட்டவனாக இருக்கவேண்டும் என்று விதியா? கெட்டழிந்து வேதனைப்பட்ட பின்னர் அவன் ஏன் தனது தவறுகளை உணர்ந்து திருந்துவதாக இருக்கக்கூடாது? அப்படி அவன் திருந்தி நல்லவனாக வாழ நான் ஏன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தரக்கூடாது? அவனுக்கு நான் ஒரு தொழிலைக் கொடுத்தால் அவன் எனது கைகளுக்குக் கீழேதான் வேலை பார்க்கப் போகிறான். அவனுடைய நாளாந்த நடமாட்டங்களை என்னால் கவனித்துக்கொள்ள முடியும். அவன் எந்த நேரத்திலாயினும் ஏறுக்கு மாறாக நடக்க முயலுவானாயின் உடனே செவியில் பிடித்து வெளியேவிட எனக்கு அதிகாரம் உண்டு.

“நீ போய்விட்டுத் திங்கட்கிழமைக்கு வா. நான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று அவனிடம் சொன்னேன்.

அவன் எழுந்துநின்று என்னை ஒருமாதிரியாகப் பார்த்தான். அது மிகவும் பரிதாபமான பார்வை.

“சந்தேகப்படவேண்டாம். நிச்சயமாக ஏதாவது வேலை தருவேன்” என்று நான் மீண்டும் சொன்னேன்.

அவன் எதுவும் பேசாமல் நின்றான். அவனுடைய நெருக்கடியான நிலைமை எனது மனக் கண்ணில் தெரிந்தது. அது

னால் எனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு பத்து ரூபா நோட்டை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்து, "இதை இப்போதைய தேவைகளுக்கு வைத்துக்கொள். கட்டாயம் திங்களன்று வா. இனிமேல் நீ நல்லதனமாக நடந்தால் உனக்கு ஒரு நல்லவழி வகுத்துத்தர நான் முயற்சிப்பேன்" என்று சொன்னேன்.

"மிகவும் நன்றி. நான் இப்பொழுது பழைய சுந்தரமல்ல. நீங்கள் வைக்கும் நம்பிக்கைக்கு மயிரிழைதானும் துரோகம் செய்யாமல் நடந்துகொள்ளுவேன். போய்வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சுந்தரம் நடந்து சென்றான்.

"சுந்தரம்!" நான் கூப்பிட்டேன். அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். "நீ கூறிய மங்கையின் மாமாவான செல்வநாயகத்தைக் கடந்தவாரம் சந்தித்தேன். ஆனால், பேசுவாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை" என்று தொடங்கி நான் முழு விபரத்தையும் சொன்னேன்.

சுந்தரம் எதுவுமே பேசாமல் சிறிதுநேரம் யோசித்துக் கொண்டு நின்றான். பின்னர், "சரி அவருக்கென்ன?" என்று கேட்டான்.

"நான் செல்வநாயகத்தை எப்படியும் சந்திக்க வேண்டும். அதுவும் விரைவில் சந்திக்கவேண்டும்" என்றேன்.

"எனக்கு இவ்வளவு உதவிகளையும் செய்த உங்களுக்கு நான் எது வேண்டுமானாலும் செய்வேன். செல்வநாயகத்தைச் சந்திக்க எனக்கு வழி தெரியும். பத்தே பத்து நாட்கள் தவணை தாருங்கள். நான் அவரை இங்கேயே அழைத்து வருவேன்" என்று சொன்னான்.

சுந்தரம் போய்விட்டான்.

தொழிற்சாலையில் யந்திரப் பிரிவில் வேலை செய்யும் ஜோன் என்பவருக்கு கொழும்பில் வேறொரு நிறுவனத்தில் வேலை கிடைத்திருக்கிறது. அவர் அநேகமாக இரண்டு மாதங்களில் இங்கிருந்து போய்விடுவார். பெரியவரிடம்

சொல்லிவிட்டு, சுந்தரத்தை இப்பொழுதே தற்காலிகமாக நியமனம் செய்து ஜோனுக்குக் கீழே பயிற்சிபெறவைக்கலாம். பொறுப்புவாய்ந்த வேலையொன்றைச் சுந்தரத்திற்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். இங்குள்ள சகலயந்திரங்களும் அவனுடைய பொறுப்பில் வரப்போகின்றன. காலத்தினால் செய்த இந்த ஞாலத்தின் மானப்பெரிய உதவியை மனதில் வைத்துக் கடமையுணர்ச்சியுடன் நடந்து கொள்ளுவானோ? அல்லது கொஞ்சக் காலத்தில் இதையும் உதறி எறிந்துவிட்டுத் தெருவில் நிற்கப் போகிறானோ? யாருக்குத் தெரியும்?

அறை வாசலில் அரைக் கதவு தள்ளப்பட்டது. “மனேஜர் ஸார், உள்ளே வரலாமே?” என்று குறும்பாகக் கேட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்தான் மனோகரன்.

“வாருங்கள் வாருங்கள்” என்று நான் எழுந்து நின்று வரவேற்றேன். “என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் இப்படிப் பாராமுகமாக நடந்திருக்க வேண்டாம்” என்றேன்.

“ஏன்? என்ன நடந்தது?” என்று மனோகரன் கேட்டான்.

“நாங்கள் எல்லோரும் உயிருடன் இருக்கிறோமா இல்லையா என்று ஒருநாளைக்காவது இந்தப் பக்கம் வந்து பார்க்கவேண்டாமா?”

“ஓகோ” என்று சிரித்தான் மனோகரன். “இந்த நாட்களில் எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. நான் ஜப்பானுக்குப் போவதற்கு முன்னால் அப்பாவின் தோட்டப் பிரச்சினைகள் சிலவற்றைத் தீர்க்கவேண்டும். அது போகட்டும். வசந்தன், இன்றிரவு உங்களுடைய ‘புரோக்கிராம்’ என்ன?”

“எனக்கு இன்றிரவு இரண்டு முக்கியமான வேலைகள் இருக்கின்றன. அதாவது உண்பதும் உறங்குவதும். வேறொன்றுமில்லை.”

மனோகரன் சிரித்தான். அவனுடைய கள்ளங் கபடமற்ற முகத்தில் சிரிப்புத் தோன்றினால் எப்படி இருக்கும்? “இரவு ஏழு மணிக்கெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்துவிடுங்கள்.

இன்றிரவு உங்களுக்கு எங்களுடைய வீட்டில் சாப்பாடு'' என்றான் மனோகரன்.

''என்ன திடீர் விருந்து?''

''விசேடமாக ஒன்றுமில்லை. உங்களுடன் சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பேசவேண்டுமென்றார் அப்பா. நீங்கள்தான் தனிமனிதராயிற்றே. வருவதோடு அங்கேயே சாப்பாட்டையும் வைத்துக்கொள்ளலாமென்று முடிவு செய்தோம். நீங்கள் வேண்டுமென்றால் இப்படி வைத்துக்கொள்ளலாம்.''

''எப்படி?''

''எனது ஜப்பான் பயணத்தின் சார்பிலான முதல் விருந்து என்று இதை வைத்துக்கொள்ளலாம். இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல விருந்துகள் நடக்கும்.''

''நல்லது. இந்த ஆரம்ப விருந்துக்கு நான் கட்டாயம் வருவேன்'' என்று சொல்லி நான் சிரித்தேன். மனோகரன் மேலும் சில நிமிடங்கள் இருந்து பொதுவாகப் பேசிவிட்டு எழுந்து போய்விட்டான்.

இன்றைக்கு இடையிடையே சுந்தரமும் மனோகரனும் வந்துபோனதால் எனது வழக்கமான வேலைகள் தடைப்பட்டுப் போயிருந்தன. அதனால் எல்லா வேலைகளையும் முடித்துக்கொண்டு வெளியேற ஆறுமணி ஆகிவிட்டது.

நான் நடந்து வந்து படிகளில் இறங்கினேன். கடைசிப் படிக்கு அருகில் ஓர் ஓரமாகப் 'பாஸ்போட்' அளவிலான ஒரு புகைப்படம் நிலத்தில் கவிழ்ந்து கிடந்தது. நான் குனிந்து அந்தப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திடுக்கிட்டேன்.

அது மங்கையின் படம்! அப்படியான ஒரு படம் என்னிடம் இருந்ததில்லை. அப்படியானால் இது யாரிடம் இருந்த படம்? அது எப்படி இங்கே வந்தது? மங்கையைத் தெரிந்தவர்களில் சுந்தரம் மட்டும்தான் இங்கு வந்து போயிருக்கிறான். ஆனால் சுந்தரத்திடம் மங்கையின் படமிருக்கவழி இல்லையே!

நான் படத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தபடி அங்கேயே வெகு நேரம் நின்றுவிட்டேன்.

—15—

மனம் இன்றைக்குக் கவனிக்கவேண்டிய வேலைகளை வரிசைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. காரைக் கொண்டு போய் நிறுத்திவிட்டு, கறுப்புக் கண்ணாடியைக் கழற்றிச் சட்டைப் பையில் சொருகிக்கொண்டு, படிகளில் ஏறியன் னல்வழியாக அலுவலகப் பிரிவை அவதானித்தபடி நடந்த சமயம் எனது அறை வாசலில் நின்ற சுந்தரம் எனது கண்களில் பட்டான். அவன் நின்றிருந்த கோலம் எனது வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்துநின்றான் என்று எண்ணவைத்தது.

சுந்தரம் தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்து ஒரு வாரமாகிவிட்டது. இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அவன் பணி வாசலும் ஒழுங்காகவும் வேலை செய்து வந்தது எனக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

நான் எனது நடையை மட்டுப்படுத்தி அறையின் வாசலில் அரைக் கதவின் மேல் விளிம்பைப் பிடித்தபடி நின்றதும் நிற்காததுமாக 'என்ன?' என்ற பாவனையில் சுந்தரத்தைப் பார்த்துத் தலையை ஆட்டினேன். அவன் என் அருகில் வந்து, "மங்கையின் மாமனார் யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறார்" என்றான்.

"அப்படியா?" என்று கேட்டுவிட்டு நான் அறைக்குள் நுழைந்து எனது நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். இப்பொழு தெல்லாம் சுந்தரம் என்னதான் முக்கியமான காரியமாக வந்தாலும் நான் அக்கறையுள்ளவன் போலக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. அவனுடைய பேச்சு வார்த்தைகளை நான் கரிசனையுடன் கேட்டால், அதனால் தான் என்னவோ

பெரிய உதவிகளை எனக்குச் செய்வதாக அவன் எண்ண இடம் வைத்துவிட்டால், அதனால் நான் அவனுக்குக் கடமைப்பட்டவன் என்ற நிலை உருவாகிவிட்டால், அவன் எனது தோளில் ஏறிக் குதிரைவிட ஆரம்பித்துவிடுவான். அதற்கப்புறம் எனக்குக்கீழ் வேலை செய்கிற அவனை என்னால் கட்டியவிழ்க்க முடியாமல் போய்விடுமே!

என்னைத் தொடர்ந்து அறைக்குள் நுழைந்த சுந்தரம் எனது மேசையருகில் வந்துநின்று, "நேற்றுத்தான் அவருடன் ஆறுதலாக மனம்விட்டுப் பேசக்கூடிய ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது" என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

"அப்புறம்?" என்று கேட்டுவிட்டு மேசையில் கிடந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்துப் புரட்டினேன்.

"உங்களைப்பற்றி எல்லாம் விபரமாக அவரிடம் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு அவர் என்னைத்தான் கோபித்துக்கொண்டார்" என்று சொன்னான் சுந்தரம்.

"ஏன்?" என்று நிமிர்ந்தேன்.

"மாணிக்கவாசகர் இறந்தசமயம் இவர் கொழும்புக்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் நின்றார் அல்லவா? அந்த நேரமே உங்களைப்பற்றிய சங்கதிகளைத் தன்னிடம் சொல்லவில்லையென்று என்னில் அவருக்கு ஆத்திரம். அப்பொழுதே தனக்கு விஷயங்கள் தெரிந்திருந்தால் அந்தக்குடும்பம் இவ்வளவு தூரம் சேழிந்திருக்க நியாயமில்லை என்றார். கடிதமும் தந்தியும் அனுப்பிக்கொண்டிருக்காமல் தானே நேரில் வந்து உங்களை அழைத்துச் சென்று எல்லாவற்றையும் சுமுகமாக முடித்து வைத்திருப்பாராம். வசந்தனும் மங்கையும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினால் பிரச்சினையே பிறக்காமல் இருந்திருக்குமே. ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிட்டதால் எத்தனையோ பேருக்கு எவ்வளவு துன்பம் ஏற்பட்டு விட்டதென்று மண்டையில் அடித்துக்கொண்டார்."

"போகட்டும்" என்றேன் நான். "முடிந்துபோன விஷயங்களைக் கிளறிப் பார்த்து மரணவிசாரணை நடத்

திக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை, உபயோகமான தகவல்கள் எதையாவது சொன்னாரா?"

"ஆமாம். இன்றைக்கு இங்கே வந்து உங்களைச் சந்திப்பதாகச் சொன்னார்."

"இன்றைக்கா? இங்கேயா?"

"ஆமாம். பத்துப் பதினொரு மணிக்கு முன்னர் எப்படியும் வருவதாகச் சொன்னார்."

"சரி வரட்டும். நான் பேசிக்கொள்கிறேன். நீ போய் வேலையைக் கவனி" என்று சாதாரணமாகச் சொல்லிச் சுந்தரத்தை அனுப்பிவிட்டபோதிலும் எனது மனம் உள்ளூர படக் படக் என்று அடித்துக்கொண்டது.

மங்கையின் மாமா செல்வநாயகத்தின் வரவால் இன்றைக்கு பல மர்மங்கள் தெளிவாகப் போகின்றன. மங்கை இன்றைக்கு எங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்? அவள் தனது எதிர்காலத்தைப்பற்றி என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாள்? இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பொருட்காட்சிக்கு வந்திருந்தாளா, இல்லையா? என்பனபோன்ற எனது நெஞ்சைத் துளைத்து அரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஏராளமான வினாக்களுக்கு விடைகிடைக்கப் போகின்றது. அந்த விடையை அத்திவாரமாக வைத்துக்கொண்டு எனது எஞ்சிய வாழ்க்கை எப்படி அமையப் போகிறதென்று திட்டவாட்டமாகத் தெரிந்துகொண்டுவிடலாம்.

சுபத்ரா அறைக்குள் வந்தாள். அவள் 'டைப்' அடித்த சில காகிதங்களை மேசைமீது எனது பார்வைக்கு வைத்துவிட்டு நின்றாள். அவளுடைய தகப்பனார் ஏகாம் பரம் சில தினங்களாக இங்கு வந்து வேலைசெய்து வருமானவரிக் கணக்குகளை முடித்துத் தந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அவற்றைச் சுபத்ரா இப்பொழுது 'டைப்' அடித்து வருகிறாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடித்து முடிவதை

எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்று அவளிடம் சொல்லியிருந்தேன். அதில் ஒருபகுதியைத்தான் இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

சுபத்ராவைக் காணும் சமயங்களில் அநேகமாக அவளுடைய அக்கா கமலத்தின் நினைவு எனக்கு வருவதுண்டு. என்னுடைய வாழ்க்கையைப் போலவே சில சிக்கல்கள் மூடிக்கொண்டு அவளைத் தலைநிமிர முடியாமல் வைத்திருப்பதை நான் அறிவேன். அவளுக்கு ஒரு இன்பமான வாழ்வை அளிக்க முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். பிறர் பிள்ளை தலை தடவினால் தன்பிள்ளை தானே வளரும் என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். அதுபோலவே பிறருடைய வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்த என்னால் இயன்ற வரைக்கும் பாடுபட்டால் அடுத்த பிறவியிலாவது எனக்கு ஒரு மனம் நிறைந்த வாழ்வை ஆண்டவன் தரமாட்டானா?

சுபத்ரா கொண்டுவந்த காகிதங்களைப் பார்த்து விட்டு, அவற்றை அவளிடமே திருப்பிக் கொடுத்து, “இன்னமும் எவ்வளவு வேலை இருக்கிறது? திங்கட்கிழமைக்குள் முடிந்துவிடுமா?” என்று கேட்டேன்.

“அநேகமாக நாளைக்கே முடிந்துவிடலாம்” என்று பதில்வந்தது.

“மிகவும் நல்லது. இந்த நாட்களில் வேலை அதிகமாகி விட்டது. இல்லையா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டேன்.

“எல்லா நாட்களிலும் இப்படி இல்லை யே. வேலை நெருக்கடியான நாட்களில் கஷ்டப்பட்டுச் செய்யத்தானே வேண்டும்” என்று சொல்லிச் சுபத்ராவும் சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும்பொழுது அவளுடைய கன்னங்களில் வழக்கம்போல குழி விழுந்து அவளுடைய அழகைப் பன்மடங்காக்கியது. பாசிப் பச்சைநிறப் பின்னணியில் பென்னம்பெரிய வெள்ளைநிறப் பூக்கள் அமைந்த ஒரு நைலெக்ஸ் சாரியைக் கட்டி, அதே பச்சை நிறத்தில்

சட்டை போட்டிருந்தாள். அதுகூடக் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.

சுபத்ரா என்னுடைய மனதில் மங்கையின் நினைவைக் கிளறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். நான் எனது நினைவுச் சுழலை இறந்தகாலத்துக்குத் திருப்பிவிட்டு இன்றைய வேலைகளை மண்ணுக்கத் தயாராக இல்லை. ஆனபடியால் எனது சொந்தச் சங்கதிகளை மறந்து கடமையில் ஈடுபடக்கூடிய ஒரு மனநிலையை ஏற்படுத்துவதற்காக எழுந்து தொழிற்சாலையை நோக்கி நடந்தேன்.

தொழிற்சாலையில் இரண்டு பெரிய யந்திரங்கள் பழுதடைந்திருந்தன. இவை இரண்டும் தொழிற்படாததால் தினம் தினம் ஏற்பட்டுவந்த நட்டம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இந்தப் பழுதடைந்த யந்திரங்களைத் திருத்துவதற்கென்று கொழும்பிலிருந்து இரண்டு திறமை வாய்ந்த நிபுணர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்கள் யந்திரங்களைத் திருத்துவதற்காக பகுதி பகுதியாகக் கழற்றிப் பரீட்சித்தபடி இருந்தனர். அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்வதும், தொழிற்சாலையின் மற்றப் பகுதியில் நடைபெற்ற வழக்கமான வேலைகளைக் கவனிப்பதுமாக ஓடியோடிச் சுறுசுறுப்பாக இருந்தான் சுந்தரம்.

இத்தனை ஸ்டீசு ரூபா பெறுமதியான தொழிற்சாலையின் உரிமையாளராக இருந்தும், இத்தனை நூறு பேருக்கு வேலைகளைக் கொடுத்தும் இத்தனை உயர்வான நிலையில் இருந்துகொண்டும், சிற்றம்பலம் நடையுடை பாவனைகளில் எவ்வளவு சாதாரணமாக நடந்துகொள்கிறார்.

மனோகரன் அழைத்ததின்பேரில் அன்றிரவு சிற்றம்பலம் வீட்டுக்குச் சாப்பாட்டிற்குப் போயிருந்தேன். சிற்றம்பலம், மனோகரன், நான் ஆகிய மூவரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்திருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். சிற்றம்பலத்தின் மனைவியாரின் மேற்பார்வையில் உணவுகள் பரிமாறப்பட்டன.

நாங்கள் மூவரும் அமெரிக்க—ரஷ்யாவின் ஆதிக்கப் பிரச்சினையிலிருந்து பியூன் பொன்னுச்சாமியின் குணதீசயம் வரைக்கும் பல விஷயங்களைப்பற்றி மனந்திறந்து பேசக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது சிற்றம்பலம் ஒரு பெரிய வெடிகுண்டைத் தூக்கிப்போட்டார்.

“மனோகரன் விரைவில் ஜப்பானுக்குப் போக இருக்கிறான். மனோகரன் போனபின்னர் வசந்தனுடைய உதவி எனக்கு அதிகம் தேவைப்படும். ஆனபடியால் அடுத்த முதல் திகதியிலிருந்து வசந்தனையும் இந்த வீட்டிலேயே வைத்துக்கொள்ள எண்ணியிருக்கிறேன்” என்றார்.

மனோகரனும் அவனுடைய தாயாரும் எனது முகத்தைப் பார்த்தனர். சிற்றம்பலத்தின் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்வேனோ மாட்டேனோ என்று எனது கருத்தை எதிர்பார்ப்பது போல இருந்தது அவர்களுடைய பார்வை. அதாவது என்னை அவர்களுடைய வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவதென்று ஏற்கனவே அவர்கள் கூடிப் பேசி முடிவு செய்துவிட்டு, அதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே இன்று என்னை இராப் போசனத்துக்கு அழைத்ததுபோல இருந்தது.

எனக்கு சிற்றம்பலத்தின் அழைப்பை ஏற்கவும் முடியாமல் மறுக்கவும் முடியாமலிருந்தது. முதலாளியும் தொழிலாளியும் தூரத் தூர இருந்து பழகினால்தான் அதில் மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்குமென்பது எனது எண்ணம். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவருடைய வேண்டுகோளை எப்படி நிராகரித்துவிடுவதென்று யோசித்தேன். அதிகாரத்துக்கு அடங்கமாட்டோமென்று புரட்சி செய்தவர்களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்— அன்புக்குப் பணியமாட்டோமென்று அட்டகாசம் செய்தவர்களை நாம் எங்காவது கண்டிருக்கிறோமா?

“என்ன நீண்ட சிந்தனை?” என்று மனோகரன் எனது கவனத்தைத் திருப்பினான். “இங்கு வந்து வசிப்பதில் உங்களுக்கு ஏதாவது வசதியீனங்கள் இருக்கின்றனவா?”

“வசதியீனங்கள் ஒன்றுமில்லை. என்னுடைய வீடே எனக்குச் சௌகரியமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்” என்று நான் மனோகரனுக்குப் பதில் சொல்லுவதுபோல எல்லோருக்கும் கேட்கும்படியாகச் சொன்னேன்.

“அதைவிடப் பன்மடங்கு சௌகரியங்களை இங்கேயும் ஏற்படுத்திவிடலாம். மனோகரனும் ஜப்பானுக்குப் போய் விடுவான். எனக்கும் அதிகம் வெளியே வரப் போக முடியாது. நீ இங்கேயே வந்துவிட்டால் அது எனக்கும் சௌகரியமாக இருக்கும்” என்று இப்பொழுது சிற்றம் பலம் சொன்னார்.

“ஆமாம் தம்பி. இப்படித் தனியாக ஒரு வீட்டில் இருந்து கடையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதிலும் பார்க்க, இங்கு வந்துவிடுவது நல்லதல்லவா?” என்று சிற்றம்பலத்தின் மனைவியார் கேட்டார்.

“ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கிற உங்களுடைய அப்பாவும் சுகமாகி வருகிற காலத்தில் இப்படியான ஒரு இடத்திலிருந்தால் அவருக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும்” என்று மனோகரன் தன் தாயாரைத் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“இங்கு வருவதால் இன்னுமொரு லாபம் இருக்கிறது. உங்களுடைய வீட்டை யாருக்காவது வாடகைக்குக் கொடுத்துவிடலாம். அந்த வகையிலும் மாதம் ஐம்பது நூறு ரூபா கிடைக்கும்” என்று சிற்றம்பலத்தின் மனைவியார் திரும்பவும் சொன்னார்.

எல்லோரும் ஒருவர்-மற்றி ஒருவர் பேசுவதைப் பார்த்தால் என்னை இந்த வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்த பின்னர் தான் மறு காரியம் பார்ப்பார்கள் போல இருந்தது. அதனால் மௌனமாக அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே எனக்குத் தோன்றவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிற்றம்பலம் மனோகரனைப் பார்த்தது, “மேல் மாடிக்கு வசந்தனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்டி, விருப்பமான அறையை ஒழுங்கு படுத்திக் கொடு. வசந்தனை இங்கு முதலாம் திகதிதான்

வரவேண்டுமென்பதில்லை. நாளைக்குக்கூட வரலாமென்று சிற்றம்பலம் இந்த விஷயத்துக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார்.

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எழுந்தோம். சிற்றம்பலமும் வந்து எங்களுடன் இருந்து பேசிக் கொண்டு இருந்தார். அவர் திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர்போல, “அதென்ன இந்தமுறை ஒரு புதிய கூக்குரல் கிளம்பியிருக்கிறது? பொங்கலுக்குச் சம்பள முற்பணம் கேட்டு இங்கு நாலேந்துபேர் வந்தார்கள். எல்லா வற்றையும் உன்னுடன் பேசிக்கொள்ளும்படி திருப்பி அனுப்பிவிட்டேன்” என்றார்.

“ஆமாம். என்னையும் கேட்டார்கள். எங்களுக்காக உழைக்கும் அவர்களுக்கு நாங்களும் சில வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் எல்லோருக்கும் முற்பணம் கொடுக்கக் கூடியதாக தொழிற்சாலைக் கணக்கில் போதிய பணம் இல்லை. உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே!”

“அப்படியென்றால் என்ன செய்யலாம்?”

“ஒரேயொரு வழிதான் இருக்கிறது. இதற்குத் தேவையான பணத்தை உங்களுடைய கணக்கிலிருந்து இப்போதைக்குத் தந்தால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும். மாது முடிவில் இந்தத் தொகையைத் தொழிற்சாலைக் கணக்கில் இருந்து உங்களுடைய கணக்கிற்கு மாற்றிவிடலாம்” என்று நான் சொன்னேன். அவர் ஏனோ தொழிற்சாலையின் பெயருக்கும் தனது சொந்தப் பெயருக்கும் தனித்தனியாக வங்கிக் கணக்குகள் வைத்திருந்தார்.

சிற்றம்பலம் எழுந்து சென்று ‘செக்’ புத்தகத்துடன் திரும்பி வந்தார். “அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது எவ்வளவு தொகை தேவை?” என்று கேட்டுப் பேனாவைக் கையிலெடுத்தார்.

“சரியான தொகை எவ்வளவு என்று தெரியவில்லை. சந்திரசேகரனை அழைத்துப் பணியால் தயாரிக்கும்படி சொல்லி

யிருக்கிறேன். அது முடிந்ததும் நாளைக்கு வந்து 'செக்'கை வாங்கிக் கொள்ளுவேன்.

சிற்றம்பலம் எதுவுமே பேசவில்லை. ஒரு 'செக்'கில் கையொப்பம் வைத்து, அதைக் கிழித்து என்னிடம் நீட்டினார். "இதற்காக நாளைக்கும் அலைய வேண்டாம்? பட்டியல் தயாரானதும் தேவையான தொகையைப் போட்டுச் 'செக்'கை மாற்றிக் கொள்ளலாம்."

சிற்றம்பலம் என்னிடம் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நினைக்க எனது மெய் சிலிர்த்தது. அவர் தனது ஒவ்வொரு செயலிலும் ஒவ்வொருபடி உயர்ந்துகொண்டேபோகிறார். எனக்கு என்னவோ அப்படியே நிலத்தில் விழுந்து அவரைக் கும்பிடவேண்டும்போல இருந்தது.

—16—

மணியை அடித்தேன். பொன்னுச்சாமி உள்ளே வந்தான். "வெளியே போகப் போகிறேன். ஏதாவது அவசரமான கடிதங்கள் இருந்தால் சுபத்ராவைக் கொண்டு வரச் சொல்" என்றேன்.

திரும்பிச் சென்ற பொன்னுச்சாமி அலுவலகத்திற்குச் செல்லாமல் சில வினாடிகளில் மீண்டும் அறைக்குள் வந்தான்! "செல்வநாயகம் என்றொருவர் வந்திருக்கிறார். உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமாம்" என்று சொல்லிவிட்டு எனது பதிலுக்குக் காத்திருந்தான்.

காலையில் நான் இங்கு வந்ததும் வராததுமாக, வாசலில் காத்து நின்ற சுந்தரம், மங்கையின் மாமாவாகிய செல்வநாயகம் இன்று வருவார் என்று சொன்னால்லவா? அவருடைய வரவை நான் ஒவ்வொரு நிமிடமும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் பொன்னுச்சாமி உள்ளே வந்ததும், 'செல்வநாயகம்

வந்திருக்கிறார்' என்று அவன் சொல்லமாட்டானா என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் பன்னிரண்டு மணி வரையிலும் அவருடைய தகவல் எதுவும் இல்லாததால், இவ்வளவு காலமும் எனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்து முடிந்த ஏமாற்றங்களின் வரிசையில் இதைக் கடைசியானது என்று இப்போதைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால், அவர் சொன்னது சொன்னபடி வந்துவிட்டார். அவர் சொன்ன சொல் தவறாத ஒரு நேர்மையான மனிதரோ?

“உள்ளே வரச் சொல்” என்று பொன்னுச்சாமியை அனுப்பினேன்.

சில நிமிடங்களில் செல்வநாயகம் உள்ளே வந்தார். “வாருங்கள். உட்காருங்கள்” என்று நான் அவரை வர வேற்றேன்.

“நான் உங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே. அதாவது... வந்து” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர் உட்கார்ந்தார். அவரை நான் முன்னரே சந்தித்திருந்த போதிலும் இப்பொழுதுதான் நேருக்கு நேர் முகம் பார்த்துப் பேசுகிறேன். அவர் பேசும் பொழுது வாய்க்குள் எதையோ அடக்கிக்கொண்டு பேசுவதுபோல வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. அவருடைய பருத்த சரீரமும், குழக்குழக்கென்ற பேச்சும் ரசிக்கும்படியாக இருந்தது.

“அன்றைக்கு தெல்லிப்பனையில் இருந்து எனது காரில் வந்தீர்கள். உங்களை நான் ஓரளவு அடையாளம் கண்டிருந்தேன். அதற்கிடையில் நீங்கள் மறைந்துவிட்டீர்களே!” என்று நான் நினைவுபடுத்தினேன்.

“என்னைக் கண்ட நண்பர் ஒருவர் விடாப் பிடியாகத் தனது காரில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார். உங்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டேன். அதாவது வந்து.....”

“பரவாயில்லை. எல்லாக் கருமங்களும் காலமும் நேரமும் கூடிவரும் பொழுதுதான் நடைபெறும்.”

“நேற்றுத்தான் உங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். அந்த நேரத்திலிருந்து உங்களைக் காணவேண்டும் என்று ஒரே துடிப்பாக இருந்தது. எத்தனையோ வேலைகளைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு இப்பொழுது வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லிச் சம்பிரதாயமாகச் சிரித்தார். அவர் சிரிக்கும் பொழுது அவருடைய தங்கப் பல் பளிச்சிட்டது.

“இவ்வளவு சிரமப்பட்டு வந்திருப்பதற்கு நான் முதலில் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும். இன்று காலையில் தான் நீங்கள் இங்கு வரப் போகிறீர்கள் என்பதை அறிந்தேன்” என்றேன் நான்.

“என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றார் செல்வநாயகம். “இன்றைக்கு உங்களுடன் அதிக நேரம் செலவழிக்க முடியாத அளவுக்கு எனக்கு ஏராளமான வேலைகள் இருக்கின்றன. சொற்ப நேரத்தில் முக்கியமான சில விஷயங்களைப் பேசுவோம். அப்புறம் சாவகாசமாக இன்னொரு நாளைக்குச் சந்திக்கலாம்.”

“அதற்கென்ன. அப்படியே செய்யலாம்” என்று நான் சொன்ன போதிலும் மங்கையைப்பற்றி எங்கே தொடங்கி எங்கே முடிப்பது என்று யோசித்தேன்.

“எனக்கு முதலில் ஒரு சந்தேகம் தீரவேண்டும்” என்று அவரே ஆரம்பித்தார். “சுந்தரம் சொன்ன அளவுக்கு உங்களுக்கு மங்கையின் மேல் இவ்வளவு அன்பு இருக்குமானால் மாணிக்கவாசகர் இறந்த முக்கியமான நேரத்தில் நீங்கள் தலைமறைவாகிவிட்டது ஏன்?”

“உண்மையில் நடந்தவற்றைச் சொல்லப்போனால் நம்ப முடியாமல்தான் இருக்கும்” என்று நான் சொன்னேன். அப்பொழுது சந்தர்ப்பம் செய்த உடையைப்பற்றி நான் அவருக்குக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு, இவற்றில் ஆச்சரியப்படும்படியான சங்கதி என்னவென்றால் மங்கை அனுப்பிய மூன்று தந்திகளும் எனக்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டன. அவள் கடைசியாக எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் கடிதம்கூட எனக்கு வந்து சேரவில்லை” என்று சொன்னேன்.

“அதுதானே. மங்கை தந்தியடித்தது உண்மையென்றால் உங்களுக்கு அவை கிடைக்கவில்லை என்பது பொய்யாக இருக்கவேண்டும். உங்களுக்கு வரவில்லை என்பது மெய் என்றால் அவள் தந்தியடித்தது பொய்யாக இருக்கவேண்டும். இரண்டும் பொய்யாகவோ இரண்டும் மெய்யாகவோ இருக்க வழியில்லை” என்று அங்கலாய்த்தார் செல்வநாயகம்.

“காலம் கடந்த பின்னர் ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை. பழங்கதைகளை மறந்துவிடுவோம். இன்றைக்கு மங்கை எங்கே இருக்கிறாள்? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்?”

“அவள் இந்தியாவிலுள்ள மங்களூரில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்று அவர் அமைதியாகச் சொல்லி விட்டு யன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

முன்னர் மங்கையைப்பற்றிச் சுந்தரம் சொன்ன பொழுது அப்படி இருக்காது, இப்படி நடக்காது என்று எனக்கு நானே சொல்லிச் சொல்லி என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்ததும் உண்டு. மங்கை மங்களூரிலிருந்து தனது கையெழுத்தில் கடிதம் எழுதிய பின்னரும் கூட, மங்கை என்னை இவ்வளவு கெதியில் மறந்து இத்தனை மைல் தூரம் போயிருக்க மாட்டாள். நான் எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு அவளைச் சந்திப்பேன், இவ்வளவு நாட்களும் நான் பட்ட துன்பங்களை அவள் வந்து துடைத்தெறிந்துவிடுவாள் என்று ஒரோர் சமயம் கனவு கண்டதும் உண்டு. ஒரு மயிரிழையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த அசட்டு நம்பிக்கையும் அறுந்து விழுந்து எனது வாழ்வில் மண்ணைப் போட்டு விட்டது. மங்கையின் மாமரான செல்வநாயகமே எனக்கு முன்னால் கல்லுப் போல இருந்து சொல்லுகிறாரே! இதைவிட வேறொரு சாட்சியம் தேவையா?

மங்கை எப்படியும் எனக்குக் கிடைப்பாள், கிடைப்பாள் என்று எனது நெஞ்சுக்குள்ளே ஓர் உணர்வு சொல்லிக் கொண்டே இருந்தது. அந்தக் தைரியத்தில்தான் இந்தத்

தொழிற்சாலைபில் உள்ள யந்திரங்களில் ஒன்றாக நானும் இயங்கி வந்தேன். கடைசியில் அதுவும் பொய்யாகிவிடுமா னால் எனது எஞ்சிய வாழ்வை எப்படி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்தத் திட்டம் நான் கொழும்பில் இருக்கும் பொழுதே உருவாகிவிட்டது.

சில காகிதங்களுடன் சுபத்ரா அறைக்குள் வந்தாள். “அவசரமான கடிதங்களைக் கொண்டு வரச் சொன்னீர் களாமே!”

“இப்பொழுது நேரமில்லை. இரண்டு மணிக்குப் பிறகு நான் சொல்லியனுப்புகிறேன்” என்றேன் நான்.

அவள் போய்விட்டாள்.

“மங்கையைச் சமீபத்தில் சந்தித்தீர்களா? அவள் கன்னியாஸ்திரி வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து எவ்வளவு காலமாகிறது?” என்று நான் செல்வநாயகத்தைக் கேட்டேன், சும்மாதான் கேட்டேன்.

“அவள் இன்னமும் கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் சேரவில்லை. அதற்கு முன்னர் சில காலம் ஆரம்பக் கல்வி கற்று ஒரு பரீட்சையில் தேறவேண்டும். அநேகமாக இந்த மாதமுடிவில் மங்கை அந்தப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவாள். அதற்குப் பின்னர் கூட சிலர் மனம் மாறித் துறவறத்தை விரும்பாமல் அவரவர் வீடுகளுக்குப் போய்விடுவதுமுண்டு. துறவறத்தை நாடும் ஏனையோர் பின்னர் மடத்தில் சேர்ந்து கன்னியாஸ்திரி ஆகிறார்கள். ஆனபடியால் கப்பல் முழுவதும் மூழ்கிவிட்டது என்று இப்பொழுதுகூடச் சொல்வதற்கில்லை” என்று செல்வநாயகம் சொன்னதும், இடிந்துகொண்டிருந்த எனது இன்பக் கனவுகள் புத்துயிர் பெற்று எழுந்தன. சரிந்துகொண்டிருந்த எனது இதய சாம்ராஜ்யத்தைச் செல்வநாயகம் ஒரு கைகொடுத்துத் தாங்கிப் பிடிப்பதுபோல இருந்தது. சிதைந்துகொண்டிருந்த எனது வாழ்க்கையை இவர் சீர்படுத்தி விடுவார் போலத் தெரிந்தது.

“ஆனால் அதிலும் ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது. அதாவது வந்து” என்று இழுத்தார் செல்வநாயகம். இவ

ருடைய பேச்சில் அடிக்கடி இந்த 'அதாவது வந்து.....' வந்துபோகிறது.

“என்ன சங்கடம்?”

“மங்கையை அரை குறையாக இந்தளவில் நிறுத்த வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் வருமாயின் நாங்கள் அவர்களுக்கு ஏதாவது நட்பு கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை வரலாம். அந்த வகையில் ஒரு சில ஆயிரங்கள் தேவைப்படலாம்.”

“மங்கைக்காக நான் ஆயிரமென்ன, லட்சமென்ன, கோடிக்கணக்காகவும் கொட்டிக் கொடுத்துவிட்டு அவளை அழைத்துவர ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். நான் மட்டும் எனது நிலையைப் பெரியவரிடம் சொன்னால், அவர் எனக்காக எத்தனை ஆயிரத்தையும் அள்ளித் தருவாரே! எனவே, “பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். மங்கை இங்கே வரவேண்டும். அவ்வளவுதான்” என்று நான் கூறினேன்.

“அது போதும். மற்ற எல்லாவற்றையும் நான் கவனித்து முடிக்கிறேன். இன்றைக்கே விபரமாக மங்கைக்குக் கடிதம் எழுதப் போகிறேன்” என்று சொன்னார் செல்வநாயகம்.

“மங்கையின் மங்களுர் விலாசத்தைத் தர முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“ஓ! தாராளமாக!” என்று அவர் நான் கொடுத்த ஒரு காகிதத்தில், எனது பேனாவையே வாங்கி மங்கையின் பெயரையும், மங்களுரிலுள்ள ஒரு தெருவின் பெயர், இலக்கம் ஆகியவற்றையும் எழுதித் தந்துவிட்டு, “இளம் பிள்ளைகளாகிய உங்கள் இருவரையும் இறைவன் ஆசீர்வதிப்பாராக. என்னைச் சந்திக்க விரும்பினால் ஒரு தபாலட்டையில் எழுதிப் போடுங்கள். அல்லது சுந்தரத்திடம் சொல்லி அனுப்புங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார்.

அவரை வழியனுப்புவதற்காக நானும் எழுந்தேன். அப்பொழுது எனது நெஞ்சத் திரையில் ஒரு நினைவு பளிச்சிட்டது. “உங்களிடம் இன்னுமொரு சங்கதியைக் கேட்க

இருந்தேன். மறந்தே போய்விட்டது. இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பொருட்காட்சியில் மங்கையைக் கண்டதாக ஒருவர் சொன்னார். மங்கை வந்திருந்தாளா?" என்று கேட்டேன்.

"அடடா, நீங்களும் எத்தனையோ வழிகளில் துப்புத் துலக்கி வருகிறீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய கஷ்ட காலம் தான் உங்களை வருத்தி வருகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் தான் ஒரு முடிவும் விடிவும் வரப்போகின்றனவே!" என்று சிரித்துவிட்டுத் தொடர்ந்து சொன்னார். "ஆமாம். மங்கை இங்கு வந்து பத்து நாட்கள் வரையில் தங்கியிருந்தாள். அவளுடைய பிறப்புப் பத்திரம், கடைசியாகப் படித்த பாடசாலையிலிருந்து விலகிய பத்திரம், இன்னும் என்னென்னவோ தேவையென்றார்கள். எனக்குத்தான் பாருங்கள் எல்லா வகையிலும் கஷ்டமும் கரைச்சலும். ஒருபடியாக எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொடுத்து அனுப்பிவிட்டேன்."

"மிகவும் நன்றி! வசதியான நேரங்களில் இந்தப் பக்கம் வாருங்கள்" என்று சொல்லி, அவருடைய வீட்டு விலாசத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு அவரை வழியனுப்பி வைத்தேன்.

இனி?

இங்கு அலுவலகத்தில் ஒருவன் வேலை பார்க்கிறான். அவன் ஒரு சினிமாப் பைத்தியம். அடிக்கடி அவன் இந்தியாவுக்குச் சென்று அங்குள்ள திரைப்பட நட்சத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு வருவது வாடிக்கை. அவனுடைய நினைவு வந்ததும் பொன்னுச்சாமியை அனுப்பி அவனை வர வழைத்தேன்.

"நான் உடனடியாக இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டும். அதற்கு என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்?" என்று கேட்டேன்.

அவன் சிரித்தான். "உடனடியாக இந்தியாவுக்குப் போக முடியாது ஸார். முதலில் 'பாஸ்போட்' எடுக்க வேண்டும். அப்புறம் 'எக்ஸ்சேஞ்' அனுமதிப் பத்திரம்

பெறவேண்டும். இவற்றை இரண்டு வாரத்திலும் பெறலாம், இரண்டு மாதத்திலும் பெறலாம். எல்லாம் உங்களுடைய திறமையைப் பொறுத்தது' என்றான்.

நான் நினைத்தபடி உடனடியாக இந்தியாவுக்குப் போக முடியாதென்பதும், இந்தப் 'பாஸ்போட்', 'எக்ஸ்சேஞ்ஜ்' சங்கதிகளும் எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தவைதாம். ஆனால் எனது மனம் அவ்வளவு தூரம் குழம்பிப் போயிருந்தபடியால் இவற்றை இன்றொருவன் வாயிலாகக் கேட்டறிந்து கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

நான் எப்படியும் இந்தியாவுக்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும். போய் மங்கையை நேருக்கு நேர் சந்தித்தே ஆக வேண்டும். சந்தித்து எனது மனப் போராட்டத்திற்கு ஒரு முடிவு கண்டுதான் ஆகவேண்டும். எனவே இந்த நிமிடம் முதல் நான் இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். இதற்கிடையில் மங்கைக்கு ஒரு கடிதம் போட்டால் என்ன?

அலுவலக வேலைகள் எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு காகிதமும், பேனாவும் எடுத்து மங்கைக்கு ஒரு கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தேன். ஆறுதலாக அமைதியாக யோசித்து, கவனமாகவும் நிதானமாகவும் எழுதினேன். அவளுக்கு என்னைப்பற்றி இருக்கக்கூடிய சந்தேகங்கள் எல்லாவற்றையும் தீர்க்கக்கூடிய வகையில் எழுதினேன். அவள் கடைசியாகச் செய்துகொண்ட முடிவை மனதில் வைத்து, இன்றைக்கு அவள் இருக்கக்கூடிய புனிதமான இடத்தை நெஞ்சில் நிறுத்தி, மதிப்பாகவும் கண்ணியமாகவும் எழுதினேன்.

எழுதி முடித்த கடிதத்தை உறையில் வைத்து ஒட்டித் தெளிவாக விலாசம் எழுதிய பின்னர் அதை நானே எடுத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து, விமானத் தபாலில் சேர்த்தேன். இந்த விமானத் தபால் கூட மூன்று நாள்கு நாட்களுக்குப் பிறகுதான் மங்கைக்குக் கிடைக்கப் போகின்றது! இந்த விஞ்ஞானிகள் எல்லோரும் வாழ்வில்

சந்திரனுக்குப் போகிறேன். சூரியனிலிருந்து வருகிறேன் என்று புழுகுசிரர்களே தவிர, உருப்படியாக வேறெதைச் செய்து முடித்தார்கள்? இங்கே நான் போட்ட கடிதம் ஐந்தே நிமிடங்களில் மங்கைக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக எதையாவது உபயோகமாகக் கண்டு பிடித்தால் என்ன வாம்?

மங்கையின் கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்த்துவிட்டு காங்கேசன்துறையை நோக்கிக் காரசைச் செலுத்தினேன். அங்கே கயரோக ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் அப்பாவை வேலை நெருக்கடிகள் காரணமாக நாலேந்து நாட்கள் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவரை நானும் ஒழுங்காய்ப் போய்ப் பார்க்காவிட்டால் வேறு யார் போய்ப் பார்க்கப் போகிறார்கள்?

ஆஸ்பத்திரியில் அப்பா சற்று உற்சாகமாகவே காணப்பட்டார். அவருடைய உடல் நிலை சிறிது சிறிதாக அபிவிருத்தி அடைந்து வருவதாகவே தோன்றியது. “இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களுக்கு உங்களுடைய அப்பா இங்கே இருப்பாராலை பூரண சுகம் காணப்படும்” என்று அப்பாவுக்கு வைத்தியம் செய்து வந்த அந்த நல்ல வயதான டாக்டர் கூறினார்.

அப்பா என்னைப் பற்றியும், சிற்றம்பலத்தைப் பற்றியும் ஒன்றொன்றாகக் கேட்டார். சிற்றம்பலம் என்னைத் தனது வீட்டில் வசிக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார் என்பதையும் அவரிடம் சொன்னேன்.

“சிற்றம்பலம் பெருந்தன்மையுள்ள ஒரு நல்ல மனிதர். அவர் யாருக்கும் ஒரு கெடுதியையும் நினைக்கமாட்டார். அவருடைய இந்த அழைப்பின் பின்னணியிலும் ஏதாவது நல்ல திட்டம் இருக்கும். அவருடைய அழைப்பை மறுக்காமல் அங்கு போய் வசிப்பது நல்லது” என்று அப்பா அபிப்பிராயப்பட்டார்.

அப்பா வேறு பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, விழுந்தையில் உலாவிக்கொண்டிருந்த ஒரு மனிதரைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவரும் இங்கு ஒரு நோயாளி தான். இவருடைய மகள் ஒருத்தி யாழ்ப்பாணத்தில் சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கிறாள். அவள் தனது பள்ளித் தோழிகள் சிலருடன் நேற்று இவரைப் பார்க்க வந்திருந்தாள். அவர்கள் வந்திருந்த சமயம் நான் இவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அந்த மாணவிகள் சாதாரணமாக என்னைப் பற்றியும் விசாரித்தார்கள். எனது பெயரைக் கேட்டவுடன் அவர்களில் ஒருத்தி, ‘நீங்கள் வசந்தனுடைய அப்பாவா? வசந்தன் இப்பொழுது என்ன செய்கிறார்? எங்கே இருக்கிறார்?’ என்று என்னென்னவோ எல்லாம் கேட்டாள்” என்று நிறுத்தினார்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்னை விசாரிக்கக் கூடிய ஒரு பெண் இங்கே யாரிருக்கிறார்கள்? “சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் யாரையும் எனக்குத் தெரியாதே. அவள் தனது பெயரைச் சொல்லவில்லையா?” என்று நான் அப்பாவைக் கேட்டேன்.

“இல்லை. அவளும் சொல்லவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை. நீ கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் உன்னைத் தெரியுமாம்.”

யாரவள்?

மங்கையா?

இதென்னடா கூத்து? இன்றுதான் மங்கையின் மாமா செல்வநாயகத்தைச் சந்தித்துப் பேசி எல்லாச் சந்தேகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்துகொண்டேன். அப்படியிருக்க சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் ஒரு மங்கை எப்படி வந்து முனைக்க முடியும்? ஒரே மங்கை எப்படி யாழ்ப்பாணத்திலும், மங்களுரிலும் ஏககாலத்தில் படிக்க முடியும்?

ஒன்றுக்கொன்று முரணான சம்பவங்களை எண்ணிப் பார்க்க எனக்கு மூளை குழம்பித் தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்த

தது. 'சம்திங் ரோங் சம் வெயர்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவது போல எங்கேயோ என்னவோ பிழை இருக்கிறது.

—17—

மகிழ மரத்தின் கீழ் காரை நிறுத்திவிட்டு, இறங்கி நடந்து சென்று ஏகாம்பரத்தின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினேன்.

யன்னல் திரையை நீக்கி, வெளியே நிற்பது யாரென்று பார்த்துவிட்டுக் கதவைத் திறந்தாள் கமலம். "வாருங்கள் வாருங்கள், உட்காருங்கள்" என்று உபசரித்தாள் அவள்.

நான் உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன். ஏகாம்பரத்தின் வீட்டுக்கு நான் பல தடவைகள் வந்து போயிருக்கிறேன். அதனால் அந்த வீட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் என்னுடன் நெருக்கமாகப் பழகி வந்தார்கள். ஏகாம்பரம் மணிக் கணக்காக இருந்து என்னோடு பேசுவார். கமலம் சரளமாகப் பேசி என்னைப்பற்றி, அப்பாவைப்பற்றியெல்லாம் அக்கறையுடன் விசாரிப்பாள். சுபத்ராவும் அப்படித்தான். ஆனால் அவள் ஒரு வரம்போடு நின்றுகொள்ளுவாள்.

"அப்பா எங்கே?" என்று நான் கமலத்தைக் கேட்டேன்.

"இப்பொழுதுதான் வெளியே போகிறார். ஐந்து பத்து நிமிடங்களில் திரும்பி விடுவார்" என்றாள் கமலம்.

சுபத்ராவும் இல்லையா?" என்று நான் கேட்டபடி கமலத்தைநோக்கினேன். கமலம் சுபத்ராவிலும் பார்க்கச் சிறிது உயரம். ஒல்லியான சரீரம். சிவப்புமல்லாத கறுப்பு மல்லாத ஒரு பொது நிறம். வெண்ணீல வர்ணத்தில் கரு நீலச் சதுரங்கள் போட்ட ஒரு கைத்தறிப் புடவையையும் அதற்குப் பொருத்தமான சட்டையையும் அணிந்திருந்

தாள். தலையை வாரிக் கொண்டை போட்டு நெற்றியில் சாந்துப் பொட்டுப் போட்டிருந்தாள்.

“சுபத்ராவும் யாரோ சினேகிதியைப் பார்க்கவென்று போனாள். சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடுவாள்” என்று பதில் சொன்னாள் கமலம்.

கமலத்துக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தைப் பற்றி நான் அறிவேன். வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஏகாம்பரமும், சுபத்ராவும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, சிற்றம்பலம், மனோகரன் போன்றோரின் பேச்சுக்களில் இருந்தும் அவ்வப்போது என்னால் சில சங்கதிகளைக் கிரகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. எல்லா வற்றையும் சேர்த்துப் பொருத்திக் கூட்டிப் பார்க்கையில் அவளுடைய அவல நிலையை என்னால் முற்றாக உணர முடிகிறது.

ஏகாம்பரத்திற்கு கமலம், சுபத்ரா இருவரும் தான் பிள்ளைகள். ஆண் பிள்ளைகள் இல்லாத குறையைப் போக்க இந்த இரண்டு பெண்களையும் அவர் செல்லமாக வளர்த்து வந்தார். அதிலும் மூத்த மகள் கமலத்தின் விஷயத்தில் அவர் தாராளமாகவே நடந்துகொண்டார். இந்தத் தாராள மனப்பான்மையைக் கமலம் துஷ்பிரயோகம் செய்து கொண்டாள் என்று சொல்லுவதா; அல்லது காலம் அவளை இடறிவிழ வைத்து, அவளுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு சோக நிழலைப் படரவிட்டது என்று சொல்லுவதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

கமலம் கல்லூரிக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தாள். வயது வந்த பின்னரும் ரயிலேறி, பஸ்ஸேறிப் போய் வந்துகொண்டிருந்தாள். கமலம் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்ததும் அவளைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கோ, அதற்கு வசதியில்லாவிட்டால் குறைந்த பட்சம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில்கோ அனுப்பி ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிடவேண்டும் என்று திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

தொழிற்சாலையின் கணக்குகளைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தார் ஏகாம்பரம். காலதேவன் கமலத்தின் வாழ்க்கைக் கணக்கைக் கூட்டிப் பார்த்து, ஏகாம்பரத்தின் திட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் மட்டம் செய்துவிட்டுக் கல்லூரி வாசலில் காத்திருந்தான்.

கமலத்துக்கும் கல்லூரி வட்டாரத்தில் ஒரு வாலிபனுக்கும் எப்படியோ அறிமுகம் ஏற்பட்டு, அது நட்பாக மாறிக் காதலாகப் பரிமளித்தது. காதல் என்பது ஒரு பயங்கரமான காட்டாறு. எதிர் நீச்சல் போடும் அபார சக்தி படைத்தவர்கள் மட்டுமே நீர்ச் சுழிகளுக்குத் தப்பி, நீரோட்டத்தைக் கிழித்துக் கரையேற முடியும். ஏனையோர் நீரின் ஓட்டத்தோடு அடிபட்டுப் போய்ச் சுவடு தெரியாமல் குனியமாகப் போய்விடுகிறார்கள்!

இறைவனின் சிருஷ்டிகளில் எல்லாம் ஆழங்காண முடியாத இரகசியங்கள் நிறைந்த சிருஷ்டி மனிதப் பிறவி ஒன்று தான். மனிதனுடைய நாடித் துடிப்பைக் கணக்கிட்டு எத்தனையோ சங்கதிகளைச் சொல்லிவிடுகிறார்கள். அவனுடைய உடலைப் படம் பிடித்துக் கீறிக் கிழித்துத் தீர்வுகாண முடியாத பல பிரச்சினைகளைப் பிய்த்துப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஆனால், எந்தக் கணக்கிலும் எடுபடாத, எந்தப் படத்திலும் பிடிபடாத மனம் படைத்த, குணம் படைத்த, கேடுகெட்ட மனிதனை எங்கே எப்படி நம்பலாமென்று யாராவது, எங்காவது, எப்படியாவது எழுதி வைத்திருக்கிறார்களா?

எதுவேது எப்படியெப்படி இருந்தபோதிலும் கமலம் அளவுக்கு மீறிப் போய்விட்டாள், இளமைப் பருவத்திற்கும் அர்த்தமற்ற நாகரீகச் சம்பிரதாயத்திற்கும் அவள் அடிமையாகிவிட்டாள். முன்பின் தெரியாத ஓர் இளைஞனின் அலங்கார வார்த்தைகளுக்கும், ஆடம்பரமான நடையுடை பாவனைகளுக்கும் அவள் பலியாகிவிட்டாள்.

வினாவு?

கர்ப்பவதியானாள்!

மூடி மறைத்துவிடக்கூடிய சில சங்கதிகள் இருக்கின்றன. மூடி மறைக்க முடியாத சில சங்கதிகள் இருக்கின்றன.

எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாச் சங்கதிகளையும் முடிவைக்க முடியாது!

கமலம் கர்ப்பவதியான சமாச்சாரம் வெளியே வந்ததும் அந்த இளைஞன் ஊரைவிட்டே ஓடிப்போய்விட்டான். ஏகாம்பரம் இடிந்துபோய் உட்கார்ந்து கண்ணீர் விட்டமுதார்.

சிற்றம்பலத்தின் காதுவரைக்கும் செய்தி போய்விட்டது. அவரும் மிகவும் வருத்தப்பட்டார். அவர் அந்தளவில் விடவில்லை. நாலு பத்துப் பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்த வாலிபனின் வீடு வரைக்கும் போய் அவனுடைய தகப்பனாரை வலுச் சண்டைக்கு இழுத்தார். அவனைக் கமலத்துக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்காவிட்டால் தலை உருளும் என்று கர்ச்சனை செய்தார். பாவம், பிள்ளை செய்த தவறுக்குப் பிதா என்ன செய்வார்?

“அவன் எங்கேயோ ஓடிப்போய் விட்டான். எப்படியாவது அவனைக் கண்டு பிடித்துக் கமலத்திற்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்” என்று அவர் சத்தியம் செய்து கொடுத்தார். ஆனால் கடைசி வரைக்கும் அவன் வீடு திரும்பவேயில்லை. அவன் இன்றைக்கு எந்த மூலையில் எந்தப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு எத்தனை குழந்தைகளோடு குடும்பம் நடத்துகிறானோ யாருக்குத் தெரியும்?

அதற்குப் பிறகு கமலத்தின் வாழ்வில் குறிப்பிடக்கூடிய சம்பவமெதுவும் நடைபெறவில்லை, ஒன்றைத் தவிர! அதாவது, காலா காலத்தில் அவள் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்!

முடிவில் கமலத்தின் வாழ்க்கை சீர்படுத்த முடியாத சிக்கல் நிறைந்த ஒன்றாகிவிட்டது. மனித வாழ்வில் சிக்கல்களும், சீரழிவுகளும் உண்டாவது ஒன்றும் புதுமையல்ல. ஏன், என்னுடைய சொந்த வாழ்வில் வேறென்ன நடந்தது?

இவ்வளவு நாட்களாக மர்மமாக இருந்த மங்கையைப் பற்றிய தகவல்கள் செல்வநாயகத்துடன் ஏற்பட்ட சந்திப்புடன் எந்த விதமான ஐயம் திரிபுமின்றித் தெளிவாகிவிட்ட

டன என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். இந்த எண்ணம் எத்தனை மணி நேரம் நீடித்தது. நேற்று மாலை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்து அப்பா ஒரு புதிய முடிச்சைப் போட்டுவிட்டாரே!

எனக்கும் மங்கைக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பைப் பற்றி அப்பாவுக்கு எதுவுமே தெரியாது. ஆனபடியால் அப்பா எனக்கு ஒரு கதையைப் புனைந்து கூறவேண்டிய அவசியமேயில்லை. அதே நேரத்தில் செல்வநாயகம் என்பவர் முன்னறிமுகம் இல்லாத யாரோ ஒருவர். அவருக்கு என்னால் எந்த நன்மையும் கிடையாது. அப்படியிருக்க அந்த மனிதர் இவ்வளவு வேலைகளுக்கு நடுவில் இத்தனை மைல் தூரம் என்னைத் தேடி வந்து ஏன் ஒரு பொய்யைச் சொல்லப் போகிறார்? செல்வநாயகத்தின் வார்த்தைகளிலேயே சொல்லப்போனால் ஏதோ ஒன்று பொய்யாகவும் மற்றொன்று மெய்யாகவுமே இருக்க முடியும். இரண்டும் பொய்யாகவோ இரண்டும் மெய்யாகவோ இருக்க வழியில்லை.

நேற்று மிகுந்த மனக் கலக்கத்துடன் அப்பாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினேன். என்னைப்பற்றி அப்பாவிடம் விசாரித்த சாராதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் அந்த மாணவி யார் என்று அறிந்துவிட எனது மனம் துடியாய்த் துடித்தது. அவள் மங்கையாக இருந்தாலும் சரி வேறு யாராக இருந்தாலும் சரி அறிந்துதான் ஆக வேண்டுமென்று எனது மனம் பிடிவாதம் பிடித்தது. ஆனால் எப்படி அறிவது? அந்தக் கல்லூரிக்குப் போய் இப்படி இன்றைக்கு இங்கே கல்வி கற்கும் பெண் ஒருத்தி அப்பாவிடம் என்னைப்பற்றி விசாரித்தாளாம். அவளைக் கொஞ்சம் காண வேண்டுமென்று கேட்க முடியுமா? அந்தப் பெண் எப்படியோ மங்கை என்றுதான் வைத்துக்கொண்டாலும் எங்களுக்குள்ளே எத்தகைய அன்பு இருத்தாலும் கண்ணியத்துக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் பெயர் பெற்ற ஒரு கல்வி நிலையத்திற்கு வாழிபனை நான் போய் ஒரு இளம் பெண்ணைச் சந்திப்பதென்பது முடிவிற காரியமா? அல்லது அது ஒரு நாகரீகமான செயல்தானா?

எனக்குத் திடீரென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது. எனக்கு ஒரு நண்பன் இருக்கிறான். அவனுடைய மனைவி சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றுகிறாள். அவள் மூலமாக ஏன் இந்த முடிச்சை அவிழ்க்கக் கூடாது.

காரைச் சட்டென்று பிரேக் போட்டுத் திருப்பி யெடுத்து நண்பனின் வீட்டுப் பக்கமாக விரைந்தேன். நண்பனும் மனைவியும் என்னை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றனர். சிறிது நேரம் அவர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு நான் சென்ற நோக்கத்தைச் சொன்னேன். நடந்து முடிந்த சம்பவங்களை அப்படியப்படியே சொல்ல எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. சில இடங்களில் வெட்டு வேலையும், சில இடங்களில் ஒட்டு வேலையும் செய்யவேண்டியதாயிற்று.

“நான் கொழும்பில் இருந்த சமயம் ஒரு குடும்பத்துடன் நெருக்கமாகப் பழகினேன். நாங்கள் திடீரென்று பிரியும்படியாகிவிட்டது. அந்தக் குடும்பத்தினர் இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்கள் என்றே தெரியாமலிருக்கிறது. அவர்களுடைய மகள் மங்கை, சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கிறாள் என்று இன்றைக்குத்தான் கேள்விப்பட்டேன்; உங்கள் மூலமாக அது உண்மைதானா என்று தெரிந்துகொண்டால், அந்தக் குடும்பத்தினர் இப்பொழுது எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்துவிடலாம்” என்று நான் நண்பனிடமும் அவனுடைய மனைவியிடமும் சொன்னேன்.

நண்பனுடைய மனைவி என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? “எனக்கு உயர் வகுப்புக்களில் பாடங்கள் இல்லை. அதனால் மங்கையைப்பற்றி உடனடியாக எதுவும் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. உயர் வகுப்பு மாணவிகளும், ஆசிரியைகளும் இன்றைக்கு ஒரு சுற்றுப் பிரயாணம் போகத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். எப்பொழுது திரும்பி வருவார்கள் என்று தெரியவில்லை. இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு நாளைக்குக் கல்லூரிக்கே வந்து நினைவுபடுத்துங்கள். விசாரித்துச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

ஒரு பந்தை எடுத்துச் சுவரில் எறிந்தால் அது என்ன செய்யும்? போன வேகத்திலேயே திரும்பி வரும். அதைப் போலவே நானும் நண்பனுடைய வீட்டிலிருந்து திரும்பி வரவேண்டியதாயிற்று.

இந்தளவில் நான் நிம்மதியாக வீட்டுக்குப் போய் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பாடா என்று படுத்துறங்க மனம் வரவில்லை. நேராகச் செல்வநாயகத்தின் வீட்டுக்குப் போனேன். அவர் சிறிது நேரத்துக்கு முன்னர் தான் வெளியே போனாரென்றும், எப்பொழுது திரும்பி வருவாரென்பது தெரியாதென்றும் அவருடைய வீட்டில் சொன்னார்கள்.

மங்கையை நான் முதன் முதலாக எந்த நேரத்தில் சந்தித்தேனோ தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் மங்கை ஒரு புதிதாகிவிட்டாள். எனது வாழ்க்கையில் மங்கை ஒரு பிரச்சினையாகிவிட்டாள். 'பெண்' என்ற வார்த்தைக்குப் புதிர் என்று ஒரு பொருள் உண்டா? 'பெண்' என்ற வார்த்தைக்குப் பிரச்சினை என்றும் ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறதா? 'பெண்' என்ற வார்த்தைக்கு கவலை, கண்ணீர், கலக்கம் என்றெல்லாம் கருத்துச் சொல்லுவார்களா?

கமலம் ஒரு வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் கோப்பி கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள். நான் அவளைப் பார்த்து, "நான் உங்களிடம் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கப் போகிறேன். சொல்லுங்களா?" என்று கேட்டேன்.

கமலம் நிமிர்ந்து என்னை உற்று நோக்கி, "என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள்? கேளுங்கள்" என்றாள்.

"உங்களுடைய வாழ்க்கை இப்படிச் சீர்குலைந்து போனதையிட்டு உங்கள் அப்பா மிகவும் வருத்தப்படுகிறார், உங்களுடைய குடும்பத்தில் ஒருவர் போல நானும் நெருக்கமாகப் பழகிவிட்டேன். என்னாலும் இயன்றளவு உதவிகளைச் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். எனவே உங்

களை இக்கதிக்கு ஆளாக்கிவிட்டு ஓடிப்போன அந்த வாலிப னுடைய பெயரையோ அல்லது வேறு விபரங்களையோ தர முடியுமா?" என்று கேட்டேன்.

கமலம் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடைய கண்களினி ருந்து நீர் முத்துக்கள் பொலு பொலுவென்று உருண்டோ டின. அதனால் அவளைக் கொஞ்ச நேரம் அவள் பாட்டி லேயே விட்டுவிட்டு, சில நிமிடங்கள் கழிந்தபின்னர் நானே மீண்டும் சொன்னேன்: "நீங்கள் தயங்காமல் சொல்லுங் கள். ஒரு வேளை எனது முயற்சியிலேதான் உங்களுடைய விடிவு காலம் இருக்கிறதோ என்னவோ?"

கமலம் தனது கண்களைத் துடைத்துவிட்டு, "எனது விடிவு எல்லோருமாக விட்டு மறந்த ஒரு பழைய சங்கதி யாகிவிட்டது. நீங்கள் போய் எங்கே அவரைத் தேடப் போகிறீர்கள்? அதுவும்ல்லாமல் அவரைப்பற்றிப் புதிதாக எனக்கு ஒரு விபரமும் தெரியாது" என்று வேதனையுடன் சொன்னாள் கமலம்.

"யாழ்ப்பாணத்தில் எனது நெருங்கிய நண்பன் பத்ம நாதன் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டராகக் கடமையாற்றுகிறான். அவனுடன் ஆலோசித்தால் ஏதாவது உபயோகமான வழி களைச் சொல்லுவான். அவருடைய புகைப்படம் ஏதாவது இருக்கிறதா?"

கமலம் சில வினாடிகள் தயங்கினாள். பிறகு சொன்னாள்: "அவருடைய புகைப்படப் பிரதியொன்று என்னிடம் இருக் கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இன் றொரு சமயம் தருகிறேன். அல்லது சுபத்ராவிடம் அனுப்புகிறேன்."

அவள் இப்படிச் சொன்னதற்கு அவளளவில் ஏதாவது காரணங்கள் இருக்கலாம். இந்தச் சமயத்தில் அவளுக்கு மேலும் தொந்தரவு கொடுத்து வேதனையை அதிகப்படுத் தக் கூடாது என்றெண்ணிக்கொண்டு எழுந்துவிட்டேன்.

—18—

மண்ணுலகம் பாணுவைப் பாழும் கடலுக்குப் பலி கொடுத்துவிட்டதால், இருளரக்கன் வையகத்தை வாயு வேகத்தில் விழுங்கிக்கொண்டு வந்ததால், இருளைப் பிளந்தெறிந்து அபயம் தரும் சக்தியில்லாமல் பிறைச் சந்திரன் வானத்தின் விளிம்பில் கையைப் பிசைந்துகொண்டு நின்றதால்—

இரவு வந்துவிட்டது!

தங்கத்தை நீரில் கரைத்துக் கை விரல்களால் அள்ளித் தெளித்தது போல நீல நிறமான நிர்மலமான வான மண்டலம் முழுவதும் நட்சத்திரங்கள் சொரிந்து போய்க் கிடந்தன. தண்ணென்று வீசிய தென்றல் மலர்களின் நறுமணத்தைச் சும்னது வந்து வாரியிறைத்துவிட்டு ஓசை படாமல் நகர்ந்தது. வீட்டின் கீழ்ப் பகுதியில் வானொலியில் எழுந்த மெல்லிய இனிய வீணை இசை, மொட்டை மாடி வரைக்கும் மெதுவாக மெதுவாக மிதந்துவந்து காதுகளில் தேனை நிறைத்தது.

மொட்டை மாடியில் தனிமையில் உட்கார்ந்திருந்த நான், அந்த அமைதியான சூழ்நிலையில் பழைய சம்பவங்களை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இது சிற்றம்பலத்தின் வீடு. இங்கு நான் குடிவந்து ஒரு வாரமாகிவிட்டது. இங்கு எனக்கு எல்லாம் வசதியாக இருந்தது. அநேகமாக மேல் மாடி முழுவதுமே எனது உபயோகத்தில் இருந்தது என்று சொல்லலாம்.

இந்த மொட்டை மாடியில் மணிக்கணக்காக உட்கார்ந்திருந்தாலும் அலுப்புத்தட்டாது. மொட்டை மாடியில் இருந்து பார்த்தால், வீட்டு முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த மல்லிகைப் பந்தவின் மேற்பரப்பில் கொத்துக் கொத்தாகக் குண் மலர்ந்திருக்கும் வெண் மலர்களைக் காணலாம். இந்த

மொட்டை மாடியை ஒட்டினூற் போல ஒரு நீளமான விரூந்தை இருந்தது. அதற்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய மண்டபம். மண்டபத்தின் இரு பக்கங்களிலும் இரண்டு இரண்டு பெரிய அறைகள். இவற்றிற்குப் பின்னால் குளியலறை ஆகியன இருந்தன.

மேல் மாடியில் இருந்த நான்கு விசாலமான அறைகளில் இரண்டு எனக்குத் தரப்பட்டிருந்தன. ஒன்றை நான் உபயோகித்து வந்தேன். மற்றது அப்பா வருகிற காலத்தில் அவருடைய உபயோகத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனைய இரண்டு அறைகளையும் எப்பொழுதாவது யாராவது விருந்தினர்கள் வந்தால் பாவிப்பதுண்டு.

சிற்றம்பலம் இரவு பகலாகத் தனது தொழிற்சாலையைப் பற்றியே கனவு கண்டுகொண்டிருந்தார். தொழிற்சாலையைப் பெருமளவில் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்ற அவருடைய திட்டம் விரைவில் நிறைவேறப் போகின்றது. தற்போதைய தொழிற்சாலைக் கட்டிடத்திற்குப் பின்னால் ஒரு பிரமாண்டமான கட்டிடத்தின் வேலைகள் பூர்த்தியடையும் தறுவாயிலிருந்தன. அதுவும் பூர்த்தியாகிப் பதிவு செய்யப்பட்ட புதிய யந்திரங்களும் வந்து சேர்ந்துவிட்டால் எனது நாளாந்த வேலைகள் பன்மடங்காகிவிடும்.

நேற்று மாலை மனோகரன் கொழும்புக்குப் போய்விட்டான். தொழிற்சாலைக்குப் புதிய யந்திரங்கள் கொண்டு வருவதுபற்றியும், தனது ஜப்பான் பயணத்தைப்பற்றியும் சில வேலைகளை அவன் கொழும்பில் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. புதிய யந்திரங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த பின்னர் தான் ஜப்பானுக்குப் போவதென்பது அவனுடைய திட்டம். ஜப்பானிலுள்ள தொழில் நிலையங்கள், உற்பத்திச் சாலைகள் ஆகியவற்றைப் பார்வையிடுவதும், கைத்தொழிற் துறையில் விசேட பயிற்சி பெற்றுத் திரும்புவதுமே இப்பயணத்தின் நோக்கமாகும். சிற்றம்பலத்தின் எண்ணமும் இதுதான். ஆனால் ஒரு சிறிய மாற்றம். மனோகரன் ஜப்பானுக்குப் போவதற்கு முன்னர் அவனுக்குக் கல்யாணம்

செய்து வைத்துவிடவேண்டும் என்றும், அவன் தனது இளம் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஜப்பானுக்குப் போகட்டும் என்றும் அவர் நினைத்திருந்தார். இந்த விபரங்கள் நேற்று மனோகரன் வாயிலாகத்தான் தெரிய வந்தன.

மனோகரன் தொழிற்சாலைக்கு நேற்று வந்து மணிக் கணக்காகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். தொழிற்சாலை விஸ்தரிப்பு, கொழும்புப் பயணம், ஜப்பான் பிரயாணம் என்ற பல சங்கதிகள் எங்களுடைய பேச்சில் அடிபட்டன. அப்பொழுது சுபத்ரா அறைக்குள் வந்தாள். அவள், தான் அடித்த ஒரு கடிதத்தை எனது கையெழுத்திற்காக கொண்டு வந்திருந்தாள்.

சுபத்ரா வெளியே போனதும், "ஆமாம். உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கவேண்டுமென்று இருந்தேன், மறந்து விட்டது" என்று மனோகரன் புதிர் போட்டான். அவனுடைய கண்களில் குறும்பு கூத்தாடியது.

"அப்படியா? இப்பொழுது கேளுங்களேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நானும் சிரித்தேன்.

"நாலைந்து நாட்கள் நீங்கள் தொழிற்சாலைக்கு வரும் பொழுதும் போகும்பொழுதும் சுபத்ராவை உங்களுடைய காரில் கண்டிருக்கிறேன். என்னை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள்" என்றான் மனோகரன்.

"ஏமாற்றிவிடாதீர்கள் என்றால்.....?" என்று நான் திருப்பிக் கேட்டேன்.

"அதாவது நான் ஜப்பானுக்குப் போன பின்னர் உங்களுடைய கல்யாண விருந்தை நடத்தி எனது வயிற்றில் அடித்து விடாதீர்கள்" என்று சிரித்தான் மனோகரன்.

நானும் கைகளைத் தட்டிச் சிரித்தேன். "நீங்கள் பொல்லாத ஆளாக இருக்கிறீர்கள். அந்தக் கஷ்டம் உங்களுக்கோ எனக்கோ வராது. அப்பா செய்த ஏற்பாடுகளில் இது கடைசியானது."

"எது?"

"சுபத்ரா ஒரு நாள் பஸ்ஸில் வரும் பொழுது யாரோ ஒரு காலியியல் வம்பு பண்ணினாலும், அவளுடைய

கதையும் அவளுடைய அக்கா கமலத்தின் கதையைப்போல ஆகிவிடக் கூடாதே என்பது உங்களுடைய அப்பாவின் கவலை. அதனால் இந்த ஒழுங்கைச் செய்திருக்கிறார். முடிந்த வரைக்கும் அவள் எனது காரிலேயே வந்து போகட்டும் என்று சொல்லிவிட்டார். இதைத் தவிர நான் ஒரு பாவத்தையும் அறியேன்'' என்றேன் நான்.

மனோகரன் சிரித்தான். "என்னவோ சுபத்ராவும் கண்ணுக்கு அழகாக லட்சணமாக இருக்கிறாள். பாவம் அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் தலையில் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறதோ? அப்பனே முருகா....." என்று இரு கைகளையும் அகல் விரித்துக்காட்டி மேலே சுவரில் இருந்த முருகன் படத்தைப் பார்த்தான்.

"ஏது நீங்களே எங்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறது. யாருக்குமே அந்தக் கவலை வேண்டாம். எனது வாழ்வில் இன்னொரு முறை காதல் வராது. அதனால் கல்யாணமும் வராது."

"என்னது?" என்று மனோகரன் ஆவலுடன் கேட்டான். இதுவரை அவனுடைய முகத்தில் காணப்பட்ட கேலியும் வினையாட்டுத்தனமும் மறைந்துவிட்டன. "நீங்கள் முன்பு யாரையோ காதலித்துத் தோல்வி கண்டீர்கள் போலிருக்கிறதே".

"ஊம்" என்று நான் நெட்டுயிர்த்தேன். எனது காதல் விவகாரத்தை மனோகரன் தெரிந்து கொள்ளும்படியாக ஏன் நடந்துகொண்டோம் என்று ஒரு பக்கம் எண்ணினாலும், மனோகரனைப் போன்ற ஓர் உயிருக்கிணையான நண்பன் அதைத் தெரிந்துகொள்வதில் தவறில்லையென்று மறு பக்கம் எண்ணினேன்.

"அவள் யார்? எங்கிருக்கிறாள்? உங்களுடைய கல்யாணம் தடைப்படக் காரணமென்ன? சொல்லுங்கள். யார் குறுக்கே நின்றாலும் நான் முன்னின்று உங்களுடைய கல்யாணத்தை நடத்திவைக்கிறேன்" என்று மனோகரன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறிக்கொண்டு நாற்காலியைவிட்டு எழுந்து விட்டான்.

“உட்காருங்கள்” என்று நான் விரக்தியுடன் சொன்னேன். “அதற்குக் காலம் கடந்துவிட்டது. எல்லாம் விபரமாக ஆறுதலாக ஒரு நாளைக்குச் சொல்லுவேன்” என்று கதையை முடிக்கப் பார்த்தேன். எனது வாழ்வில் சங்கிலித் தொடர்போல ஒன்றின் பின் ஒன்றாக ஏற்பட்ட சிக்கல்களை நான் மட்டிலும் நெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் குமைந்து கொண்டிருக்காமல் ஒரு நாளைக்கு மனோகரனிடம் மனம் திறந்து சொல்லி, எனது மனச் சுமையைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவனுடைய ஆலோசனையைப் பெற வேண்டும் என்று நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் நினைத்திருக்கிறேன். எனவே பொருத்தமாக அமைந்திருக்கும் இந்தச் சூழ்நிலையில் எல்லாவற்றையும் சொல்லலாமா, வேண்டாமா என்று எனக்குள்ளே ஒரு பெரிய போராட்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“வசந்தன்!” என்று என்னை அன்புடன் அழைத்தான் மனோகரன். அவன் எனது நிலையை உணர்ந்து வருத்தப்படுபவன் போலக் காணப்பட்டான். “நாங்கள் இருவரும் இவ்வளவு தூரம் நெருக்கமாக இணைபிரியாத நண்பர்களாகப் பழகிவிட்டோம். இனிமேல் ஒருவர் அறியாத இரகசியம் மற்றவரிடம் இருக்கக் கூடாது. நடந்தவற்றை விபரமாகச் சொல்லுங்கள். சில சமயம் என்னாலும் ஏதாவது உதவிகளைச் செய்யக்கூடியதாக இருக்கலாமல்லவா?”

“உங்களிடம் சொல்லக் கூடாது என்று நான் கருதவில்லை. பழைய சம்பவங்களைக் கிளறினால் வேதனைப்பட வேண்டி வருமே என்றுதான் பார்த்தேன். நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வற்புறுத்துவதால் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்”.

“சரி, சொல்லுங்கள்.”

“நான் கொழும்பில் வேலை பார்த்த காலத்தில் எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவள் ஒரு அழகான தங்கமான பெண். நாங்கள் இருவரும் உயிருக்கு உயிராய்ப் பழகிக் கல்யாணம் செய்வதென்று தீர்மானித்திருந்தோம். ஒருவரை ஒருவர் இனி இல்லையென்ற அள

வுக்கு நெசித்தோம். எங்கள் திட்டத்தைக் காலம் கவிழ்த்து விட்டது” என்று பெருமூச்சு விட்டேன்.

“ஏன் என்ன நடந்தது?”

“ஒருமுறை அப்பாவின் சுகயீனம் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து என்னால் இரண்டு வாரங்கள் வரையில் திரும்பிப் போக முடியாமல் போய்விட்டது. இந்த இடைக்காலத்தில் விதி அவளுடைய வாழ்வில் விளையாடிவிட்டது. அவள் பெரிய சோதனைகளுக்கு முகம் கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அவளுக்கு என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்ற நிலை வந்தது. அவள் எனக்குத் தந்திகள் அடித்தாள். கடிதம் எழுதினாள். துரதிர்ஷ்டம் என்ன வென்றால் தந்திகளோ, கடிதமோ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.”

“அடடா! அப்புறம்?”

“அப்புறமென்ன அப்புறம். நான் திரும்பிப் போகாமல் இருந்ததை அவள் தப்பாகக் கணக்குப் போட்டுவிட்டாள். அவளிலும் தவறில்லை. அப்போதைய சூழ்நிலை அப்படி. நான் தன்னை மறந்துவிட்டதாகவும், வேண்டுமென்றே தலைமறைவாகியிருப்பதாகவும் கருதியிருக்கிறாள். அதனால் அவள் அழ முடிந்தவரைக்கும் அழுது, வருந்த முடிந்தவரைக்கும் வருந்திவிட்டுக் கடைசி முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள்.”

“என்ன செய்தாள்?”

“அவள் அவசரப்பட்டுக் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்து இந்தியாவுக்குப் போய்க் கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் சேர்ந்து விட்டாள்.”

“அட பைத்தியக்காரப் பெண்ணே! யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து திரும்பிப் போனதும் உங்களால் அவளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் போய்விட்டதா?”

“நான் தடுக்க என்ன இருக்கிறது? நான் கொழும்புக்குப் போய்ப் பார்த்தால் அவள் வசித்த வீட்டில் யாரோ குடியிருந்தார்கள். அவள் எங்கே போனாள்? என்னவானாள்?”

என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. அவனைக் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தேடியலைந்து காலம் கரைந்துவிட்டது. வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர்தான் இந்தத் தகவலை கிடைத்தது. என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?"

"உங்களிலும் தவறில்லை. அவளிலும் தவறில்லை. சந்தர்ப்பம் உங்களுடைய வாழ்க்கையை அநியாயமாகப் பலி வாங்கிவிட்டது. பிறகு?"

"பிறகு என்ன? எனக்குக் காதலும் வேண்டாம், கல்யாணமும் வேண்டாம். அவளை நினைத்துக்கொண்டே எஞ்சிய காலத்தையும் கடத்திவிடவேண்டியதுதான்" என்றேன்.

பழைய சம்பவங்களின் நினைவு அலைகள் எனது தெஞ்சக் கடலில் அடித்துப் புரண்டதால், எனது இதயம் பாரசுகமையாகக் கனத்தது. தலை விண் விண்ணென்று வலிக்க ஆரம்பித்தது.

"உங்களுடைய கல்யாணம் ஏதோ இடையூறினால் தான் தடைப்பட்டுவிட்டதாகும். அதைச் சீர்ப்படுத்தி எனது கல்யாணத்துடன் நடத்திவிடலாம் என்று எண்ணித்தான் இவ்வளவு தூரம் கேட்டேன். பழைய நிகழ்ச்சிகளைக் கிளறி உங்களை வருந்தவைத்ததற்கு என்னை மன்னியுங்கள்" என்று முடித்தான் மனோகரன்.

எனக்குப் பேச்சை வேறு திசைக்கு மாற்றினால் நல்லது என்று தோன்றியது. அதனால், "உங்களுக்குக் கல்யாணம் என்கிறீர்களே, எப்பொழுது? இதுவரையில் என்னிடம் சொல்லவில்லையே!" என்று கேட்டேன்.

"இது எப்பொழுதோ முடிவு செய்யப்பட்ட கல்யாணம். அதனால்தான் புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவேண்டி ஏற்படவில்லை. கல்யாணத்துக்கு இன்னும் நாள் வைக்கப்படவில்லை. விரைவில் நடத்தவேண்டுமென்று அப்பா சொல்கிறார்".

எனது நினைவில் மங்கையின் ஆட்சிக்கு இடங்கொடுக்காமல் எதையாவது ஓய்வில்லாமல் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்போல அல்லது எதையாவது கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும்போலத் தோன்றியது. அதனால்தான் நான் மனோகரனின் கல்யாணத்தைப்பற்றி மேலும் பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

“எப்பொழுதோ முடிவு செய்யப்பட்ட கல்யாணம் என்றால் பெண் உறவுக்காரியா? யாரைப்போல இருப்பாள்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“அவள் எனது முறைப் பெண் தான். அவளுடைய தாய் என் அப்பாவின் தங்கை. இப்பொழுது சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கிறாள். என்னிடம் அவளுடைய புகைப்படம் ஒன்று இருக்கிறது” என்று சொல்லி மனோகரன் தனது டயரிக்குள் இருந்த ஒரு சிறிய புகைப்படத்தை எடுத்து நீட்டினான்.

நான் படத்தை வாங்கிப் பார்த்தேன். எனக்குக்குப் பென்று வியர்த்தது. உச்சி மலையில் நின்றுகொண்டிருந்த நான் கால் தவறி விழுந்து அதல பாதாளத்தை நோக்கிக் கடகடவென்று உருண்டு புரண்டு, நொருங்கிப் பொடிப் பொடியாகப் பறப்பதுபோல இருந்தது. நெஞ்சுக்குள்ளே இருந்த ஒரு ‘டைம் பாம்’ தருணம் வந்து வெடித்தது போலிருந்தது.

அவள் மங்கை!

அன்றொருநாள் நான் தொழிற்சாலைப் படிக்கட்டு அருகில் கண்டெடுத்த மங்கையின் படத்தின் இன்னொரு பிரதி அது. அப்படியென்றால் அன்றைக்கும் மனோகரனின் கையிலிருந்துதான் அந்தப் படம் தவறி விழுந்ததா? அது சரி, மங்கைக்குச் செல்வநாயகம் மாமாவாகவும், மனோகரன் அத்தானாகவும் எப்படி இருக்க முடியும்?

நான் படத்தைத் திருப்பி மனோகரனிடம் கொடுத்தேன். எனக்கு என்ன சொல்லுவது, என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. இவைகள் எல்லாவற்றிலும் அதிசய

மான சங்கதி என்னவென்றால், எனக்கு இன்னமும் பைத்தியம் பிடிக்கவில்லையே!

முடிந்தது முடிந்துவிட்டது. நடந்தது நடந்துவிட்டது. மனோகரனிடம் பேச்சுக்கொடுத்து அறியக்கூடிய தகவல்களை அறிய வேண்டும். இவ்வளவு காலமும் முன்னுக்குப் பின் முரணாய் நடந்த சகல சம்பவங்களையும் வரிசைப்படுத்திவிடவேண்டும்.

“ஊம். மேலே சொல்லுங்கள். பெண்ணுக்கு என்ன பெயர்? இன்னமும் படிக்கிறாளா?” என்று மனோகரனைக் கேட்டேன்.

“பெண்ணுக்குப் பெயர் மங்கை. அவளுடைய அப்பாவும் இறந்து அம்மாவுக்கும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அதனால் அவள் இங்கு வந்த பின்னர் ஒருவரோடும் பேசாமல் பழகாமல் சதா யோசித்துக்கொண்டே இருந்தாள். அவளை அவளுடைய வயதுள்ள பெண்களுடன் வாழவிட்டால் திருத்தம் காணலாம் என்றெண்ணிய அப்பா, அவளை சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்த்து கல்லூரி விடுதியிலேயே விட்டுவிட்டார்.”

மனோகரன் தொடர்ந்து மங்கையைப்பற்றி என்னென்னவோ சொல்லிக்கொண்டு போனான். நானும் ‘ஊம் ஊம்’ என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன்.

எனது கண்களுக்கு மனோகரனின் உருவம் மங்கலாகத் தெரிந்தது. எனது காதுகளில் அவனுடைய குரல் தேய்ந்து கொண்டு வந்தது. அவ்வளவுதான் எனக்கு நினைவிலிருக்கிறது. அப்புறம் நான் பிரக்ஞை இழந்து நாற்காலியுடன் தடாலென்று கீழே விழுந்தது நினைவில்லை.

—19—

மனிதனுடைய மனம் பலதரப்பட்டது. எல்லோரும் ஒரே கருத்துடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. எல்லோரும் ஒரே கோணத்திலிருந்து நோக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயமெதுவுமில்லை. எல்லோரும் ஒரே வழியில் நின்றுதான் சந்திக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமெதுவுமில்லை. அவரவர் எதையெதை மனதில் வைத்து, எந்தெந்தக் கோணத்தில் நின்று பார்த்து, எவ்வெவ் வழியில் நின்று சிந்திக்கிறார்கள் என்பதன் அடிப்படையில் அவர்களுடைய கருத்து அமைந்துவிடுகிறது.

அன்றைக்கு நான் மனோகரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயம் திடீரென மயக்கம் போட்டு விழுந்தது கொஞ்சம் பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. நான் கிழே விழுந்ததும் சந்திரசேகரன், சுபத்ரா உட்பட அலுவலகத்தில் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருந்த பலர் கூடிவிட்டனராம். மனோகரன் என்னைத் தூக்கி மேசையில் படுக்க வைத்து ஆரம்ப சிகிச்சைகள் செய்துபார்த்தாலும். எனக்குப் பிரக்ஞைவராமல் போகவே என்னைக் காரில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஓடிப் போனோம்.

டாக்டர் என்னைச் சோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, "பயப்படும்படியாக ஒன்றுமில்லை. பூரண ஓய்வு தேவை" என்று சொல்லிவிட்டாராம். இந்த டாக்டர் மட்டுமல்ல, அவருடைய பாட்டனாரேவந்தாலும் எனது மன நோய் இன்னது தானென்று சொல்லிவிடமுடியுமா? நான் வீட்டுக்குவந்ததும் சிற்றம்பலமும், அவருடைய மனைவியாரும் என்னை மிகவும் கரிசனையுடன் கவனித்துக்கொண்டார்கள். 'எதுவாலும் ஓர் எல்லைவேண்டும் வசந்தன். தொழிற்சாலை சம்பந்தமாக நீ அதிக சிரத்தை எடுத்து இரவு பகலாகப்

பாடுபடுகிறாய். நாலேந்து நாட்களுக்கு நீ வேலைக்குப் போகவேண்டாம். முழு ஓய்வு எடுத்துக்கொள்'' என்று சிற்றம்பலம் அன்புடன் கண்டித்தார். ஆமாம் அவர் சொல்வது போல பூரண ஓய்வு கொடுக்கலாம் உடலுக்கு! உள்ளத்துக்கு?

ஏகாம்பரமும் அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்து என்னைப் பார்த்தார், 'சுயத்ரா இப்பொழுதுதான் வந்து சொன்னாள். உங்களுக்கு என்னவோ ஏதோவென்று கமலமும் பதறிப் போனாள். உங்களைப் போன்ற நல்ல மனிதரை இறைவன் வருத்தமாட்டான்'' என்று சொன்னார். வருத்தமாட்டார் என்றால் எந்த வகையில்? ஐதுவரை நான் வருந்தியதுதான் ஈரேழு ஜென்மத்துக்கும் போதுமே!

மனோகரன் கொழும்புக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர் எனது அறைக்கு வந்து சில நிமிடங்கள் உள்ளன்புடன் பேசினான். 'உங்களுடைய காதல் விவகாரத்தில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவத்தைக் கிளறிப் பழைய சம்பவங்களை நினைவூட்டி இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள். பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துக்கொண்டிருக்காமல் மனத் தைரியத்துடன் இருங்கள். நான் ஒரு வாரத்தில் திரும்பிவிடுவேன்'' என்று மனோகரன் கூறினான்.

என்னை அனுதாபப்பட்டு ஆறுதல் கூறிய எல்லோருக்கும் நான் நன்றி கூறினேன். காலதேவன் என்னுடைய வாழ்க்கையுடன் கண்ணம்பூச்சி ஆட்டம் ஆடினால் அதற்கு இன்னொரு மனிதப் பிறவி பரிகாரம் சொல்ல முடியுமா?

கடந்த நாலுநாட்களாக நான் வெளியே எங்கேயும் போகவில்லை. வீட்டிலிருந்தபடியே சந்திரசேகரனுடன் தொலை பேசியில் நிலைமைகளை விசாரித்துக் கொண்டேன். ஏதாவது முக்கியமான செய்திகள், கடிதங்கள் இருந்தால் சந்திரசேகரன் வீட்டுக்கு வந்து என்னைச் சந்திப்பதுமுண்டு. இந்த நாட்களில் குறிப்பிடக்கூடிய சம்பவங்கள் எதுவும் இல்லை. 'செல்வநாயகம் என்று ஒருவர் வந்து உங்களைத்

தேடிக்கொண்டு போனார்'' என்று சந்திரசேகரன் சொன்னதைத் தவிர!

இன்று காலை நான் திரும்பவும் தொழிற்சாலைக்குப் போயிருந்தேன். எனது மேசையில் இந்தியத் தபால்த் தலைகள் ஒட்டப்பட்ட ஒரு கடிதம் இருந்தது. கடிதத்தை அவசர அவசரமாகப் பிரித்தேன். கடிதம் மங்களுரிலிருந்து வந்திருந்தது. மங்கை எழுதியிருந்தாள். கடிதத்தில் நறுக்குத் தெறித்தாற்போல நான்கு வரிகள் டைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தன. யார் எழுதியது? யாருக்கு எழுதியது? எப்பொழுது எழுதியது? என்ற ஒரு மண்ணு மில்லாமல் மொட்டையாக இருந்தது.

''கடிதம் கிடைத்தது. பழைய சங்கதிகளை எழுதியெழுதி நான் தொடங்கியுள்ள புனிதமான பணியைப் பங்கப்படுத்திவிடாதீர்கள். தயவுசெய்து இனிமேல் எனக்குக் கடிதங்கள் எழுத வேண்டாம். சர்வ வல்லமையுள்ள பரம பிதா உங்களை ரட்சிப்பாராக.''

கடித உறையைப் பார்த்தேன். அதில் மங்களுர் தபால் காரியாலயத்தின் திகதி முத்திரை இருந்தது.

மத்தியான உணவை முடித்துக்கொண்டு மாடியில் போய் உட்கார்ந்திருந்தேன். இன்று பின்னேரம் நான் தொழிற்சாலைக்குப் போகும் எண்ணமில்லை.

மங்கையைப் பற்றிய சங்கதிகள் எல்லாம் சிக்கலுக்கு மேல் சிக்கலாய் இடியப்பச் சிக்கலாய்ப் போய்விட்டது. மங்கை இன்றைக்கு எங்கே இருக்கிறாள்? மங்களுரிலா அல்லது யாழ்ப்பாணத்திலா? இனிமேல் நான் தன்னந்தனியாகச் சிந்தித்து சிந்தித்து என்னையே நான் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதுவுமல்லாமல் எனது தோல்வி கண்ட மனம், நீண்டநாட்களாகத் துன்பத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த மனம், அடிமேல் அடிபட்டு அலுத்துப் போன மனம் திரும்பத்திரும்ப ஒரே தண்டவாளத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனபடியால்

எனது பிரச்சினைகளை இன்னொரு மனிதருடன் பகிர்ந்து கொண்டு ஆராய்வது நல்லது என்று எண்ணினேன். யார் அந்த இன்னொரு மனிதர்? தனது வேலைகள் எல்லாவற்றையும் கட்டிவைத்துவிட்டு நான் சொல்லுவதைப் பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும். எனக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகளைத் தனக்கு ஏற்பட்டதாக எண்ணிக் கரிசனையோடு சிந்திக்க வேண்டும். எனக்கு ஏற்படக்கூடிய முடிவின் பின்னணியில் இருக்கக்கூடிய இன்ப துன்பங்களில் தனக்கும் பங்குண்டு என்ற பொறுப்புணர்ச்சியோடு எனக்குச் சில ஆலோசனைகளை வழங்கவேண்டும். யார் அந்த மனிதர்?

சிற்றம்பலமா? ஏகாம்பரமா? மனோகரனா?

பத்திரிகையை மேசையில் போட்டுவிட்டு உடுப்புகளை மாற்றிக்கொண்டு மாடிப் படிகளில் இறங்கி வந்தேன். சிற்றம்பலம் கீழ்த்தளத்தில் ஒரு சாய்வுநாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். நான் வெளியே போவதற்கு ஆயத்தமாக வந்ததைக் கண்ட அவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் அவருக்கு என்னிடம் ஏதோ அலுவல் இருப்பதுபோலத் தெரிந்தது.

“ரவுன் வரைக்கும் ஒரு வேலையாகப் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நான் நின்றேன்.

“நான்கு மணிக்கெல்லாம்பிறும்பிவிடுவாயா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“அதற்கு முன்னரே வந்துவிடுவேன். ஏன்? ஏதாவது வேலை இருக்கிறதா?”

“ஆமாம்: நாலுமணிக்கு ஓரிடத்திற்குப் போகவேண்டும்.”

“அதற்கென்ன வந்து போகலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நான் படிகளில் இறங்கி மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் இருந்த மணலில் நடந்துசென்றேன்.

யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தின் முன்பு காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கிய சமயம் தேடி வந்த மூலிகையே காலில் சிக்கிக்கொண்டது. இப்பாலில் நிலைய வாசலில்

நின்ற பொலிஸ்! அதிகாரிகளில் ஒருவனான பத்மநாதன் என்னைக் கண்டதும், கையை உயரத்தூக்கிக் காட்டிச் சிரித்த படி "என்ன மிஸ்டர் வசந்தன், யாரைப் பார்க்கவேண்டும்? என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னை நோக்கி நடந்துவந்தான்.

பத்மநாதனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவனுடைய சகோதரன் என்னுடன் கொழும்பில் வேலை பார்த்த காலத்தில் அவனுடைய அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அவன் எப்பொழுது கொழும்புக்கு வந்தாலும் என்னுடைய வீட்டில்தான் தங்குவது வழக்கம். அவன் கொழும்புக்கு வந்த காலங்களில் நான் செய்த உபசாரங்களை அவன் எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. எனவே இந்த நேரத்தில் பத்மநாதன் எனக்கு நிச்சயம் கைதருவான்.

"உங்களைத் தேடித்தான் வந்தேன். இன்றைக்கு நான் ஒரு சங்கடமான நிலையில் இருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் உங்களிடம் சொல்லிச் சில ஆலோசனைகள் பெற வந்திருக்கிறேன்" என்றேன்.

"உங்களுக்கு அப்படி என்ன வந்துவிட்டது?" என்று கேட்ட பத்மநாதன் எனக்கு அருகில் வந்து எனது கையை பற்றியபடி, "உத்தியோகபூர்வமானதென்றால் வாருங்கள் உள்ளே போகலாம். நண்பனென்ற முறையில் பேச வேண்டுமென்றால் வாருங்கள் வெளியே போகலாம்" என்று அன்புடன் சொன்னான்.

"முதலில் நாங்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பேசுவது தான் நல்லது" என்றேன்.

"அதுவும் சரிதான். எனக்கு இனி ஒய்வு. வாருங்கள் ஒரு ஓட்டலுக்குப் போவோம்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பத்மநாதன் தனது காரிலேறி முன்னே போக, நான் அவனைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

நகர மத்தியில் இருந்த ஒரு பிரபலமான ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்து ஒரு தனி அறையில் அமர்ந்தோம். பத்மநாதன் குளிர்மானத்திற்கு ஆடர் கொடுத்துவிட்டு சிகரட் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்து ஒரு சிகரட்டை

எடுத்து அதன் அடிப்பாகத்தைப் பெட்டியில் தட்டியவண்ணம் கேட்டான், "உங்களுக்கு என்ன நடந்தது? ஒன்றையும் ஒளிக்காமல் விபரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்று.

நான் ஆதியோடந்தமாக எல்லாவற்றையும் பத்ம நாதனிடம் சொன்னேன். மங்கைக்கும், எனக்கும் கொழும்பில் அறிமுகம் ஏற்பட்டதிலிருந்து சொன்னேன். இன்று காலை மங்களுரிலிருந்து மங்கை எழுதிய கடிதம் கிடைத்தது வரைக்கும் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்டுவிட்டு, சில குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டு தனது சந்தேகங்களைப் போக்கிக்கொண்டான்.

கையிலிருந்த சிகரட்டுண்டை எறிந்துவிட்டு, இன்னொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டு, "ஒருவரோ பலரோ ஒரு மோசடிக்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்களென்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒரு விரிவான நுட்பமான திட்டத்தின் பிரகாரம் காரியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவ்வளவுதான் இப்போதைக்குச் சொல்லலாம்" என்று சொன்னான் பத்மநாதன்.

நான் எனது அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லிப் பத்ம நாதனையும் குழப்பவிரும்பாமல் பேசாமல் இருந்தேன். அதனால் அவனே மீண்டும், "நடந்த சம்பவங்களை நாங்கள் அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உங்களுக்கும் மங்கைக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தெரிந்துகொண்ட மனோகரன் எப்படியோ மங்கையின் படம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்துஉங்களிடம் கதை அளந்திருக்கலாம். யாராவது ஒருவர் ஒரு பெண்ணை உங்கள் அப்பாவிடம் அனுப்பி நடிக்க வைத்திருக்கலாம். இங்கிருந்தே கடிதங்களைத் தயாரித்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பி மங்கை அனுப்பியதுபோல மயக்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் அந்த முதல் கடிதம் மங்கையின் கையெழுத்திலேயே வந்தது என்று உறுதியாகச் சொல்லுகிறீர்களே" என்றான்.

பத்மநாதன் சிலருடைய வீட்டு முகவரிகளைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டான். பின்னர் அவன் சொன்னான், "நீங்கள் போய் மனதை அலட்டிக்கொள்ளாமல் நிம்மதி

யாக இருங்கள். நான் உடனடியாக எனது வேலையை ஆரம்பிக்கிறேன். நாளைக்கு இதே நேரம் இதே இடத்தில் என்னைச் சந்தியுங்கள்.’’

நான் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். நாலு மணிக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. நாலு மணிக்கு முன்னர்வரும்படிசிறற்பலம் திருப்பித்திருப்பிச்சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அதனால் இந்தளவில் பத்மநாதனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி விரைந்தேன்.

காரை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு, இறங்கிநடந்துசென்று படிகளில் ஏறிய சமயம், வாசலையே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்த சிறற்பலம் நிமிர்ந்து சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

நேரம் சரியாக நாலுமணி.

நான் போய் அவரருகில் நின்றதும், அவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, ‘‘சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரிக்குப் போய்விட்டு வருகிறாயா?’’ என்று கேட்டார்.

சாரதாமணி பெண்கள் கல்லூரிக்கா? நானா?எதற்கு? என்றெல்லாம் எனது மனதில் பல கேள்விக்குறிகள் கிளம்பி நின்றன. நான் இந்தக் கல்லூரிக்குப் போவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தேடித்திரிந்தேன். இதோ அந்த பொன்னான வேளைவந்து வாசலில் நிற்கிறது. சிறற்பலத்தின் தேவைக்காக அங்கே சென்றால் மங்கையைப் பற்றியும் விசாரித்து அறியும் வாய்ப்பு வராதா?

‘‘சரி, போய் வருகிறேன்.’’

‘‘அங்கே எனது மருமகள் ஒருத்தி படிக்கிறாள். மங்கை என்று பெயர். இன்றைக்கு அவர்களுக்கு விடுமுறை. ஆதலால் நீ போய் அவளை வீட்டுக்கு அழைத்துவா.....’’ என்றார் சிறற்பலம்.

எனது நிலைமையை வர்ணிக்க வார்த்தைகள் இல்லை. சில சங்கதிகளைச் சொற்களைச் சோடித்து விளங்கவைத்து விடலாம். சில சங்கதிகளை அவரவர் அனுபவித்துத்தான் அறிய வேண்டும்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்?” என்று சிற்றம்பலம் எனது சிந்தனையைக் கலைத்தார். “உனக்கு அவனைத் தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. இப்பொழுதுதான் தொலை பேசியில் நமது மனேஜர் வருவாரென்று அவனிடம் சொன்னேன். நீ போனதும் நமது காரை அடையாளம் கண்டு அவளே காருக்கு வந்துவிடுவாள்.”

நான் சட்டென்று திரும்பினேன். சிட்டாகப் பறந்து போய்க் காரில் அமர்ந்தேன். கார் ஒரு ஜெட் விமானத்தைப் போல உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டு விரைந்தது.

—20—

மணிக்கு ஐம்பது மைல் வேகத்தில் கார் காற்றையும் கிழித்துக்கொண்டு பறந்தது. எனது வாழ் நாளில் இத்தனை வேகமாகக் காரில் பிரயாணம் செய்ததில்லை என்னும்படியாகக் காரை அசர வேகத்தில் செலுத்தினேன். இவ்வளவு காலமும் துடித்துக்கொண்டிருந்த எனது மனம் இப்பொழுது இருப்புக்கொள்ளாமல் தவித்தது.

இன்னும் சில நிமிடங்களில் நான் சந்திக்கப்போவது யாரை? எனது மனப் போராட்டத்தில் விதவிதமான கற்பனைகள் பிறந்து மிதந்து மடிந்தன. எனக்குச் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் பற்பல நினைவுகள் தோன்றி வளர்ந்து வியாபித்தன. யார் இந்த மங்கை? யார் இந்த மங்கை? யார் இந்த மங்கை...?

எனது மனப் போராட்டத்தின் முடிவாக எனக்கு இரண்டு முனைகள் தெரிகின்றன. ஒன்றின்படி செல்வநாயகத்திற்கு ஒரு மருமகள் இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பெயர் மங்கை. அவள் தற்போது மங்களூரில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். சிற்றம்பலத்திற்கும் ஒரு மருமகள் இருக்கிறாள் அவளுக்கும் பெயர் மங்கை. அவள் சாரதாமணி பெண்கள்

கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இந்த இருவரில் ஒருத்திதான் எனது இதயங்கவர்ந்த மாணிக்கவாசகரின் மகள் மங்கை. ஆனால் அந்த மங்கைமங்களுரிலிருந்து கடிதம் எழுதியிருக்கிறாளே! இந்த மங்கை அப்பாவிடம் போய் என்னைப்பற்றி விசாரித்திருக்கிறாளே!

காரை கல்லூரி வளவுக்குள் வெட்டித் திருப்பிக் கொண்டு போய் ஒரு மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டுக் கதவைத் திறந்து இறங்கினேன். சற்று தூரத்தில் கல்லூரி விருந்தையில் நின்றிருந்த நாலேந்து மாணவிகளில் ஒருத்தி மற்றவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு படிக்கவில்லை. இறங்கி காரை நோக்கி நடந்துவந்தாள்.

நான் கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் மங்கையைக் காணும்போதெல்லாம் எனது நெஞ்சை நிறைத்து நிற்கும் பாரதிதாசனின் சுவை மிகுந்த ஒரு கவிதையின் சில அடிகள் வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் நினைவுக்கு வந்தன!

“என்ன வியப்பிது வானிலே

இருந்திட்டதோர் மாமதி மங்கையாய்

என்னெதிரே வந்து வாய்த்ததோ?”

எனது உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிய உவகைக்கு ஓர் எல்லைக்கோடு அமைக்க முடியாமல் இருந்தது. எனது மனதில் கரைபுரண்ட ஆனந்த வெள்ளத்துக்கு ஓர் அணை போட முடியாமல் இருந்தது. எனது இதயத்தில் அலை மோதிய இன்பக் கடலுக்கு ஒரு கரைகட்ட முடியாமல் இருந்தது.

மங்கை நிலத்தைப் பார்த்தபடி நடந்து வந்தாள். காருக்குச் சமீபமாக வந்ததும் தற்செயலாக தலைநிமிர்ந்து என்னைப்பார்த்தாள். அவளுடைய அஞ்சன விழிகள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. முகம் ஓடிக்கறுத்து வாடிச் சிறுத்தது. நேத்திரங்களில் நீர் மணிகள் திரண்டு அணிவகுத்து நின்றன. எதையோ கேட்க விரும்புவள்போலவும் அதைக் கேட்க முடியாதவள் போலவும் அவளுடைய சிறிய சிவந்த உதடுகள் துடித்தன.

நான் சூழ்நிலையையும் சுற்றுப்புறத்தையும் மனநில் இருத்தி அவளுடைய சங்கடத்தைத் தீர்த்துவிட எண்ணினேன். ஆனபடியால் நான் இரண்டு அடிகள் முன்னே நகர்ந்து, காரின் பின் கதவைத் திறந்துவிட்டேன். அவள் என்னைப் புரிந்துகொண்டவள் போல காரிலேறிக்கதவை மூடிக்கொண்டாள்.

கார் புறப்பட்டுத் திரும்பித் தெருவில் ஓடியது. “மங்கை, உனக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதா?” என்று நான் கேட்டேன். எனது குரல் துன்பத்தின் சாயலைத் தெளிவுபடுத்தியது.

மங்கை நெட்டுயிர்த்தாள். “நான் கேட்க நினைத்த கேள்வியை நீங்கள் கேட்டுவிட்டீர்கள். உங்களுக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதா?” என்று விம்மினாள் மங்கை.

மாணிக்கவாசகர் காலமானதும் நான் திட்டம்போட்டு அவளை ஒதுக்கிவிட்டதாக அவள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்த எண்ணம் இன்னமும் மாறவில்லை போலிருக்கிறது. ஆனபடியால் ஆத்திரமோ வேதனையோ உண்டாகாதபடி பேச்சைப் பக்குவமாகத் தொடங்கினால்தான் இருவரும் தத்தம் கருத்துகளைப் பரிமாறி உண்மையில் நடந்து முடிந்தவற்றை அறிந்துகொள்ளலாமென்றுதான் நியது. அதனால் அவள் கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல் அதை அந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு இன்னொரு கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் நீ சில காலம் படிப்பை நிறுத்தியிருந்தாயே! மீண்டும் படிக்க வேண்டுமென்று ஏன் தோன்றியது?”

“இந்தக் காலத்திலுள்ள வஞ்சக மனம் படைத்த ஆண்களுடன் வாழ்வதற்கு நான் படித்த படிப்பு போதா தென்று பின்னால்தான் தெரிந்துகொண்டேன்” என்றாள்.

எனது நெஞ்சைத் துளைக்கவேண்டுமென்று எண்ணித்தான் அவள் இவ்விதம் பேசுகிறாளென்று எனக்கு விளங்கியது. ஆனால் தவறே செய்யாத என்னை அந்த வார்த்தை

கள் என்ன செய்யும்? அதனால் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தேன்.

சிலவினாடிகளுக்கு என்னிடமிருந்து பேச்சே வராததால் மங்கை மீண்டும் கேட்டாள்.

“கொழும்பில் வேலைபார்த்து வந்த நீங்கள் ஏன் யாழ்ப்பாணத்திலேயே தங்கிவிட்டீர்கள்?” என்று.

மங்கையை வம்புக்கிழுத்து அவளுடைய ரோசத்தைக் கிளறிவிட்டால் கலகம் பிறக்கும். கலகம் பிறந்தால்தான் நியாயம் பிறக்கும். “எனக்குத் தெரிந்த வரையில் கொழும்பிலிருந்த பெண்கள் எல்லோரும் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகள். கண்டால் ஒன்று, காணாவிட்டால் இன்னொன்று பேசும் சாகசக்காரிகள். அவர்களுக்குப் பயந்து இரவோடிருவாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடிவந்துவிட்டேன்” என்றேன்.

“யார் யாரை ஏமாற்றியது? நெஞ்சிலே கையை வைத்துச் சொல்லுங்கள், நீங்களா? நாணா?” என்று சிலிர்த்துக்கொண்டு கேட்டாள் மங்கை.

“யாரும் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை. எங்களைச் சந்தர்ப்பம்தான் ஏமாற்றிவிட்டது” என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்ன நான், நடந்துமுடிந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் வரிசைக்கிரமமாகச் சொன்னேன். கடைசியாக நான் மங்கையைக் கொழும்பில் சந்தித்ததிலிருந்து சற்று முன்பு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதனின் உதவியை நாடியது வரைக்கும் சொன்னேன். இடையில் சுந்தரம் வந்து தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச்சேர்ந்தது, செல்வநாயகம் என்று ஒருவர்வந்து உறவு கொண்டாடியது, மங்களூரிலிருந்து மங்கையின் கடிதங்கள் வந்தது எல்லாவற்றையும் சொன்னேன்.

மங்கை எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். காரில் எனது நெற்றிக்கு நேரே இருந்த கண்ணாடியில் அவ்வப்போது நான் அவளுடைய முகத்தைக் கவனித்துவந்தேன். இப்பொழுது அவளுடைய முகத்தில் கோபக்குறிகள் எதுவுமில்லை. துயரத்தின் நீழலே தெரிந்தது. இடை

யிடையே என்னைத் தடுத்து சில கேள்விகளைக் கேட்டு தனது சந்தேகங்களைப் போக்கிக்கொண்டாள்.

காரில் எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த டயறியை இடது கையால் எடுத்து பின் ஆசனத்திலிருந்த மங்கையிடம் கொடுத்து, “இதற்குள் மங்களுரிலிருந்து வந்த இரண்டு கடிதங்களும் இருக்கின்றன” என்று சொன்னேன்.

மங்கை அவற்றை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, “இந்த முதற்கடிதம்தான் நான் கொழும்பிலிருந்து உங்களுக்குக் கடைசியாக எழுதிய கடிதம். ஆனால் முதலாம் பக்கத்திலிருந்த கொழும்பு விலாசம், திகதி ஆகியன சுத்தரிக்கப் பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் கடிதம் எப்படி மங்களுக்குப் போய்த்திரும்பி வந்திருக்கலாம்” என்று கேட்டாள்.

“எல்லாம் ஒரு பெரிய திட்டத்தின் அடிப்படையில் நடந்து முடிந்துவிட்டன.”

“அப்பா இறந்த காலத்தில் நான் கொடுத்த தந்திகளை சுந்தரம் ஒருவேளை அனுப்பியிருக்கமாட்டானோ?” என்று கேட்டாள் மங்கை.

“சரிதான், தந்திகளை எழுதிச் சுந்தரத்திடமா கொடுத்தாய்?” என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

“அந்த நேரத்தில் எனக்கு வேறு மார்க்கம் எதுவுமே இல்லை. எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து போன ஆண்பிள்ளை அவன் ஒருவன்தானே! அவன் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தந்திகளையும் திசைதிருப்பிவிட்டிருக்கவேண்டும்.”

“சுந்தரம் திருந்திவிட்டான் என்று நினைத்தேன், அவனுக்கு நல்லகாலமே வராது போலிருக்கிறது.”

“இந்தப் படுபாவியை இன்னமுமா வேலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறீர்கள்? மாமாவிடம் சொல்லி அவனைத் துரத்திவிட்டாலென்ன?”

“அதற்கு மாமாவிடம் சொல்லவேண்டியதில்லை. நானே செய்யலாம். ஆனால், அவன் இனிமேலாவது திருந்தமாட்டானா? என்றுதான் யோசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி நான் காரை விட்டு வாசலில் நிறுத்தினேன்.

“இவ்வளவு காலமும் இருண்டு கிடந்த எனது நெஞ்சில் இன்றுதான் மீண்டும் ஒளிபிறந்திருக்கிறது. எனக்காக நீங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை நினைக்க நினைக்க நீங்கள் எனது நெஞ்சில் ஒரு பெரிய மனிதராக வளர்ந்து நிற்கிறீர்கள். இன்று எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மகிழ்ச்சி இவ்வளவு அவ்வளவு வல்ல” என்று சொன்னாள் மங்கை.

“எனக்கும் தான்” என்று நான் சொன்னேன். “ஆனால் எங்களுக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகள் யாவும் முடிந்துவிட்டன என்றுமட்டும் நினைப்பதற்கு இடமில்லை. இவ்வளவு காலமும் கொதிக்கும் எண்ணெய்ச் சட்டிக்குள் இருந்தோம். அதிலிருந்து தப்பிக் கொழுந்துவிட்டெரியும் அடுப்புக்குள் குதித்திருக்கிறோம்.”

காரின் கதவைத் திறந்து ஒரு கையால் கதவைப் பிடித்தபடி ஒரு காலை வெளியே எடுத்துவைத்த மங்கை அப்படியே இருந்துகொண்டு தலையைச் சரித்து என்னைப் பார்த்தாள்.

நானே மீண்டும் சொன்னேன். “பெரியவரின் திட்டப்படி நீ விரைவில் மனோகரனின் மனைவியாகி ஜப்பானுக்குப் போகப் போகிறாய்...”

மங்கை ஒரு நிமிடமளவில் கண்களை மூடிக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு, “அப்பா இறந்தசமயம் மாமா கொழும்புக்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது அம்மா கதறிய காட்சியைக் காணச்சகிக்காமல் நீ ஏன் அழுகிறாய்? உனக்கு மங்கையைப் பற்றித்தானே கவலை? ஏன் ஒரே ஒரு மகன் மனோகரன் மீது ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன். என் மகனுக்கும், மங்கைக்கும் கல்யாணம் செய்து வைப்பேன் என்று மாமா சத்தியம் செய்துகொடுத்தார். இன்றைக்கு எங்களைச் சந்திக்க வைத்த கடவுள் நிரந்தரமாகவும் சேர்த்துவைப்பார் என்று நம்புவோம். எங்களால் வேறென்ன செய்ய முடியும்?” என்று துயரத்துடன் சொல்லிவிட்டு இறங்கி நடந்தாள்.

மல்லிகைப் பந்தலின் கீழுள்ள வெண் மணலிலே வெள்ளைச் சட்டையும், வெள்ளைச் சாரியும் அணிந்திருந்த மங்கை

ஒரு வெண்புறவைப் போல நடந்து சென்ற காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டே நான் காரில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பெரியவர் வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொன்னால் அது வே தவாக்குத்தான். அதை மாற்றி அமைக்கவல்ல மனிதப் பிறவி இந்த மாநிலத்தில் இன்னமும் பிறக்கவில்லை. அப்படியிருக்க அவருடைய சத்தியம் எள்வளவு வலிமையுள்ளதாக இருக்கும்? அப்படியென்றால் மங்கையும் நானும் நிரந்தரமாகவே பிரிந்துபோகவேண்டிய காலம் வந்துகொண்டிருக்கிறதா?

—21—

மல்லிகைப் பந்தலைப் பார்த்தபடி நான் படிகளில் இறங்கினேன். தொழிற்சாலைக்குப் போவதற்கு நேரமாகி விட்டது. இதுகாலவரைக்கும் புனியமரத்தில் நின்று ஆடிக் கொண்டிருந்த பிசாசுக்கு நல்ல அடிபோட்டுத் துரத்திவிட்டேன். ஆனால் அந்த இடத்தில் இப்பொழுது ஒரு புதிய பிசாசு ஏறிக்கொண்டது. நீண்ட காலமாக எனது மனதைப் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்த பிரச்சினைக்கு முடிவு கண்டுவிட்டேன். இந்தப் புதிய 'பிரச்சினைக்கு எப்பொழுது விடிவு காணப்போகிறேன்?

காலடி ஓசை கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன், எனக்குப் பக்கத்தில் மங்கை நின்றிருந்தாள். காலையில் எழுந்து நீராடிவிட்டுக் கூந்தலை வாரிப் பின்னல்போட்டு நெற்றியில் திலகமிட்டிருந்தாள். பெண்களுடைய நளினத்தை யொத்த நீண்ட நயனங்களில் ஓடிச் சுழித்த வட்டக் கருமணிகளில் கவிதை பிறக்குமா? காந்தம் பிறக்குமா? என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த உலகத்தில் போதையூட்டவல்லது எது என்று கேட்டால் மது என்று சட்டென்று சொல்லிவிடுவார்கள். ஆனால் இன்னொன்றும் இருக்கிறது!

“மக்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு எத்தனை மணிக்கு வருவீர்கள்?” என்று மங்கை கேட்டாள்.

“பன்னிரண்டு மணிக்கு வருவேன். வேலை அதிகமாக இருந்தால் இரண்டு மணிக்கு வருவேன். அதுவும் முடியாவிட்டால் இரவு ஆறேழு மணிக்கு வருவேன்” என்றேன்.

மங்கை என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தாள். “வேளாவேளைக்குச் சாப்பிடக்கூடவா உங்களுக்கு நேரம் வராது?” என்று இழுத்தாள் அவள். அதற்குமேல் அவளால் எதுவும் கேட்க முடியவில்லைப்போலும்!

மங்கையின் வார்த்தைகள் எனது மனதுக்கு இதமாக இருந்தன. இதே கேள்வியை அவள் மாங்கல்யம் தரித்த பின்னர் மனைவி என்ற உரிமையோடு கேட்டிருந்தால் எவ்வளவு மனநிறைவாக இருந்திருக்கும், அப்படியான ஓர் இனிய அனுபவம் எனது வாழ்வில் வருமோ, வராது?

“இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு, இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லப்போனால் என் தாயார் காலமானதற்குப் பிறகு எனது உணவு விஷயமாக நீதான் கரிசனையுடன் கேட்டிருக்கிறாய். இதை எண்ணிப் பார்க்க ஆனந்தமாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் இரண்டே இரண்டு நாட்களில் இந்த ஆனந்தம் அஸ்தமனமாகிவிடும் என்பதை நினைக்க வேதனையாகவும் இருக்கிறது” என்று நான் சொன்னேன்.

“அதென்ன இரண்டுநாள் கணக்கு” என்று வியந்தாள் மங்கை.

“இரண்டு நாட்களில் மனோகரன் வருகிறான். அதன் பின்னர் உன்னுடன் பேசவும் முடியாதே.”

மங்கை எதுவும் சொல்லவில்லை. வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத அளவு துயரம் அவளுடைய கண்டத்தை அடைத்ததோ? நான் நிலத்திலிறங்கித் தெருவுக்கு வந்தேன்.

ஈந்தரத்தின் மோசடி நாடகத்திற்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் கடைசித் திரை தொங்க.

விடப்பட்டது. கல்லூரியிலிருந்து மங்கையை அழைத்து வந்து வீட்டில் விட்டுவிட்டு, நேராகப் பத்மநாதனிடம் போய் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அவன் உடனடியாக இரண்டு பொலிஸ்காரரை அனுப்பிச் செல்வநாயகத்தை பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வரவழைத்துவிட்டான்.

செல்வநாயகம் என்னைப் பொலிஸ்நிலையத்தில் கண்டதும் பதறிப்போனார். ஆனாலும் சமாளித்துக்கொண்டு என்னைத் தனக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒருவனென்று வெளியே தெரியக்கூடியதாக என்னுடன் சிரித்துக் கதைத்துக் குசலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். பத்மநாதன் எத்தனையோ விதமாக அதட்டியும் உருட்டியும் வெகுநேரம் வரைக்கும் அவர் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்களே இருந்தன. கடைசியில் பத்மநாதன் தனது கையையும் காலையும் உபயோகிக்கவேண்டிய கட்டம் வந்தது.

பத்மநாதனுடைய அடிகளுக்குச் செல்வநாயகத்தால் அதிகநேரம் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. பத்தே நிமிடங்களில் பத்மநாதனின் கால்களில் விழுந்துவிட்டார்.

அவருடைய பெயர் செல்வநாயகம்தான். ஆனால் அவர் ஓர் ஆசிரியரல்லர்? அவருடைய நிரந்தரமான தொழிலே இதுதான். முன்பும் இரண்டுமுறை பொலிஸ் நிலையம் வரைக்கும் வந்துபோயிருக்கிறார். என்னுடைய விஷயத்தில் அவர் ஏற்றுக்கொண்டது ஒரு சிறிய பாத்திரமே. கதாசிரியர் எழுதிக்கொடுக்கும் வசனங்களை ஒரு நடிகன் மனப்பாடம் செய்துவிட்டு மேடையில் ஏறி நடிப்பதுபோல் இங்கே சுந்தரம் கொடுத்த 'மங்கையின் மாமா' என்ற வேடத்தை அவன் சொல்லிக்கொடுத்த பிரகாரம் கனகச் சிதமாக நடித்து வந்திருக்கிறார். இதற்காகச் சுந்தரம் அவ்வப்போது அவருக்குப் பணம் கொடுத்து வந்திருக்கிறான். இதைத் தவிர செல்வநாயகம் வேறெதையும் அறியமாட்டார்.

பத்மநாதன் என்னைத் தனியாக அழைத்துச் சில சங்கதிகளை யோசித்தான். 'நீங்கள் சம்பிரதாயப்படி பொலி

சில் ஒரு முறைப்பாட்டைக் கொடுத்துவிடுங்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு நான் சுந்தரத்தின் கண்களில் விரலை விட்டு ஆட்டிவிடுகிறேன். அவனுடைய உடலில் எத்தனையெத்தனையெனும்புகள் நரம்புகள் இருக்கின்றன என்று எண்ணிவிட்டால் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் மீண்டும் உங்கள் வழிக்கு வரமாட்டான். இருவர் பேரிலும் எப்படி வழக்குத் தொடரலாம் என்று பின்னர் யோசிப்போம்'' என்று பத்மநாதன் சொன்னான்!

பத்மநாதன் வழக்குக் கணக்கு என்றதும் நான் தயங்கினேன். இன்றைக்கு மங்கையும் நானும் இருக்கும் சூழ்நிலையில் வழக்கு அவசியந்தானா என்று நான் யோசித்துப் பார்த்தேன். என்னைப் பெயருக்கு மனேஜர் என்று வைத்துக்கொண்டு தனது பிள்ளைக்கு மேலாக அன்புடனும் ஆதரவுடனும் நடந்து எனது நெஞ்சில் ஒரு தெய்வமாகி விட்டவர் சிற்றம்பலம். எனது சுக துக்கங்களில் சம பங்கு கொள்ளும் அளவுக்கு உயிர் நண்பனாகிவிட்டவன் மனோகரன். எனது நெஞ்சில் உயிரோவியமாக ஒளிவீசும் மங்கையை மனோகரனுக்கு மணம் முடித்து வைப்பது என்ற சத்தியத்தை நிறைவேற்றும் பணியில் சிற்றம்பலம் இறங்கி இருக்கிறார். இந்தச் சங்கதிகள் எங்களுடைய வீட்டில் மங்கைக்கும் எனக்கும் மட்டுமே தெரியும். சுந்தரத்தின் மீது வழக்கு என்று ஆரம்பித்தால் எல்லாம் அம்பலத்துக்கு வரும். அதன்மேல் ஒருவர் முகத்தில் ஒருவர் விழிக்க முடியாமல் போகலாம். அதன்மேல் எல்லோரும் தனித்தனியே இருந்து வருத்தப்பட நேரிடலாம்.

“வழக்கு என்று தொடங்கினால் வேறொரு சிக்கல்வரும். அந்த விபரங்களைப் பின்னொருசமயம் விபரமாகச் சொல்லுவேன்! இப்போதைக்குச் சுந்தரத்தையும் செல்வநாயகத்தையும் எச்சரித்து அடக்கிவிட்டால் போதும்” என்று நான் சொன்னேன்.

பத்மநாதன் சிகரெட் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து அதன் அடிப்பாகத்தைப் பெட்டியில் தட்.

டியபடி யேர்சித்தான். ‘‘அப்படியென்றால் சரி. இப்போது சுந்தரத்தை எங்கே காணலாம்?’’ என்று கேட்டான் பத்மநாதன்.

‘‘அவனுடைய இருப்பிடத்தைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. செல்வநாயகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவனைப் பிடித்துவிடலாம்’’ என்றேன்.

வழக்கு வரைக்கும் போக விடமாட்டேன் என்று பத்மநாதன் உறுதியளித்ததின்பேரில் நான் எனதுமுறைப் பாட்டைப் பொலிஸ்நிலையத்தில் பதிவுசெய்தேன். அதன் பிறகு செல்வநாயகத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு நாங்கள் இருவரும் புறப்பட்டோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுந்தரத்தைத் தேடிப் பிடிப்பதற்குச் செல்வநாயகம் பெரிதும் உதவினார். சுந்தரத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து எங்களிடம் நல்லபிள்ளைப்பட்டம் வாங்கவேண்டுமென்பதே அவருடைய தற்போதைய நோக்கமாக இருந்தது. இந்தப் பித்தலாட்டக்காரரின் வாழ்க்கையே பச்சோந்தித்தனமானது போலும்.

சுந்தரத்தின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான் பத்மநாதன். சுந்தரம் கதவைத் திறந்தாலே இல்லையோ, எங்கள் மூவரையும் கண்டாலே இல்லையோ, வெலவெலத்துப் போனான். என்ன? ஏது? என்று கேட்கமுடியாத நிலையில் மரமாக நின்றான்.

பத்மநாதன் தடாலென்று கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே போனான். எங்களையும் உள்ளே வரும்படி சொல்லிவிட்டுக் கதவை உட்பக்கம் பூட்டினான். இடது காலைத் தூக்கி ஒரு நாற்காலியில் வைத்துக்கொண்டு, சுந்தரத்தைப் பார்த்து, ‘‘மங்கை இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறாள்? உண்மையைச் சொல்லவேண்டும். உனக்குத் தெரியாதென்றால் தெரியாதென்றே சொல்லலாம்’’ என்று அமைதியாக நிதானமாகக் கேட்டான்.

சுந்தரம் வாய் திறந்தான். ‘‘மங்கை மங்களுரில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நான்தான் பிள்ளையில் அனுப்பி

வைத்தேன். இதுதான் உண்மை'' என்று அவன் சொன்னான்.

பத்மநாதன் ஒன்றும் பேசவில்லை. தனது தொப்பியைக் கழற்றி மேசையில் வைத்தான். கைக் கடிகாரத்தைக் கழற்றி எனது கையில் தந்தான். தனது இடுப்பிலிருந்த தடித்த தோள் பட்டியைக் கழற்றிக் கையில் பிடித்தான். அவனுடைய முகம் விகாரமாக மாறியது. கண்கள் சிவந்து பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தன. தோள் பட்டியைச் சுழற்றினான். சுந்தரம் துடித்துப் புரண்டு, 'ஐயோ ஐயோ' என்று வாய்விட்டுக் கத்தினான்.

இவ்வளவுதானா சுந்தரத்தின் சாமர்த்தியம்?

பத்மநாதனின் அடிகளைத் தாங்கமுடியாமல் சுந்தரம் வாய்விட்டுக் கதறியதைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. அப்படி அவன் முரட்டுத்தனமாகச் சுந்தரத்தைப் போட்டு அடித்ததற்குக் காரணம் தனது நண்பனான எனக்கு சுந்தரம் இவ்வளவு கஷ்டங்களையும் உண்டாக்கி விட்டானென்றே அல்லது வேறு எந்த வழியாலும் அவனை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாதென்று எண்ணினென்றே சொல்லமுடியாது. என்ன இருந்தாலும் பத்மநாதன் சற்று கடுமையாக நடந்துகொண்டான் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றியது. இன்னொரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் பத்மநாதனைப் போலவும் நாலுபேர் இல்லாவிட்டால் என்னைப்போன்றவர்களைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிடுவார்களே!

சுந்தரம் தெங்குத் தொழிற்சாலைக்கு வந்ததுமே அவன், சிற்றம்பலத்தை அடையாளம் கண்டுகொண்டானாம். ஆனால் சிற்றம்பலம் நினைவில் வைத்திருக்கக்கூடிய அளவுக்கு சுந்தரத்தின் தொடர்பு இருக்கவில்லை. பின்னர் சுந்தரம் என்னுடன் பேசிப் பார்த்து அறிந்த தகவல்களின் பிரகாரம் சிற்றம்பலம்தான் மங்கையின் மாமா என்பதும் மங்கையின் தற்போதைய இருப்பிடம் எது என்பதும் எனக்குத் தெரியாதென்றும் புரிந்துகொண்டானாம். இதனால் இவன் கொழும்பில் வைத்து என்னிடம் கூறிய மங்

கையைப்பற்றிய செய்திகளை உறுதிப்படுத்தக் கூடியதாகவும், தானின்றி நான் மங்கையைத் தேடிப்பிடிக்க முடியாதென்று நான் எண்ணக்கூடியதாகவும் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினால் தான் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிச் சில சலுகைகளைப் பெறலாமென்றும் திட்டமிட்டாலும் அந்தத் திட்டத்தின்படிதான் செல்வநாயகம் இடையில் வந்து போயிருக்கிறார். நடந்து முடிந்த சங்கதிகளுடன் சுந்தரம் சொன்னவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் சுந்தரம் எதையெதை உள்ளபடி சொன்னான், எதையெதை மறைத்துவிட்டானென்று யாருக்குத் தெரியும்? ஒருவேளை செல்வநாயகம்தான் மங்கையின் மாமா என்று நான் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நம்பியபின்னர் ஆபிரம் பத்தாயிரம் என்று பறிக்கஎண்ணியிருந்தானோ?

கடைசியில் மங்களுரில் இருந்து வந்த மங்கையின் கடிதத்தைப் பற்றிய உண்மையும் தெரியவந்தது. எனக்குத் தரப்பட்ட மங்களுர் விலாசத்தில் சுந்தரத்தின் நண்பன் ஒருவன் இருக்கிறான். கடிதத்தில் விலாசதாரருடைய பெயர் எதுவாக இருந்தாலும், அந்த இலக்கமுள்ள வீட்டில் கடிதம் கொடுபடும். எனக்கு வந்த இரண்டு கடிதங்களையும் இங்கிருந்தே தனது நண்பனுக்கு அனுப்பி மங்களுரில் தபாலில் சேர்த்திருக்கிறான். இவ்வளவு விரிவான திட்டம் போட்டு நுணுக்கமாகச் செயற்பட்டு வந்த தன் நோக்கம் என்னிடம் சில சலுகைகளைப் பெறத்தான் என்பது நம்பக்கூடியதல்ல. ஆனால், மேற்கொண்டு எதையும் அவனிடம் அறியமுடியாமல் போய்விட்டது. மனிதனுடைய மனதில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்க்க அவனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்து பார்க்க முடியுமா, என்ன?

இவ்வளவும் நடந்தபின்னர் சுந்தரம்போன்ற ஒருவன் மூன்று காரியங்களில் ஒன்றைச் செய்வான். இந்தளவில் எனது சகவாசம் வேண்டாமென்று வேலையையும் உதறி எறிந்துவிட்டு ஊரைவிட்டு ஓடிப்போவான். அல்லது பித்த

லாட்டம் செய்யப்போனால் ஒருநாளைக்கு எப்படியும் தண்டனை கிடைக்குமென்பதை உணர்ந்து இனிமேல் ஒழுங்காக வாழ நினைப்பான். அல்லது திருந்தியவன் போல நடித்துக் கொண்டே என்னைப் பழிவாங்கப் பிரமாண்டமான ஒரு திட்டத்தை வகுப்பான். சுந்தரம் என்ன செய்யப்போகிறு ணென்பதை இருந்துதான் பார்க்கவேண்டும்.

—22—

மலையைத் தூக்கி வந்து தலையில் போட்டாலும் நிலைகுலையாதிருக்குமளவுக்கு மன உறுதி வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். ஒன்றைச் சொல்வதற்கு வேண்டிய பக்குவம் வேறு. அதையே சமப்பதற்கு வேண்டிய பக்குவம் வேறு. அதையதை அவ்வப்பொழுது அனுபவித்தவனுக்குத்தான் அதனதன் பெருமையும், சிறுமையும் தெரியும்.

அன்று பத்மநாதன் சுந்தரத்தை அடித்துப் புரட்டிய பின்னர் சுந்தரம் என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான் என்று அறிய எனக்கு ஆவலாக இருந்தது. அடுத்த இரண்டு நாட்கள் அவன் தொழிற்சாலைக்கு வரவில்லை. சுகமில்லை என்று லீவுகேட்டுக் கடிதம் அனுப்பியிருந்தான். லீவு முடிந்த பின்னர் அவன் வழக்கம்போல வேலைக்கு வந்தான். நான் தொழிற்சாலையைச் சுற்றிப் பார்க்கிற சாட்டில் அவன் வேலை செய்துகொண்டிருந்த பக்கமாகப் போனேன். அவனை நான் நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பமும் வந்தது. அவனுடைய பேச்சு வார்த்தை நடைமுறைகளில் எந்த வித்தியாசமும் தெரியவில்லை. எதுவுமே நடவாததுபோல சர்வசாதாரணமாக நடந்துகொள்ளும் திறமை எல்லோருக்கும் வராது.

நேற்று இரவு ஏழு மணி வரைக்கும் நான் தொழிற்சாலையில் இருந்தேன். எனக்கு வீட்டுக்குப் போகவே மன

மில்லாமல் இருந்தது. இப்படியே இரவுபகலாக இங்கேயே இருக்க முடிந்தால் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்குமென்று நினைத்தேன். இன்றிரவு யாழ்வேதியில் மனோகரன் கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வருகிறான். அவனும் வந்த பின்னர் வீட்டில் ஒரு தர்மசங்கடமான நிலைமை உருவாகப் போகின்றது. நானும் மங்கையும் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசும் வாய்ப்புக்களே இல்லாமல் போய்விடும். அதே நேரத்தில் எங்களுடைய மனவிருப்பத்தை வெளியில் சொல்லிப் பரிகாரம் தேட முடியாத சூழ்நிலை. இப்படியே இதயக்களத்திலே ஒரு இடுகாடு அமைத்து அதில் எங்களுடைய ஆசைகளை அடுக்கிச் சுட்டுப் பொசுக்கிச்சாம்பலாக நெட்டுயிர்த்துக் கண்ணீர் விடுவதிலும் பார்க்க எங்காவது கண்காணாத இடத்துக்குப் போய்விட்டால் என்ன?

நான் முன்னர் இருந்தது போல எனது சொந்தவீட்டிலேயே இன்றைக்கும் இருப்பதானால் இவ்வளவு நெருக்கடிகள் வரவழியில்லை. இன்றைக்கு மட்டும் எப்படித் திடீரென்று சிற்றம்பலத்தின் வீட்டைவிட்டு வெளியேறலாம்? இன்னமும் ஒரே ஒரு வழியிருக்கிறது. உங்களுடைய மனதைக் கவர்ந்த பெண் யாரென்று சொல்லுங்கள். எப்பாடு பட்டேனும் உங்களுடைய கல்யாணத்தை முடித்துவைக்கிறேன் என்று-மனோகரன் ஒரு தடவை சொன்னானே! ஆனபடியால் மனோகரன் வந்தபின்னர் மங்கைக்கும் எனக்குமுள்ள தொடர்பைப் பற்றி சாங்கோபாங்கமாகச் சந்தர்ப்பம் வரும் பொழுது சொல்லிப்பார்க்கலாம். அவன் எனக்குச் சாதகமாக நடந்துகொள்ளும்பட்சத்தில் சிற்றம்பலத்திடமும் சொல்லலாம். நாங்கள் மூவரும் ஒருமித்துநின்று ஏகோபித்த குரலில் சொன்னால் சிற்றம்பலம் தனது சத்தியத்தைக் கைவிட்டுவிடுவாரா? மங்கைக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தில் தான் அன்றைய நிலையில் அவர் சத்தியம் செய்துகொடுத்தார். அந்த நல்ல வாழ்க்கை என்முலமாகத்தான் அமையலாமென்று சிற்றம்பலமும் நம்பி அதற்கு மனோகரனும்

ஆதரவு தந்தால் சத்தியத்தைக் கைவிட்டுவிட்டாலென்ன? அப்படி அவர் சம்மதிக்கும்பட்சத்தில் நான் மனநிறைவோடு மங்கையை மனந்துகொள்ளலாம். எனது இதயத்தில் தீபமேற்றி வைத்த மங்கையை எனது இல்லறத்திலும் ஒளிவீசச் செய்யலாம்.

சிற்றம்பலமும் மனோகரனும் அல்லது அந்த இருவரில் யாராவது ஒருவர் குறுக்கே நிற்பார்களேயானாலும் நான் ஒரு கடைசித் தீர்மானத்திற்கு வரவேண்டியதுதான். அந்தத் தீர்மானத்திலிருந்து எனது வாழ்க்கை திசைதிரும்பி ஒரு புதிய பாதையில் போக நேரிடும். ஆமாம் அப்படியான ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டால் நான் முதற்கண் சிற்றம்பலத்தின் வீட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டும். இரண்டாவதாக நான் எனது தொழிலை ராஜினாமா செய்யவேண்டும், எனது சுயநலத்துக்காக சிற்றம்பலத்தையும், மனோகரனையும் வருந்தவிடலாகாது. சிற்றம்பலத்தின் பழுதற்ற பாசத்துக்கு முன்னால் மனோகரனின் மாசற்ற நட்புக்கு முன்னால் எனது காதல் மட்டும் பெரிதோ? அவர்களுக்காக நான் எனது காதலைத் தியாகம் செய்தால்தான் என்ன?

நான் ஓர் ஆண்பிள்ளை! எனது மனசாட்சியின் ஆணைப்படி நான் நடந்துகொள்ளலாம். ஆனால் நான் எனது ஆசைக் கனவுகளைத் துறக்கும் கட்டத்தில் மங்கையின் நிலை என்ன? அப்படி ஒன்றும் எக்கச்சக்கமாக வந்து விடாது. கொழும்பில் நாங்கள் பிரிக்கப்பட்டதிலிருந்து நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்னர் சந்தித்தது வரையுள்ள இடைக்காலத்தில் மங்கை என்ன செய்துப் பிறந்தாளா? நான் அவளுடைய கண்களுக்கு எட்டாத தூரத்திற்குப் போய்விட்டால் அவள் நிலைமைக்கேற்ப தனது ஆசை அபிலாஷைகளை மாற்றித்தான் ஆகவேண்டும். நமது நட்புடில் எத்தனையோ தமிழ்ப் பெண்களின் தலைவிதி இப்படி இருந்திருக்கிறதே! பெண்ணைவள் யாராவது ஒரு இளைஞனைக் கண்டு மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டுக் கற்பனை

யில் காவியம் தீட்டிக்கொண்டிருப்பாள். அவளைப் பெற்ற வர்கள் யாராவது ஒரு புதிய மாப்பிள்ளையைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து 'கட்டுதாலி' என்பார்கள். தாலி ஏறிவிடும். அப்புறம் அந்தப் பெண்ணைவள் தனது கணவனுடைய மனம், குணம் நடையுடை பாவனைக்கேற்பத் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு வாழவேண்டும், சுடு காடு வரைக்கும்.

நான் தொழிற்சாலையை விட்டுக் கிளம்பினேன். எனக்கு வீட்டுக்குப் போகவே விருப்பமில்லை. இரவிரவாகத் தெருத் தெருவாகச் சுற்றிக்கொண்டு திரிந்தேன். ஒன்பது மணியளவில் யாழ்ப்பாண நகர மத்தியில் இருந்த ஒரு சினிமாத் தியேட்டர் முன்பாக வரும்பொழுது, தியேட்டர் வாசலில் திரண்டு நின்று சனக்கூட்டம் எனது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. மறு சிந்தனையின்றி காரைத் திருப்பி நிறுத்திவிட்டு ஒரு டிக்கட்டை வாங்கிக் கொண்டு போய் நாற்காலியில் தொப்பென்று விழுந்தேன். நான் படம் பார்க்கக் கூடிய மனநிலையில் இல்லை. ஆனால் பொழுதைப் போக்கவேண்டுமே!

அது ஒரு ஹிந்திப்படம். படம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் மண்டபத்துள்ளே சினிமாப் பாடல்கள் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன. வெகு காலத்திற்கு முன்னர் வெளிவந்த ஒரு தமிழ் சினிமாப் பாடல் ஒலிபரப்பாகிய பொழுது நான் என்னை மறந்து அப்பாடலை ரசித்து அனுபவித்தேன். அப்பாடல் முடிந்த பின்னர்கூட அப்பாடலின் சில வரிகள் எனது நெஞ்சில் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. 'காதலே கனவு என்னும் கவிதை தன்னை வாழ்நாளில்— ஒரு முறை பாடியே உறங்கிடுவேன் உன் மடியில்— ஏனோ அவசரமே என்னை அழைக்கும் வானுலகே!'

படம் தொடங்கியது. அது ஒரு காதல்கதை. ரமேஷ் என்றொரு இளைஞன். அவனுக்கு ஓர் அழகான காதலி. காதல் கைகூடவில்லை. கதாநாயகி ஒரு இராணுவத் தளபதியை மணக்க நேரிடுகிறது. ரமேஷ் செய்வதறியாது பித்துப் பிடித்துத் தெருவழியே அலைந்து திரிந்து கடைசி

யில் இராணுவத்தில் சேர்ந்துவிடுகிறான். போர்க்களத்தில் காதலியின் கணவனின் கட்டுப்பாட்டில் பணிபுரிகின்றான்.

எதிரிகள் நாட்டு எல்லையில் ஒரு வெடிச் சுரங்கத்தை நிறுவி உக்கிரமாகத் தாக்கத் தயாராகின்றனர். ஒரு வீரன் போர் விமானத்தில் தனியாகச் சென்று வெடிச் சுரங்கத்தைச் சிதைக்க வேண்டிய கட்டம் வருகிறது. அப்படிப் போகும் வீரன் அநேகமாகத் திரும்பிவர மாட்டான். யாரை அனுப்பலாமென்று தளபதி யோசிக்கிறார். ரமேஷ் முன்வருகிறான். தளபதி அவனை மெச்சிப் பாராட்டுகிறார். தளபதியின் மனைவி கண்ணீர் மல்க விடை தருகிறாள். ரமேஷ் எதிரியின் பலத்தைச் சின்னாபின்னப் படுத்தி நாசமாக்கிவிட்டுத் திரும்புகையில் எதிரியின் ஆவேசமான தாக்குதலுக்குப் பவியாகிறான். ரமேஷின் இடது கையை மட்டுமே களத்தில் கண்டெடுக்கிறார்கள்.....!

படம் முடிந்ததும் நான் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். அப்பொழுது நேரம் இரவு ஒன்றரையாகிவிட்டது. மூன்னர் ஒரு சமயம் மங்கை துறவறம் பூண்டு மங்களுருக்குப் போய்விட்டாளென்று கேள்விப்பட்டதும் நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்தாலென்னவென்று யோசித்ததுண்டு. இந்தப் படத்தைப் பார்த்த பின்னர் அந்த நினைவு மறுஜன்மம் எடுத்துவந்து மூளைக்கு வேலை தந்தது. இவ்வளவு பிரச்சினைகளையும் தீர்க்க அதுதான் ஒரே வழியா? நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்துவிட்டால் என்ன?

நான் வீட்டுக்கு வந்து காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கியதும் வேலைக்காரப் பையன் விழித்துக்கொண்டான். அவன் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டு, "சாப்பிடுகிறீர்களா? அல்லது கோப்பி, தேநீர் ஏதாவது தேவையா?" என்று கேட்டான்.

"ஒன்றும் வேண்டாம். சின்னையா வந்து விட்டாரா?" என்று கேட்டேன், நான் சின்னையா என்று குறிப்பிட்டது மனோகரணம்.

“அவர் பத்துமணிக்கெல்லாம் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கிவிட்டார்.”

நான் சப்பாத்துகளைக் கழற்றிக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு ஓசை படாமல் மாடிப்படிகளில் நடந்து சென்று எனது அறையை அடைந்தேன். அறையில் உடுப்புகளை மாற்றிக்கொண்டு வெளி விருந்தைக்கு வந்த பொழுது மொட்டை மாடியில் குட்டிச் சுவரைப் பிடித்தபடி ஓர் உருவம் நிற்பதைக்கண்டு துணுக்குற்றேன்.

யாரது மங்கையா?

மாடிப்பகுதியில் நான் மட்டிலும்தான் வசிக்கிறேன். மற்ற எல்லோருக்கும் கீழ்ப்பகுதியில் தனித்தனி அறைகள் உண்டு. எப்பொழுதாவது, யாராவது விருந்தாளிகள் வந்தால்தான் மாடியில் வேறு மனிதரின் நடமாட்டத்தைக் காணலாம். நான் மொட்டை மாடியை நோக்கி நடந்தேன். அங்கே நிலவொளியில் முழுகிநின்ற உருவத்தை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன்.

ஆமாம் மங்கைதான்.

“இங்கு இந்த நேரத்தில் என்ன செய்கிறாய்?” என்று நான் மங்கையின் அருகில் போய் நின்று மெதுவாகக் கேட்டேன். மங்கை திரும்பி என்னைப்பார்த்தாள். அவளுடைய கண்களில் தீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

“உன்னுடைய மன நிலையை என்னை புரிந்துகொள்ள முடிகிறது மங்கை. இருவரும் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தால் பிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடுமா?” என்று நான் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முற்பட்டேன். அவளுக்கு நான் ஆறுதல் சொல்லுவதும் எனக்கு அவள் தேறுதல் சொல்லுவதும் தானே இந்த நாலைந்து நாட்களாக நடந்து வருகின்றன.

“எனக்கென்னவோ பயமாக இருக்கிறது. மனோகரன் அத்தான் கொழும்பிலிருந்து வந்துவிட்டார். மாமா திடு திப்பென்று கலியாணத்தை நடத்திவிட்டால் என்ன செய்கிறது?” என்று மங்கை விம்மினாள்.

“பணக்கார வீட்டுக் கல்யாணங்கள் எல்லாம் அப்படித் திடுதிப்பென்று நடக்க முடியாது. நாங்கள் அவசரப்பட்டால் எல்லோரும் வருந்தவேண்டி வந்துவிடும்.”

“நீங்கள் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். அவசரம் வேண்டாம் என்று சொல்லிச் சொல்லி எல்லாவற்றையும் கோட்டைவிட்டுவிடுவீர்கள்.”

“நீ சொல்லுறபடிக்கு அவசரப்படாமல் நாங்கள் உடனடியாக இரண்டே இரண்டு காரியங்களைத்தான் செய்யலாம். ஒன்று நாங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டு ஓடிவிடவேண்டும். இரண்டாவது ஒருவருக்கும் இடைஞ்சல் இல்லாமல் நாங்கள் நஞ்சு குடித்துச் சாகவேண்டும்.”

“அந்த இரண்டாவதைச் செய்தாலென்ன?” என்று மங்கை சட்டென்று கேட்டாள். “வாழ்நாள் முழுவதும் இப்படியே செத்துக்கொண்டிருக்காமல் ஒரேயடியாக நிம்மதியாக சந்தோஷமாக செத்துப் போகலாம்.”

நான் பதில் சொல்லவில்லை. சொல்ல என்ன இருக்கிறது? மொட்டை மாடிக்கு நேராகக் கீழே இருந்த மல்லிகைப் பந்தலின் மேற்பரப்பு எனது கண்களில்பட்டது. பந்தலில் மலர்ந்திருந்த வெண் மலர்கள் முத்துக்களைக் கோர்த்து அழகுபடுத்தியதைப் போல இருந்தது. மனதுக்குப் பிடித்த மலர் வாடினால் நெஞ்சம் பொறுக்காது. மனதுக்குப் பிடித்த மங்கை வாடினாலும் நெஞ்சம் பொறுக்காது.

நான் மங்கையின் பக்கம் திரும்பி அவளுடைய இரு கரங்களையும் எனது கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு, “மங்கை தற்கொலை செய்வது கோழைத்தனம். போராட்டம் இல்லாத மனித வாழ்க்கையேயில்லை. நாங்கள் கடைசி வரைக்கும் போராடித்தான் பார்ப்போமே! இன்னும் கொஞ்சநாட்களுக்கு மனதைத் தளரவிடாமல் தைரியமாக இரு” என்று நான் நெஞ்சருக அன்புடன் சொன்னேன்.

மங்கை எதுவும் பேசாமல், தனது கரங்களை விடு வித்துக்கொள்ளாமல் மௌனமாக நின்றாள். அதனால் நானே மீண்டும், “நீ அடிக்கடி கண்களைக் கசக்கி என் னையும் வருந்த வையாதே, ஏகாக்கிர சிந்தையுடன் ஒன்றை நினைத்தால் அது கைகூடுமென்று பெரியவர் அடிக்கடி சொல்லுவார். நமது எண்ணம் ஈடேறுமென்று உறுதி யோடு இரு” என்றேன்.

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் நீங்கள் சொன்னது போல இனிமேல் நாங்கள் சந்திக்கவோ பேசுவோ வாய்ப்பு வராது. தனித்தனியே இருந்து வெந்து சாக வேண்டியதுதான்” என்றாள் மங்கை.

“இல்லை” என்றேன் நான். “நானைக் கோ மறு நாளைக்கோ சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது நான் மனோகர னிடம் எங்களுடைய உறவைப் பற்றிச் சொல்லலாமென் றிருக்கிறேன். நான் கவலைப்படும்படியான காரியமெதை யும் மனோகரன் செய்யமாட்டான் என்பது எனது நம் பிக்கை. அவனுடன் பேசிவிட்டுப் பின்னர் நிலைமையைச் சொல்லுகிறேன். போ... போய்த் தூங்கு...”

மங்கை தயங்கினாள்.

“இந்த நேரத்தில் நாங்கள் இருவரும் தனியாக இங்கு நிற்பதை யாராவது பார்த்தால் விபரீதமாகி விடும். எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும். போம்மா... போ...” அவளை அழைத்துக்கொண்டு மாடிப்படிவரைக் கும் சென்று அனுப்பிவிட்டேன்.

அவள் என்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வண் ணம் படி களில் இறங்கிச் சென்றாள். அவள் மறைந்த பின்னரும் அவளுடைய அந்தரங்கமான அன்பை எண்ணிப் பார்த்துப் பூரித்துப் போய் நின்றேன். பெண், தாயாக வந்து பாசத்தைத் தருகிறாள். சேயாக வந்து பந்தத்தைத் தருகிறாள். தாரமாகி நின்று இன்பத்தைத் தருகிறாள். தங்கையாக நின்று சொந்தத்தைத் தருகிறாள். பெண் பெருமையுள்ளவள்.

—23—

மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. இன்று பகல் முழுவதும் மழை தூறிக்கொண்டதானிருக்கிறது; வானம் இருண்டு கறுத்து மப்பும் மந்தாரமுமாக இருப்பதைப் பார்த்தால் இன்றிரவு நல்ல மழை கொட்டும்போலிருக்கிறது.

நான் தொழிற்சாலை வாசற்படியில் வந்து நின்றேன். நேரம் ஐந்து மணியாகிவிட்டது. மழை அதிகரிப்பதற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குப் போய்விட வேண்டும். எனக்கு அங்கே ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது. நான் அலுவலக வாயிலைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சுபத்ரா தனது தாவணிச் சேலையை இழுத்து வலது பக்கத்துத் தோளையும் போர்த்து மூடிக்கொண்டு புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக நின்றாள்.

நான் கையிலிருந்த காகிதக் கட்டைத் தலைக்கு மேலாகப் பிடித்துக்கொண்டு வேகமாக நடந்துசென்று காரில் ஏறிக்கொண்டேன். என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்த சுபத்ராவும் காரில் ஏறினாள். காரின் கதவுக் கண்ணாடிகளை மேலே உயர்த்திவிட்டுக் காரை வெளியே எடுத்துத் தெருப் பக்கமாகத் திருப்பினேன்.

இன்று காலையில் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு சம்பவம் நடந்துவிட்டது. எதிர்பாராத சம்பவமென்றும் அதைச் சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால், இவ்வளவு விரைவில் நடக்கும் என்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. காலையில் நான் மாடிப் படியில் இறங்கி வந்து வாயிற்பக்கமாகத் திரும்பியதும் ஹோலில் உட்கார்ந்திருந்த சிற்றம்பலம் என்னை அழைத்தார்!

நான் திரும்பி நடந்துசென்று அவருக்கு அருகில் வந்து நின்றதும்; “உட்கார்” என்றார். நான் உட்கார்ந்தேன்.

‘‘மனோகரனுக்கும் மங்கைக்கும் விரைவில் திருமணத்தை நடத்தி அவர்கள் இருவரையும் ஐப்பா னுக்கு அனுப்பிவிடத் தீர்மானித்து விட்டேன்’’ என்று சிற் றம்பலம் தொடங்கினார்.

சிற்றம்பலத்தின் ஆரம்பம் எனது நெஞ்சில் நிறுபூத்துக் கிடந்த நெருப்பைக் கனன்று எரியச் செய்துவிட்டது. நான் எதுவும் பேசாமல் இருந்தேன்.

சிற்றம்பலம் மேலும் சொன்னார்: ‘‘கல்யாணம் என் றால் டாம்பீகமாக ஆடம்பரமாகச் செய்வதாக உத்தேச மில்லை. இந்தக் குறுகியகால ஆயத்தத்தில் அப்படிச் செய்ய வும் முடியாது. மிகவும் வேண்டிய ஐம்பது நாறு பேருடன் சுருக்கமாக முடித்துவிட வேண்டும். கல்யாணப் பதிவை இம்மாதம் பத்தாம் திகதியும் கல்யாணத்தை முப்பதாம் திகதியும் நடத்த எண்ணியிருக்கிறேன்.

மங்கைக்குக் கல்யாணமாம். சிற்றம்பலம் சொல்கிறார் அதற்கு என்னை என்ன செய்யட்டுமாம்? எனது உள்ளத் தில் பொங்கியெழுந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தைப் பெரும் பிரயத்தனப்பட்டு அனை போட்டுவிட்டு, ‘‘மங்கையின் தாயாருக்குக் குணமாகிவிட்டதா? அவர்களும் கலியாணத் துக்கு வருவார்களா?’’ என்று நான் கேட்டேன். மங்கை யின் தாய்க்கு இன்னமும் குணமாகவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் அதை இங்கே குத்திக்காட்டிக் கல்யா ணத்தைச் சில காலத்துக்குத் தள்ளிப்போட முடியுமா என்று பார்த்தேன்.

அவளுக்கு மங்கையைப்பற்றிய யோசனைதான் நோய்க் குக் காரணமாக இருந்தது. அதனால்தான் கல்யாணப் பதிவையும் கல்யாணத்தையும் வெவ்வேறு நாட்களுக்கு வைத்திருக்கிறேன். கல்யாணப் பதிவு முடிந்ததும் நானே நேரில் போய் அவளுக்கு நிலைமையைச் சொல்லப் போகிறேன். இந்தச் செய்தியுடன் அவளுக்குச் சிலசமயம் குணம் காணலாம். அல்லாவிட்டாலும் குறித்த திகதியில்

• கல்யாணம் கட்டாயம் நடைபெறும்.’’

சிற்றம்பலத்தின் திட்டமும் அவர் அதை வெளிப்படுத்திய பாணியும் அதில் தொனித்த உறுதியும் குறித்த திகதியில் அவர் கல்யாணத்தை முடித்துவிடுவார் என்றே எண்ணத் தோன்றியது. அதனால் அவருடன் தொடர்ந்து பேசினது மூனையைக் குழப்பாமல் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட எண்ணினேன், எனது கையிலிருந்த பத்திரிகையை மடித்து மேசையில் போட்டுவிட்டு, இரண்டுகைகளாலும் நாற்காலிச் சட்டங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுவதற்கு எத்தனித்தேன்.

சிற்றம்பலம் மேசையில் கிடந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்தது எனது கையில் தந்து, "போகும்பொழுது இதை சத்தியா பிரின்டர்ஸில் கொடுத்துவிட்டுப் போ. நூறு பிரதிகள் போதும்" என்றார். நான் எழுந்து நின்று அந்தக் காகிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அது—

கல்யாண அழைப்பிதழ்!

மனிதனுக்கு எத்தனையோ சோதனைகள் வருவதுண்டு. ஆனால் இப்படியுமா? மங்கையின் கல்யாண அழைப்பிதழை நானே அச்சடிப்பிக்க வேண்டுமா? ஆண்டவனே! நீ என்னென்ன திட்டங்களைப் போட்டு வைத்துவிட்டு ஆகாயத்தில் தூங்குகின்றாயோ? நான் இன்னமும் என்னென்ன சித்திரவதைகளுக்கு ஆளாகி ஏங்கப் போகிறேனோ?

மழை இன்னமும் தூறிக்கொண்டுதானிருந்தது. கார் சாவகச்சேரி கடைவீதியைக் கடந்துகொண்டிருந்தது. சுபத்ரா பின் ஆசனத்தில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"போகும்பொழுது அச்சுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போ" என்று சிற்றம்பலம் தந்துவிட்ட அழைப்பிதழை நான் காலையில் அச்சுக்குக் கொடுக்கவில்லை. சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டு பேசாமல் வேலைக்குப் போய் விட்டேன். மங்கையின் விஷயமாக இரண்டிலொரு முடிவு தெரிந்தபின்னரே அழைப்பை அச்சுக்குக் கொடுப்பதென்று எண்ணியிருந்தேன். இன்று பகல் சில நிமிடங்கள் மனோகரனுடன் பேசிய பின்னர் அந்த முடிவும் தெரிந்துவிட்டது.

டது. இப்பொழுது போகும் வழியில் கல்யாண அழைப்பை அச்சுக்குக் கொடுத்துவிடப் போகிறேன்.

பகல் மனோகரன் தொழிற்சாலைக்கு வந்திருந்தான், வந்து தொழிற்சாலையை எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தான், புதிய கட்டிடத்தைப் பார்வையிட்டான். பின்னர் எனது அறைக்கு வந்து வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நான் சுற்றி வளைத்துப் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு வந்தபோதிலும், எனது மனதில் ஒரே ஒரு சங்கதி தான் மிதந்திருந்தது. நான் பதினாறு கோணங்களிலிருந்து பற்பல வடிவங்களில் நின்று அஸ்திரம் விட்டபோதிலும் எனது இலக்கு ஒன்றுதான். மனோகரன் நான் திருப்பிய படி திரும்பி வளைத்தபடி வளைந்து தனது கல்யாண விஷய மாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

நான் எனது சட்டைப் பையிலிருந்த அவனுடைய கல்யாண அழைப்பின் கையெழுத்துப் பிரதியை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்து, "அப்பா இந்தக் கல்யாண விஷய மாக இன்று காலையில் என்னிடம் சொன்னார். நான் உங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறேன். தெளிவான விளக்கம் தருவீர்களா?" என்று கேட்டேன்.

"தாராளமாகக் கேளுங்கள்" என்று சொன்னான் மனோகரன்.

"உங்களுடைய அந்தஸ்து, தராதரம், வருமானம் ஆகியவை எல்லோருக்கும் தெரியும். பெரியவரின் சொத்துக்களுக்குக் கணக்குப் போட்டால் பல லட்சங்கள் வரும். இவ்வளவும் அவருடைய காலத்துக்குப் பிறகு உங்களையே சேரும். இந் நிலையில் நீங்கள் வெளியே ஒரு பெண்ணை மண முடிப்பதானால் எத்தனையோ லட்சங்கள் சீதனமாகக் கிடைக்கலாம். அப்படியிருக்க முறைப் பெண் என்ற ஒரே காரணத்தைத் தவிர, வேறெதுவும் இல்லாத வெறும் பெண்ணை மங்கையை மணம் செய்வதற்கு ஏதாவது காரணங்கள் உண்டா?" என்று நான் நிதானமாகச் சொல்லுச் சொல்லாக, அளந்து நிறுத்து, கேள்வியிலுள்ள முழுப் பொருளையும் அவன் உணரத்தக்க வகையில் கேட்டேன்.

மனோகரன் சில நிமிடங்கள் எதுவும் பேசாமல் கையிலிருந்த கல்யாண அழைப்பை நான்காக, எட்டாக, பதினான்கு மடித்து உருட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பதில் இரண்டு விதமானதாக இருக்கலாம். ஒன்றில் அவன் மங்கையை மணம் முடிக்க விரும்புவதாக இருக்கலாம். அவ்வது ஒரு முறைப்பெண்ணை வீட்டுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டு வேறு பெண்ணை மணம்முடிப்பது பண்பானதல்ல என்றோ, தனது தந்தை மங்கையின் தாயாருக்குக் கொடுத்த சத்தியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற கடமையுணர்வாகவோ இருக்கலாம். முதலாவதாயின் எனது வாழ்வில் ஒரு கறுப்புக் கோட்டைக் கீறிக் கணக்கை முடிக்கவேண்டியதுதான். இரண்டாவதாயின் எனக்கு இன்னமும் நம்பிக்கை வைக்க இடமிருக்கிறதென்று அர்த்தம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

“அப்பாவுக்கு மங்கையின் தாயார் ஒரே தங்கை. செல்லமாக வளர்த்து மாணிக்கவாசகருக்குக் கட்டிக் கொடுத்தாராம். மங்கை சிறுமியாக இருந்த காலத்தில் அப்பாவுக்கும் மாமா மாணிக்கவாசகருக்கும் என்னவோ மனக்கசப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. மாமாவில் உள்ள ஒரு விசேட குணம் என்னவென்றால் மனிதர் தங்கமானவர். ஆனால், ஒரு பிடிவாதக்காரர். மனக்கசப்பு ஏற்பட்டதும் அவர், மாமியையும் மங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு பிரிந்து போய்விட்டார். இந் நிகழ்ச்சி அப்பாவுக்கு மிகவும் துன்பத்தைத் தந்தது. ஆனால், தன் தலையீடுகாரணமாக அவர்களுடைய குடும்பத்துக்குள் சச்சரவு ஏற்படக் கூடாதேயென்று இவரும் ஒதுங்கியிருந்துவிட்டார். காலப்போக்கில் எங்களுடைய குடும்பம் செல்வத்தில் மிதந்து வந்தது. அவர்களுடைய குடும்பத்தில் எந்த வளர்ச்சியும் காணப்படவில்லை. இதனால் முன்னர் ஏற்பட்ட பிரிவு பெரிய பிளவாகப் போய்விட்டது. எது எப்படியிருந்தாலும் அண்ணன், தங்கையின் பாசம் அழிந்துபோகுமா என்ன?” என்று நிறுத்தினான் மனோகரன்.

மனோகரன் சொல்லிக்கொண்டே போனான். எனக்கு மங்கையின் குடும்பத்தைப் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை என்ற நினைவில் அந்தக் குடும்பத்துச் சம்பவங்களை விபரமாகவே சொன்னான்:

“திடீரென்று ஒருநாள் மாமா இறந்துவிட்டாரென்று தந்தி வந்தது. அப்பா கண்ணீர் விட்டு அழுதார். உடன் கொழும்புக்கு ஓடிப்போனார். ஆகவேண்டியவைகளைக் கவனித்தார். அப்பொழுது மாமி, ‘மங்கைக்கு அடுத்த வீட்டுப் பையனைக் கட்டிவைக்க அவர் நினைத்திருந்தார். இன்றைக்கு அவரும் போய்விட்டார். அந்தப் பையனையும் காணோம். இனி மங்கையை வைத்து என்ன செய்யப் போகிறேனோ, என்று தலையைச் சுவரில் மோதிக் கொண்டாளாம். மாமிக்கு ஒன்றும் வந்துவிடக் கூடாதே என்று பயந்த அப்பா, எனக்கு மங்கையை மணம் முடித்து வைப்பதாகச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தாராம். இருந்தும் மாமிக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது.’”

மனோகரன் குறிப்பிட்ட அடுத்தவீட்டுப் பையன் நான்தான் என்று அறிந்துகொள்ள எனக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. இன்றைக்கு எனக்கு எதிராக உருவாகியுள்ள சூழ்நிலைக்கு நானே ஒரு காலத்தில் காரணமாக இருந்திருக்கிறேனென்பதை நினைக்க எனக்கு நெஞ்சை அடைத்தது.

மனோகரன் தொடர்ந்து சொன்னான்: “நான் எனது கல்யாணத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே இருந்திருக்கிறேன். கல்யாணம் செய்யாமலே வாழ்ந்தாலென்ன என்றுகூட யோசித்ததுண்டு. அப்பா சத்தியம் செய்து கொடுத்தபின்னர் அதைப்பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. அப்பாவுக்கு கடவுள், சத்தியம், சொர்க்கம், நரகம் என்பவற்றில் தீவிரமான நம்பிக்கை. அதிலும், சத்தியம் வாங்கிக்கொண்ட மாமி சித்த சுவா தீனமற்றிருக்கும் பொழுதுதான் கொடுத்த வாக்கிலிருந்து அணுவளவும் பிசக அப்பா இணங்கமாட்டார். அப்பா ஒரு இருதய வியாதிக் காரர். இப்பொழுதுதான் சிலகாலம் சுகமாக இருக்

கிரூர். நான் மங்கையை மணக்க முடியாதென்றால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய அதிர்ச்சி அவருடைய உயிருக்கே உலை வைக்கலாம். நான் மங்கையை மணக்கச் சம்மதித்ததற்கு இன்னமுமொரு காரணம் இருக்கிறது.”

“என்ன?” என்று நான் கேட்டேன்.

“கல்யாணமே வேண்டாமென்று இருந்த எனது மனம் மாறிவிட்டது. அப்பா தனது சத்தியத்தைக் கைவிடத் தயாராக இருந்தாலுங்கூட நான் மங்கையைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்துப் பாரேன்.”

“நீங்கள் மங்கையைக் காதலிக்கிறீர்களா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“காதல் என்பதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெரியாது. மங்கை என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாளென்பதும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் எனது உயிரிலும் மேலாக அவளை விரும்புகிறேன். அவளுடைய அழகும், அமைதியான போக்கு வாக்கும், அடக்கமான குணமும் மறக்க முடியாதவை.”

“ஓ!” என்றேன் நான். நான் மங்கையைக் கல்யாணம் செய்வதனால் பெரியவர் தனது உயிரையே இழக்க நேருமாயின் — வேண்டாம் அந்தக் கல்யாணம்! பெரியவரைச் சாகடித்துப் புதைத்துவிட்டு அந்தப் புதைகுழியில் எங்களுடைய கல்யாணத்துக்குப் பந்தல் கால் நாட்ட வேண்டுமாயின் — வேண்டாம் அந்தக் கல்யாணம். அதுவும் அல்லாமல் மனோகரன் மங்கையைத் தவிர, வேறு யாரையும் மணக்க மாட்டேனென்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டான். எனவே என்னில் அன்பையும், பாசத்தையும் பொழிந்துவரும் பெரியவருக்காக—என்னில் உயிரையே வைத்திருக்கும் அருமை நண்பன் மனோகரனுக்காக நான் எனது காதலைத் துறந்துவிட்டால் என்ன?

காரை சத்தியா பிரிண்டர்ஸ் ஸ்தாபனத்திற்கு எதிரே நிறுத்திவிட்டு, மனோகரன்—மங்கையின் கல்யாண அழைப்பிதழின் கையெழுத்துப் பிரதியை எடுத்துக்கொண்டு அச்சகத்துக்குள் நுழைந்தேன்.

—24—

‘மரணம் என்னும் தூது வந்தது. அது மங்கை என்னும் வடிவில் வந்தது’ என்று ஒரு தேநீர்க் கடையின் வாறொலியிலிருந்து வந்த பாடல் எனது காதுகளில் நுழைந்து எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் காங்கேசன் துறை பஸ் நிலையத்தை நோக்கித் தெருவழியே நடந்து சென்றேன். இப்பொழுதெல்லாம் மிக மிக அவசரம் என்று கருதினால் தவிர, நான் காரில் எங்கேயும் போய் வருவதில்லை. பெரியவர் சிற்றம்பலத்தின் தொழிற்சாலைக்கு வருவதற்கு முன்னர் நான் கார் வைத்து ஓடினேனா? இல்லையே! நாளைக்கோ மறுநாளைக்கோ நான் இந்த வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டுப் போன பின்னர் கார் வைத்து ஓடப்போகிறேனா? இல்லையே! ஆனபடியால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாவிதமான வாழ்க்கைக்கும் என்னைத் தயார்படுத்திக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

சற்று முன்பு ஆஸ்பத்திரியில் அப்பாவைச் சந்தித்தேன். அவருடைய உடல் நிலை நன்றாக அபிவிருத்தியடைந்திருந்தது. அவருக்குச் சிகிச்சை செய்துவந்த அந்த வயதான நல்ல டாக்டரை சந்தித்து அப்பாவின் நிலைமை குறித்துச் சில நிமிடங்கள் பேசினேன்.

“உங்களுடைய அப்பாவை நீங்கள் அடுத்த வாரம் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம். இனிப் படிப் படியாக அவருக்குப் பூரண சுகம் ஏற்பட்டுவிடும்” என்று டாக்டர் சொன்னார்.

“நீங்கள் எடுத்த கவனத்தினால்தான் அப்பாவுக்கு இவ்வளவு விரைவில் நோய் குணமாகியது. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி தெரிவிப்பதென்றே தெரியவில்லை” என்று நான் சொன்னேன்.

“நான் எடுத்த கவனத்திற்கு அரசாங்கம் சளை சளையாகப் பணம் தந்துவிட்டது. நீங்கள் நன்றி கூறவேண்டிய

வர் மேலே இருக்கிறார். நாங்கள் எல்லோரும் வெறும் டாக்டர்கள் தாம்; தெய்வங்களல்ல'' என்று சொல்லி எனது முதுகில் தட்டிவிட்டுப் போய்விட்டார் டாக்டர்.

இன்னமும் யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டிய பஸ் வண்டியைக் காணாமே! நான் இங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் போய், அங்கிருந்து அடுத்த பஸ்ஸில் பளைக்குப் போக எத்தனை மணியாகப் போகிறதோ?

வருகிற பத்தாம் திகதி வியாழக்கிழமை மனோகரனுக்கும் மங்கைக்கும் கல்யாணப் பதிவு நடக்கவிருக்கிறது. அதற்கிடையில் ஒரு நாளைக்கு மங்கையைத் தனியாகச் சந்திக்க முடிந்தால் நல்லது. நானும் கண்களை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டால் அவள் அசட்டுத்தனமாக எதையாவது செய்துவைத்து விடுவாள். அதனால் நான் அவளை வசதியாகச் சந்தித்து மனோகரன் அவளை மணம் முடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும், நாங்கள் இருவரும் பிரிந்து போகவேண்டிய கட்டாயத்தையும் விளக்கமாகக் கூறிச் சில புத்திமதிகளையும் சொல்லவேண்டும். அதைக் கேட்டு விட்டு மங்கை என்ன சொல்லுவாளோ, ஏது செய்வாளோ யாருக்குத் தெரியும்?

எதுவெது எப்படியெப்படி இருந்தாலும் மனோகரன் மங்கையின் திருமணம் முடிந்த பின்னர் நான் அந்த வீட்டில் இருப்பது விரும்பத்தக்கதல்ல. அவர்களுடைய கல்யாணம் முடிந்ததும், நடந்துபோன சங்கதிகளையெல்லாம் நொடிப் பொழுதில் மறந்துவிட்டு நான் பெரிய வேதாந்தியாக மாறி மங்கையுடன் தங்கை முறை கொண்டாடுவது சாத்தியமில்லை. கல்யாணத்திற்குப் பின்னரும் நான் அந்த வீட்டில் இருந்தால் எனது எஞ்சிய வாழ்க்கையும் ஓர் உலைக் களமாகப் போர்க்களமாக மாறிவிடும். எனது நிலைதான் எப்படிப் போனாலும் மங்கையின் நிலையும் இப்படித்தான் இருக்கும். குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பின்னரும் அவள் நிலை குலைந்து நிம்மதியிழந்து சிந்தனையும் சீரழிவுமாக இருக்கவேண்டாம். இதற்கு ஒரே வழிதான் இருக்கிறது. முதலில் நான் இந்தத் தொழிலில் இருந்து வெளி

யேறவேண்டும். இரண்டாவதாக இந்த வீட்டிலிருந்து வெளியேறவேண்டும். மூன்றாவதாக இந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறவேண்டும்!

திடீரென்று எனக்கு அருகாமையில் ஒரு கார் வந்து நின்றது. காரில் எனது நண்பன் பத்மநாதன் இருந்தான். “நாங்கள் வருகிற நேரத்தில் பஸ் வராது. பஸ் வருகிற நேரத்தில்தான் நாங்கள் வரவேண்டும், காரில் ஏறுங்கள். யாழ்ப்பாணம்தான் போகிறேன்” என்றான் பத்மநாதன். அவன் தனது பொலிஸ் உத்தியோக உடையில் இருக்கவில்லை. சாதாரணமாக நீளக் காற்சட்டையும் ஷேட்டும் அணிந்து, ‘டை’ கட்டியிருந்தான்.

நான் கதவைத் திறந்து ஏறி அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன். கார் கிளம்பியது. நாங்கள் சில பொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இடைநடுவில், “ஆமாம். எங்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுது கல்யாண விருந்து வைக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான் பத்மநாதன். அவன் அப்படிக் கேட்டதில் வியப்பு எதுவும் இல்லை. எனது வாழ்வில் சுந்தரத்தின் தலையீட்டைத் தடுத்து நிறுத்தியவன் அவன்தானே! அதன் மேல் நான் மங்கையை மணப்பதில் எந்தத் தடையும் இருந்திருக்காது என்று எண்ணியிருப்பான்.

“கல்யாண விருந்தா?” என்று தொடங்கிய நான், தற்போதைய நிலையைப் பத்மநாதனுக்கு விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டியிருந்தது. அவன் எல்லாவற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுவிட்டு, “யூ ஆர் அன் அன்லக்கி மேன். ஆமாம். நீங்கள் ஒரு துரதிர்ஷ்டசாலி” என்று பெருமூச்சுவிட்டான்.

“நான் எனது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு திட்ட வட்டமான முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். மகேசரன் - மங்கையின் கல்யாணம் முடிந்தவுடன் இராணுவத்தில் சேர்ந்து விடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்” என்றேன் நான்.

பத்மநாதன் சிறிது நேரம் மொளனமாக இருந்து யோசித்தான். பின்னர், “உங்களுடைய தற்போதைய

பதவியில் கிடைக்கின்ற வசதி, சுதந்திரம், உயர்ந்த சம்பளம் ஆகியவை வேறு எங்கேயும் கிடைக்க முடியாது. எனவே இந்த உத்தியோகத்திலிருந்து விலகு முன்னர் பத்துத் தரமும் இராணுவத்தில் சேருவதற்கு முன்னர் பத்துத் தரமும் நீங்கள் நிதானமாக யோசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள்" என்று ஆரம்பித்த பத்மநாதன், இராணுவத்தில் சேருவதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை தீமைகளை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னான். அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் இப்படித்தான் பிடிவாதமாகப் போய்ப் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து விட்டுப் பின்னர் எவ்வளவோ இன்னல்களை அனுபவித்து மிகவும் வருத்தப்பட்டாலும். இன்னொருவன் இராணுவத்தில் சேர்ந்த சொற்ப காலத்திலேயே பல பதவி உயர்வுகளைப் பெற்றுப் பிறநாடுகளுக்கெல்லாம் போய்வந்து மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறானும்.

"பத்துத் தடவையல்ல நூறு தடவை யோசித்துவிட்டேன்; இதைத் தவிர வேறு ஒரு வழி இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் கட்டாயம் இராணுவத்தில் சேரத்தான் போகிறேன். சேர்ந்து எங்காவது கண் காணாத வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று முன் பின் தெரியாத மக்கள் மத்தியில் வாழத்தான் போகிறேன். வாழ்ந்து இனசனம், உற்றம், சுற்றம் இல்லாத அறதை போலத் தன்னந்தனியானாகப் போர்க்களத்தில் நின்று குண்டடிப்பட்டுச் சாகத்தான் போகிறேன்" என்று நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினேன்.

பத்மநாதன் ஒன்றும் பேசாமல் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து, காரின் 'ஸ்டெயிரிங்' மத்தியில் அதன் அடிப்பாகத்தைத் தட்டிவிட்டுப் பற்றவைத்துக் கொண்டான். கார் இப்பொழுது நாச்சிமார் கோவிலடிச் சந்தியைக் கடந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

"சரி" என்றான் பத்மநாதன். "நீங்கள் எந்தளவில் இராணுவத்தில் சேருவதாக உத்தேசம்?"

"இந்தப் பதினைந்தாம் திகதி ஒரு மாத முன்னறிவித்தலுடன் எனது ராஜினாமாக் கடிதத்தைக் கொடுக்கப் போகி

றேன். அடுத்த பதினைந்துக்கு மேல் நான் எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கிறேன்''

''அப்படியென்றால் நீங்கள் ஒன்றும் சிரமப்படவேண்டாம். இதைச் சுலபமாகச் செய்து தரக்கூடிய நெருக்கமான நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். உங்கள் தரத்திற்கேற்ற ஒரு பிரிவில் உங்களைச் சேர்த்து வெளிநாட்டுக்கும் அனுப்ப நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்றான் பத்மநாதன். அவனுடைய வார்த்தைகள் எனது நெஞ்சுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியைத் தருவதுபோல இருந்தது.

நான் அலுவலகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தபொழுது நேரம் மாலே மூன்று மணியாகிவிட்டது. முக்கியமான கடிதங்களைப் பார்த்து முடித்துவிட்டு மணியை அடித்தேன். பொன்னுச்சாமி உள்ளே வந்தான். நான் கூப்பிட்ட சமயம் அவன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தானா விழித்துக்கொண்டிருந்தானா என்று தெரியவில்லை. அவனுடைய முகம் வாடிச் சோர்ந்து காணப்பட்டது.

''ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? மத்தியானம் சாப்பிடவில்லையா?'' என்று கேட்டேன்.

அவன் தயங்கினான். ''நான் மூன்று வேளையும் சாப்பிட்டால் பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு நேர உணவுதான் கொடுக்க முடியும். அதனால் நான் இரண்டு வேளை சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு மூன்று நேரமும் சாப்பாடு போடுகிறேன்'' என்றான்.

அவனுடைய பதில் எனக்கு வேதனையைத் தந்தது. நான் வேலையைவிட்டு விலகி இந்த ஊரைவிட்டே போய் விடப் போகிறேன் என்ற முடிவு ஏற்பட்ட பின்னர் இங்கு எனக்குக் கீழே வேலை பார்க்கும் ஒவ்வொருவரையும் காணும்பொழுது பெரிய கவலையாக இருக்கும். குறிப்பாக என்னுடன் நெருக்கமாகத் தொடர்புகொண்டு வேலைசெய்த பொன்னுச்சாமி, சந்திரசேகரன், சுபத்ரா இவர்களை யெல்லாம் நான் எப்படி மறப்பேன்?

நான் ஒரு ஐந்து ரூபா நோட்டை எடுத்து அவனிடம் நீட்டி, “இந்தா போய் ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு வா” என்றேன்.

“வேண்டாம் ஸார்” என்று மறுத்தான் பொன்னுச்சாமி. “இந்த வாழ்க்கை எனக்குப் பழகிப்போய் விட்டது. இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் வீட்டுக்குப் போய்விடுவேனே”.

“வாங்கிக்கொள். நீ சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தால்தான் உனக்கு இங்கு வேலை உண்டு” என்று நான் கண்டிப்பாகச் சொன்னேன்.

பொன்னுச்சாமி தனது நடுங்கும் கரங்கள் இரண்டையும் நீட்டிப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். “ஸார்! காலம் வந்தால் எல்லாருக்கும் பணம் வரும். ஆனால் நல்ல மனம் வராது. இன்னமும் ஐந்து பத்து வருடங்களுக்குத்தான் நான் வேலை பார்ப்பேன். அவ்வளவு காலமும் உங்களுடனேயே இருக்க ஆண்டவன் வழிவிடவேண்டும்” என்று பொன்னுச்சாமி நாத்தழுதழுக்கக் கைகளை எடுத்துக் கும்பிட்டான். அவனுடைய கண்கள் கலங்கின.

நான் நாட்கணக்கில் வெளியேற இருக்கிறேன். அவன் வருடக் கணக்கில் என்னுடன் வேலைபார்க்க ஆசைப்படுகிறான் என்று நினைக்க எனது கண்களும் கலங்கின. “சரி சரி, போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வா. போகும்பொழுது சுபத்ராவை வரச் சொல்லிவிட்டுப் போ” என்றேன்.

சுபத்ரா வந்தாள்.

“எனக்கு ஒரு கடிதம் ‘டைப்’ அடித்துத் தரவேண்டும். நாலைந்து வரிதான் வரும்” என்று நான் சுபத்ராவிடம் சொன்னேன்.

சுபத்ரா கலகலவென்று சிரித்தாள். அவளுடைய கன்னங்கள் குழி விழுந்து கவர்ச்சியாக இருந்தன. “இப்படிக்கேட்கிறீர்களே ஸார். நீங்கள் எழுதிக் கொடுப்பதை ‘டைப்’ அடிக்கத்தானே நான் இங்கு இருக்கிறேன். அதற்காகத்தானே மாதா மாதம் இருநூறு ரூபாவைத் தூக்கித் தருகிறீர்கள்” என்று சொன்னாள் சுபத்ரா.

“உன்னை இங்கே வைத்திருப்பது தொழிற்சாலை வேலைகளைச் செய்வதற்காக. அதற்காகப் பெரியவர் சம்பளம் தருகிறார். நான் இப்பொழுது குறிப்பிட்டது எனது சொந்தக் கடிதம் ஒன்றை;”

“இதில் ஏன் வித்தியாசம் காட்டிப் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள் ஏதைக் கொடுத்தாலும் நான் ‘டைப்’ அடிக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறேனே” என்றான் சுபத்திரா.

நான் மேசையில் இருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் அதைப் படித்துப் பார்த்து விட்டு, “ஸார்...!” என்று ஆச்சரியத்துடன் இழுத்து நிறுத்தினாள். நான் நிமிர்ந்தேன். அவள் என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தாள். பின்னர் குனிந்து மீண்டும் கடிதத்தைப் படித்தாள். அது எனது—

ராஜினாமாக் கடிதம்!

“நீங்கள் ஏன் போகிறேன் என்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஏதைக் கேட்டாலும் பெரியவர் தருவாரே! அப்படியிருக்க எங்கள் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டுப் போகப் போகிறீர்களே” என்று சுபத்ரா கவலையுடன் கேட்டாள்.

எனக்கு என்ன பதில் சொல்லுவதென்றே தெரியவில்லை. அவள் வருத்தப்படாதபடிக்கு ஏதையாவது பொருத்தமாகச் சொல்லி அவளை ஆறுதல்படுத்தவேண்டும். அதற்கு எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் தேவை. அதனால், “கடிதத்தை அடித்துக்கொண்டு வா, எல்லாம் சொல்லுகிறேன்” என்றேன். அவள் பெருமூச்சு விட்டுவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள். நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். அவளுடைய நடை, உடை, நளினம் எல்லாம் மங்கையைப் போலவே இருந்தன.

நான் இந்தக் கடிதத்தைக் கையாலேயே எழுதிப் பெரியவரிடம் கொடுத்திருக்கலாம் பெரியவர் என்விடம் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். அதைவிட அளவு கடந்த அன்பு வைத்திருக்கிறார். என்னை வைத்துக்கொண்டு தொழிற்சாலை சம்பந்தமாகப் பல காரியங்களைச் சாதிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார் இந்நிலையில் நான் ஒரு நாளைக்கு

எனது ராஜினாமாக்கடிதத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அது அவருக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருக்கும். "என்ன ராஜினாமாச் செய்கிறாயா? ரொம்பச் சந்தோஷம்" என்று சொல்லி எனது கடிதத்தை வாங்கி மடித்து வைக்கும் அளவுக்கு எனது ராஜினாமா சாதாரணமான சிறிய விஷயமாக இருக்க முடியாது.

நான், பெரியவரும், மனோகரனும் வருந்தக்கூடாது என்றுதான் என் நெஞ்சம் நிறைந்த மங்கையையும், இன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கையையும் பலிகொடுக்கத் தயாரானேன். அப்படியிருக்க எனது ராஜினாமாவோ, பிரிவோ யாரையும் வருந்த வைக்கக் கூடாது. ஆனபடியால் நான் எனது ராஜினாமாவைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னர் நானும் பொழுதும் சாடைமாதையாகப் பெரியவருக்கும், மற்றவர்களும் எனது நோக்கத்தைத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். இப்படியே-அவரைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு வந்த பின்னர் நான் நேரடியாகவே அவருடன் பேசலாம்.

சுபத்ரா இன்று மாலை தன் தந்தை ஏகாம்பரத்திடம் விஷயத்தைச் சொல்லுவாள். ஏகாம்பரம் ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய்ப் பெரியவரிடம் முறையிடுவார். பின்னர் நிலைமையைப் பார்ப்போம்.

சந்திரசேகரன் உள்ளே வந்தான். "சுபத்ரா சொன்னாள். நீங்கள் ஏன் போகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்? நீங்கள் இவ்வளவு விரைவாக எங்களை விட்டுப் போவதென்று எண்ணியிருந்தால் எங்களை முரட்டுத்தனமாக நடத்தியிருக்கலாம். நாங்களும் சந்தோஷமாகப் பிரியாவிடை வைத்து அனுப்பியிருப்போம். ஒரு குடும்பம்போல இத்தனை அன்பாக இருந்துவிட்டுப் போகிறேன் என்கிறீர்களே ஸார்" என்று அவன் வாயில் வந்ததை அப்படியே சொல்லிவிட்டு நின்றான்.

சுபத்ராவும் தான் அடித்த எனது ராஜினாமாக்கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்துவிட்டு மௌனமாக நின்றான். பொன்னுச்சாமியும் உள்ளே வந்தான். எனக்கு ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டதுபோல

வும், என்னைத் துக்கம் விசாரிக்க வந்து நிற்பது போலவும் இவர்கள் நிற்பதைப் பார்க்க வேதனையாகத்தான் இருந்தது. வேறு வழி?

“மிஸ்டர் சந்திரசேகரன்” என்றேன் நான். “நாங்கள் எல்லோரும் பெரியவரை ஆளாக்கிவிடவேண்டும் என்ற லட்சியத்துடனான இங்குவந்தோம்? எங்களுடைய சுயநலத்திற்காக, எங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம் தேடித்தான் இங்கு வந்தோம். இதைவிட உயர்வான பதவியும், வசதியும் வந்தால் எல்லோரும் போகத்தான் செய்வோம். ஊர் சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது கூடுவதும், இன்னொரு சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது பிரிவதும் தான் வாழ்க்கை. எனக்கு ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகம் கிடைக்கவிருக்கிறது. நான் வெளி நாட்டுக்குப் போகிறேன்.”

“உங்களைப் போக விடமாட்டோம் ஸார். நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ‘ஸ்ரைக்’ செய்வோம்” என்று பொன்னுச்சாமி சொன்னான்.

சந்திரசேகரனும், சுபத்ராவும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். நானும் சிரித்தபடி, “இந்தாப்பா பொன்னுச்சாமி, பெரியவர் என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கினால் நீங்கள் ‘ஸ்ரைக்’ செய்யலாம். நானாகவே போகிறேன். நீங்களும், பெரியவரும் ஸ்ரைக் செய்து என்ன பண்ணப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது ஸார். நீங்கள் போவதானால் நாங்கள் கட்டாயம் ‘ஸ்ரைக்’ செய்வோம். கூட்டம் போடுவோம். தெருவில் நின்று கோஷம் போட்டுக் கத்துவோம். ஊர்வலமாகப் போய் பெரியவரிடம் ஒரு மக ஜரைக் கொடுப்போம்” என்றான் பொன்னுச்சாமி.

வேதனைமிக்க இந்தச் சூழ்நிலையிலும் நாங்கள் மூவரும் அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தோம். பொன்னுச்சாமியையே என்னால் சமாளிக்க முடியவில்லை. பெரியவரை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறேன்?

“நான் இன்னமும் ஒரு மாதத்துக்கு மேல் இங்கே இருக்கத்தானே போகிறேன். ஆறுதலாகப் பேசுவோம்.

போய் வேலையைப் பாருங்கள்'' என்று அன்பாகச் சொன்னேன். அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

நான் லாச்சிகளைப் பூட்டிச் சாவினைச் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானேன். சுந்தரம் உள்ளே வந்தான். இந்த அயோக்கியன் சுந்தரத்தினால்தானே எனது வாழ்க்கையே திசை திரும்பியது. மங்கை கொடுத்த முதற் தந்தியை மட்டுமாவது எனக்கு அனுப்பியிருந்தால் இவ்வளவும் நடந்திருக்குமா?

''என்ன?'' என்று கேட்டேன்.

''நீங்கள் ராஜினாமாச் செய்வதாக அறிந்தேன்'' என்றான் சுந்தரம்.

''என்னுடைய சொந்த விஷயமாக நீ எதையும் இங்கே பேசக்கூடாது என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா?''

''அப்படியில்லை ஸார். நீங்கள் என்னைத் தவறாக.....''

''பிளீஸ் கெட் அவுட்'' என்று நான் கத்தினேன். சுந்தரம் அதிர்ந்து போனான்.

—25—

மங்கையை ஒரு நாளைக்குத் தனியாகச் சந்திக்க வேண்டும். சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசவேண்டும். பேசி அவளுக்கு நிலைமையை விளக்கிவிட்டு ஒதுங்கிவிடவேண்டுமென்று நான் எண்ணியிருந்த போதிலும் அங்ஙனம் அவளைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

அன்றைக்கு நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். சமையலறையிலிருந்த மங்கை சாப்பாட்டுமண்டபத்துக்கு வந்தாள். வந்து என்னவோ பெரிய வேலைசெய்பவள்போல அதைத் தூக்கி இங்கே வைத்து, இதைத் தூக்கி அங்கே வைத்துவிட்டுச் சில நிமிடங்கள் என்னையே உற்றுப்

பார்த்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள். ஐந்து நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தாள். இப்பொழுது எனக்கு அருகாமையில் வந்து நின்று, “மனோகரன் அத்தானே என்னவோ கேட்கப் போகிறேன் என்றீர்களே! வியாழக் கிழமை கல்யாணப் பதிவு நடக்கப்போகிறது. நீங்களென்ன விழித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது தூங்கிவிட்டீர்களா” என்று கேட்டாள். அவள் பேசும் பொழுது அவளுடைய வண்டு விழிகளுக்கு மேலிருந்த சிலந்தியின் கால்களைப் போன்ற கறுத்த இமைகள் படபடவென்று துடித்தன. நான் அவளை விட்டுப் பிரியப் போகிற காலம் நெருங்க நெருங்க, அவளுடைய அழகு பன்மடங்காகப் பெருகிப் பொலிந்து மிளிர்வது போலத் தோன்றியது.

“நான் மனோகரனுடன் பேசிவிட்டேன். உன்னை ஒரு நாளைக்குத் தனியாகச் சந்தித்துப் பேச முடிந்தால் விபரம் சொல்லுவேன். எப்படிப் பார்த்தாலும் நாங்கள் துர்பாக்கியசாலிகள்தாம்” என்று நானும் மெதுவான குரலில் சொன்னேன், அவள் என்னைச் சில வினாடிகள் உருட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் போய்விட்டாள்.

நான் தொழிற்சாலைக்கு வந்துவிட்டேன். இங்கு வந்து விட்டால் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் புற உலகை மறந்து வேலையில் மூழ்கிக் கிடக்கலாம். புதிதாக வாங்கப்பட்ட யந்திரங்கள் இங்குவந்து சேர்ந்துவிட்டன. நமது தொழிலாளரின் உதவியுடன் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த நிபுணர்கள் இந்த யந்திரங்களைப் புதிதாகக் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட கட்டிடத்தில் பொருத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதனால் சுந்தரம் பம்பரம் போல எல்லா இடங்களிலும் சுழன்றுகொண்டிருந்தான். இன்னும் இரண்டு வார காலத்தில் புதிய யந்திரங்களும் செயற்படத் தொடங்கிவிடும்.

நான் திரும்பி வந்து அறைக்குள் நுழைந்தேன். மேசையில் எனது பெயருக்கு வந்த ஒரு பதிவுத் தபால் இருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தேன். கொழும்பிலுள்ள ஒரு

நிறுவனத்தின் மனேஜரும் எனது நண்பனுமான ஒருவன் எழுதியிருந்தான். நாங்கள் அவர்களுக்கு ஆயிரத்துத் தொண்ணூறு ரூபாதான் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் தவறு தலாக ஆயிரத்துத் தொளாயிரம் ரூபாவுக்கு செக்கை அனுப்பிவிட்டோமென்றும் குறிப்பிட்டுச் செக்கையும் திருப்பி அனுப்பியிருந்தான் அந்த நேர்மையான நண்பன்'

கடந்த வாரம், ராணுவத்தில் சேர்வதற்கான அலுவல்களை முடிப்பதற்காக பத்மநாதனுடன் நான் கொழும்புக்குப் போயிருந்தேன். அந்த நாட்களில்தான் இந்தச் செக் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. இந்தச் செக்கை சுபத்ரா எழுதியிருந்தாள். செக்கில் வழக்கமாக சந்திரசேகரனும் நானும் கையொப்பம் போடுவோம். நான் இல்லாத காரணத்தால் இந்தச் செக்கில் சந்திரசேகரனும் பெரியவரும் கையொப்பம் போட்டிருந்தார்கள். பெரியவர்கையொப்பம் போடும்பொழுது எதையும் நுணுக்கமாகக் கவனிக்கமாட்டார். "இந்தப் பணத்தை வசந்தன் அனுப்பச் சொன்னாரா?" என்று கேட்பார். அல்லது சம்பந்தப்பட்ட பத்திரங்களில் எனது கையொப்பம் எங்காவது இருக்கிறதாவென்று பார்ப்பார். அவ்வளவுதான். ஓரளவுக்கு நம்பிக்கையில்தான் கருமங்கள் நடைபெற்றுவந்தன.

நான் சந்திரசேகரனையும், சுபத்ராவையும் கூப்பிட்டனுப்பினேன்! இருவரும் சோடியாக வந்து நின்றார்கள். கடிதத்தையும் செக்கையும் அவர்களிடம் கொடுத்தேன். அடைப்படித்துப் பார்த்த இருவரும் ஒரு பூகம்பத்தை எதிர்பார்த்து, திருதிருவென்று விழித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். முன்பொருமுறை ஒரு கடிதம் தவறுதலாக அனுப்பப்பட்டதற்கு நான் அவர்களைக் கலக்கியிருந்தேன். இது பண விஷயமல்லவா?

"இந்தாம்மா சுபத்ரா! நான் இன்னும் எவ்வளவு சாலத்திற்கு இங்கு இருக்கப் போகிறேன். கொஞ்சம் கவனமாக வேலைசெய்ய வேண்டும், என்ன?" என்றேன். அவள் தலையை ஆட்டினாள். "மிஸ்டர் சந்திரசேகரன்.

நீங்களும் தான். கையொப்பம் போடும் பொழுது சரி பிழை பார்த்துக்கொண்டால் நல்லது'' என்றேன். அவனும் தலையை ஆட்டினான். ''சரி போங்கள்'' என்றேன். எனக்கு இந்த நாட்களில் யாரையும் கோபிக்கவோ கண்டிக்கவோ மனம் வருவதில்லை. இந்தக் கடைசி நேரத்தில் ஒருவரையும் வருத்தாமல் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் நல்லதுதானே!

சந்திரசேகரன் போய்விட்டான்! சுபத்ரா தயங்கி நின்றாள். ''என்ன?'' என்று கேட்டேன்.

''கமலமக்கா உங்களிடம் கொடுக்கும்படி ஒரு கடித உறை தந்துவிட்டாள். அங்கே இருக்கிறது. எடுத்துவருகிறேன்'' என்றாள் சுபத்ரா.

''ஓகோ! கமலத்தை ஏமாற்றிவிட்டு ஒடிப்போனவா பனின் புகைப்படத்தைக் கேட்டிருந்தேன். இப்பொழுது தான் கமலத்துக்கு மனம் வந்ததா? நான் இது விஷயமாக ஏற்கனவே இன்ஸ்பெக்டர் பத்மநாதனுடன் பேசிவிட்டேன். இனிப் படத்தைக் கொடுத்து ஆலோசனை கேட்கலாம், படத்தை எடுத்துக்கொண்டு வா...''

''கமலமக்காவிடம் ஒருபடம் இருக்கிற சங்கதியே இதுவரை எங்களுக்குத் தெரியாதே! எந்தளவிலாவது உங்களுக்குப் படத்தை அனுப்பி வைத்தது போதாதா?'' என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்ட சுபத்ரா, திரும்பிப் போய்க் கடித உறையுடன் வந்தாள்.

நான் உறையைப் பிரித்துப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திடுக்கிட்டேன். படத்தை அப்படியே சுபத்ராவிடம் கொடுத்து, ''ஆளைத்தெரிகிறதா?'' என்று கேட்டேன்.

அவள் படத்தை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு ''இவர் நமது பாக்கடரியில் வேலை பார்க்கும் சுந்தரம் அல்லவா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

''ஆமாம்! சுந்தரம் போன்ற ஒருவன் இப்படியான வேலையைச் செய்திருப்பான் என்று நான் நினைத்ததுண்டு.

• ஆனால் சாட்சாத் சுந்தரமே செய்திருப்பான் என்று

நான் நினைத்திருக்கவில்லை. இந்தச் சங்கதி ரகசியமாகவே இருக்கட்டும். சுந்தரம் அறிந்தால் மீண்டும் எங்காவது ஓடிவிடுவான். பொறுத்திருந்து தருணம் பார்த்து நான் அவனை வழிக்குக் கொண்டுவருவேன். நான் இங்கிருந்து போவதற்கு முன்னர் இந்த ஒரு நல்ல காரியத்தையாவது செய்யக் கடவுள் கருணைகாட்டினால் நல்லது'' என்று பெருமூச்சுவிட்டபடி கண்களை மூடிச்சிந்திக்கலானேன்.

அறைக்குள் பொன்னுச்சாமி வந்தான். ''பெரியவரின் அறையில் உங்களை யாரோ டெலிபோனில் கூப்பிடுகிறார்கள்'' என்று அவன் சொன்னான். நான் சுபத்ராவை அனுப்பிவிட்டு பெரியவரின் அறையைநோக்கி நடந்தேன்.

இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு இரண்டு தொலைபேசித் தொடர்புகள் இருக்கின்றன, ஒன்று தொழிற்சாலைக்குள்ள பொதுவான தொடர்பு. அதிலிருந்து எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும் இணைப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். மற்றது பெரியவரின் அறைக்கு இருந்த நேரடித் தொடர்பு. பெரியவருடன் பேச விரும்புவவர்கள்தான் அநேகமாக இத் தொடர்பை உபயோகிப்பது வழக்கம்.

நான் ரிஸீவரைக் கையிலெடுத்து, ''இங்கே வசந்தன்'' என்று தொடங்கினேன்.

''இங்கே மங்கை'' என்று பதில் வந்தது.

''மங்கையா? என்ன சமாச்சாரம்?''

''நீங்கள் என்னுடன் பேசவேண்டுமென்று காலையில் சொன்னீர்கள். நாளை மறுநாள் கல்யாணப்பதிவு நடக்க விருப்பதால் அதற்கிடையில் ''நாங்கள் சந்தித்துப் பேச சந்தர்ப்பம் வராது. சொல்லவேண்டியதை இப்பொழுதே சொல்லிவிடுங்கள். வீட்டில் ஒருவருமில்லை'' என்றாள் மங்கை.

நான் அன்றைக்கு மனோகரனுடன் பேசிய விபரங்களையும், பெரியவர் தனது சத்தியத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் போனால் வினையக்கூடிய விபரங்களையும் விளக்கமாகச் சொன்னேன்.

“மாமா அம்மாவுக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தது உண்மைதான். அதற்கு நாங்களா பழி?” ஏன் மாமா விடமே வெளிப்படையாகப் பேசிப் பார்க்கலாமே” என்று கேட்டாள் மங்கை.

“நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தால் மாமாவைச் சாகடித்துப் பார்க்கலாமே என்பது போலிருக்கிறது.”

மங்கை சில நிமிடங்கள் பேசாமல் இருந்தாள். இடையிடையே கேட்ட விம்மல் சத்தத்திலிருந்து அவள் அழுகிறாள் என்று தெரிந்து கொண்டு, “மங்கை, மங்கை” என்று நான் குரல்கொடுத்தேன்.

“ஊம், உங்களுடைய பேச்சைப் பார்த்தால் என்னை கைகழுவிவிடத் - தீர்மானித்துவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.”

இப்பொழுது என்னால் பதில்சொல்ல முடியாமலிருந்தது. “இப்படியான ஒரு நெருக்கடியில் -நாங்கள் பிரிந்து போவதைத் தவிர வேறு என்ன வழி இருக்கிறது?” என்றேன் நான்.

“இந்தக் காலத்தில் ஓர் ஏழையை வேண்டுமானாலும் காதலிக்கலாம். உங்களைப் போன்ற ஒரு மகாகோழையைக் காதலிக்கவே கூடாது.”

“மங்கை! இன்னொரு தடவை இப்படிப் பேசி என் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பாதே! கிழவர் செத்தாலும் பரவாயில்லை, நாங்கள் கை கோர்த்துக் கொண்டு தேனிலவுக்குப் போகலாமென்கிறாய் நீ! யோசிக்காமல் முட்டாள்தனமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்காதே” என்று நான் படபட வென்று சொன்னேன்.

“சரி முடிவாக என்னதான் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் மங்கை.

“அதைத்தான் எத்தனையோ தடவை சொல்லிவிட்டேனே! நாங்கள் கலியாணம் செய்துகொண்டு வாழும் அளவுக்கு பாக்கியம் செய்யவில்லை. எனவே இந்த நிமிடத்திலிருந்து ஒருவரை ஒருவர் மறக்க முயற்சிப்பதுதான்

புத்திசாவித்தனம். நீ வேறு குழப்பங்களை உண்டுபண்ணாமல் மனோகரனை மணந்துகொள்!''

''இந்தப் புத்திமதியைச் சொல்லத்தான் இவ்வளவு காலமும் தவமிருந்தீர்களாக்கும். ஆண்கள் எல்லோரும் வேஷக்காரர்கள், சந்தர்ப்பவாதிகள், இரக்கமில்லாதவர்கள். இவ்வளவு காலமும் காதலென்றால் தூய்மையானது, தெய்வீகமானதென்று கதை அளந்து விட்டு, கடைசி நேரத்தில் இன்னொருவனை மணந்துகொள்ளென்று சொல்ல உங்களுக்கு நாக்குக் கூசவில்லையா?''

மங்கைக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை இதுவே எங்களுடைய கடைசிப் பேச்சுவார்த்தையாகக் கூட இருக்கலாம். அப்படியிருக்க அவள் மனம் நொந்துகொள்ளும்படியாக நடக்கக் கூடா தென்று எனது அந்தராத்மா கூறியது. ஆனால் இப்படியே போனால் முடிவு ஏது? எதையாவது முரட்டுத்தனமாகச் சொல்லி வைத்தால் அவள் வெகுண்டு வெறுத்து விலகிப் போகக்கூடும். இதைத் தவிர, கடவுளே! என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

நான் பேசாமல் இருக்கவே மறுமுனையிலிருந்து ''என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?'' என்று மங்கை அழுதழுது கேட்டாள்.

''உன்னைப் போல ஓர் அறிவுகெட்ட ஜடத்தைக் காதலித்த நேரம் ஒரு கருங்கல்லைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு கடலில் குதித்திருக்கலாமே என்று யோசிக்கிறேன்.''

''நீங்கள்தான் இப்படியா? அல்லது ஆண்கள் எல்லோருமே இப்படித்தானா? காதலிக்கும் பொழுது யோசிக்க மாட்டார்கள். கலியாணம் என்றவுடன் கடுமையாக யோசிப்பார்கள். ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றிய பழி உங்களைச் சும்மாவிடாது. நீங்களும் தன்மானமுள்ள ஒரு ஆண்பிள்ளையா?'' என்று கத்தினாள் மங்கை.

''நீ இப்பொழுது என்னெதிரே நின்றிருந்தால் உன்னை அறைந்தே கொன்றிருப்பேன். இந்த நிமிடம்முதல் உனக்கும், எனக்கும் எந்தப் பேச்சுவார்த்தையும் கிடையாது.

எங்களுடைய உறவு, சொந்தம், காதல், கீதல் எல்லாம் நாசமாய்ப் போகட்டும்'' என்று சொல்லிவிட்டுப் படக்கென்று றிசீவரை வைத்துவிட்டுச் சிலைபோல நின்றேன்.

எனது கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகியது! "மங்கை இவ்வளவையும் நானாக மனதாரச் சொல்லவில்லையம்மா... சந்தர்ப்பம் செய்த நிர்ப்பந்தத்தால் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னேன். நான் உன் மீது வைத்திருக்கும் அன்பு எத்தனையோ பிறவிகளாகத் தொடர்ந்து வந்த ஆத்மீக அன்பு. அது இன்னும் பல பிறவிகளுக்குத் தொடர்ந்து வரும். என்னை மன்னித்து விடு. மனதார மன்னித்துவிடு'' என்று நான் எனது நெஞ்சக்குள்ளே ஓலமிட்டு அழுதேன்.

வியாழக்கிழமை!

வீட்டில் பெரிய ஆரவாரமாக இருந்தது. சிற்றம்பலத்தின் நண்பர்களொன்றும், மனோகரனின் நண்பர்களொன்றும் ரமெட்டுப் பேர் குடும்பங்களுடன் வந்திருந்தனர். எனக்குத் தெரிந்தவர்களில் ஏகாம்பரமும் சுபத்ராவுமே இருந்தனர். தொழிற்சாலை ஊழியர்களில் சந்திரசேகரன் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவனும் வந்திருந்தான். எனது அழைப்பின் பேரில் பத்மநாதனும் தன் மனைவியுடன் வந்திருந்தான்.

மங்கையை அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து உட்கார வைத்தார்கள். அவசொப்படியிருந்தாள்? என்னமாதிரி இருந்தாளென்று சொல்லத்தெரியவில்லை. முடிந்த வரைக்கும் நான் விலகியே இருந்தேன். ஒருகண நேரமாயினும் நான் சும்மாயிருந்தால்— மனப் போராட்டத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டால் என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதென்றெனக்குத் தெரியும். அதனால் நான் ஓரிடத்திலும் நிலையாக நிற்காமல் ஓடிச் சுழன்றுகொண்டிருந்தேன்.

கல்யாணப் பதிவுக்காரர் சம்பிரதாயப்படி சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி மனோகரன், மங்கையின் கல்யா

ணத்தைப் பதிவுசெய்தார். பதிவுக்கு இரண்டுபேர் சாட்சிகளாகக் கையொப்பம் இடவேண்டிய கட்டம் வந்தது. சிற்றம்பலம், “வசந்தன்! நீ முதலாவது சாட்சியாகக் கையொப்பம் போடு” என்று என்னை அழைத்தார்.

இதுவென்ன பயங்கரமான சோதனை? நான் காதலித்த என் மங்கையின் கல்யாணத்திற்கு நானே முதலாவது சாட்சியா? நான் தட்டுத்தடுமாறிக்கொண்டு எழுந்தேன். எனது கால்கள் மரத்துப்போயிருந்தன. நெஞ்சம் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது.

நான் சட்டைப் பையிலிருந்த பேனாவை உருவினேன். எனது கைகள் நடுங்கின. எனது நிலையை உணர்ந்த பத்மநாதன் சட்டென்றெழுந்துவந்து எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கல்யாணப் பதிவுக்காரரிடம் போனான். எனது பேனாவை வாங்கி மூடியைக் கழற்றி என் கையில் தந்தான். நான் எனது மரணசாசனத்தில் கையொப்பமிட்டேன்.

அடுத்து உணவு பரிமாறப்பட்டது. பத்மநாதன் எப்பொழுதும் என்னைத் தனது கையோடு வைத்துக்கொண்டிருந்தான். சாப்பாட்டு நேரத்திலும் என்னைத் தனக்குப் பக்கத்தில் உட்காரவைத்தான். அவன் ஓய்வில்லாமல் எதையெதையோ பேசி எனது சிந்தனையைச் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் ஒவ்வொருவராகப் புறப்பட்டனர். பத்மநாதனும் எழுந்து மனோகரன் அருகில் சென்று சில நிமிடங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

“ஓய்வுள்ள நேரங்களில் வீட்டுக்கு வாருங்கள். உங்களுடைய நட்பை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்” என்று பத்மநாதன் சொன்னான்.

“ஓ! கட்டாயமாக வருவேன். நன்றி” என்று மனோகரன் கூறினான்.

பத்மநாதன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு தெருவுக்கு வந்தான். “இன்றைக்கு உங்களுடைய இடத்தில் நான்

இருந்திருந்தால் எனது நெஞ்சு இரண்டாக வெடித்திருக்கும். நீங்கள் தைரியசாலி. பச்சைக்கிளி பறந்துவிட்டது. இனி உட்கார்ந்து அழுவதில் பயனில்லை. வாழ்க்கையில் இதைப் போல இன்னமும் எவ்வளவோ வரலாம். நெஞ்சுறுதியோடு இருங்கள்'' என்று கூறிவந்த பத்மநாதன் தாழ்ந்த குரலில், ''அன்றைக்குக் கொழும்பில் சந்தித்தோமே ராணுவ அதிகாரி. இன்றிரவு அவரை இங்கு ஒரு விருந்தில் சந்திப்பேன். நீங்கள் குறிப்பிட்ட பதினைந்தாந் திகதிக்கு அடுத்தநாளே நீங்கள் இலங்கையைவிட்டுப் புறப்படக்கூடிய ஒழுங்குகளை நான் கட்டாயம் செய்துதருவேன்'' என்று சொன்னான்.

''என்னவாவது செய்யுங்கள்'' என்று நான் வேதனையுடன் சொன்னேன்.

''மனதைத் தளரவிடாதீர்கள். நான் உங்களை மீண்டும் விரைவில் சந்திப்பேன்'' என்று கூறி பத்மநாதன் விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

பத்மநாதனுடைய கார் தெருக்கோடியில் சென்று மறையும் வரைக்கும் பார்த்துக்கொண்டு நான் தெருவில் நின்றேன். நான் இனி உற்றம் சுற்றம் இல்லாதவனாய், கேட்போர் பார்ப்போர் இல்லாதவனாய், ஒன்றுமே இல்லாதவனாய், வெறும் மனிதனாய், வெறுங்கையனாய்த் தன்னந்தனியாகத் தெருவில் நிற்கவேண்டியவன் தானே? நின்றேன்!

—26—

மனோகரனுக்கும் மங்கைக்கும் கல்யாணப் பதிவு நடைபெற்ற அன்று மாலையே மனோகரன் கொழும்புக்குப் போகவேண்டிய அவசியம் வந்துவிட்டது. அன்று மாலை நான்கு மணியளவில் மங்கையின் தாயாரின் உடல்தலை

மோசமாக இருப்பதாகத் தந்தி வந்தது. இந்த நாட்களில் சிற்றம்பலம் நீண்ட தூரப் பயணங்களைத் தவிர்த்து வந்தார். மங்கையின் தாயாரை எனக்குத் தெரியுமென்ற சங்கதி - சிற்றம்பலத்திற்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. எனவே மனோகரன் உடனே கொழும்புக்குப் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்துவிட்டது.

இப்பொழுது நானும் எனது வாழ்க்கை முறையில் சில மாற்றங்களைச் செய்திருந்தேன். வீட்டில் யாருமே எழுந்திருப்பதற்கு முன்னர் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விடுவேன். பகல் முழுவதும் வீட்டுப் பக்கம் வருவதேயில்லை. இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் திரும்பி வருவேன். வந்ததும் வராததுமாக இராச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு மாடிக்குப் போய்விட்டால், அப்புறம் அடுத்தநாள் இரவுச் சாப்பாட்டு நேரம்தான் என்னை யாராவது காண முடியும்.

எப்பொழுதாவது இரவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயம் மங்கை அந்தப் பக்கமாக வருவாள், அவளைக் கண்டவுடன் நான் அரை குறையாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எழுந்து கையைக் கழுவிக்கொண்டு நடந்துவிடுவேன்.

ஒருநாள் மத்தியானமே நான் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். நான் சாப்பிட உட்கார்ந்தவுடன் திடீரென்று மங்கை வந்தாள். "நீங்கள் ஏன் ஒரேயடியாக மாறிப் போய்விட்டீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"உலகம் மாறுகிறது. காலம் மாறுகிறது. வாழ்க்கை மாறுகிறது. அதற்கேற்ப மனிதனும் மாறவேண்டியது தானே?" என்று கேட்ட நான் சிரிக்க முயன்று தோல்விகண்டேன்.

"நேரகாலத்துக்கு உண்ணாமல் உறங்காமல் உங்களை நாளும் பொழுதுமாக அணு அணுவாக அழித்துவிடுவதென்று திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்களா?" என்று மங்கை கேட்டாள்.

“ஒரு நேரத் தேநீரைச் சுவைத்துக் குடிப்பதற்கும், ஒருவேளை உணவை அனுபவித்து உண்பதற்கும், ஒரு பொழுது அமைதியாக உறங்குவதற்கும் கூடப் புண்ணியம் செய்து பிறக்கவேண்டும்” என்று நான் மங்கையை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“என்னால் உங்களுக்கு இவ்வளவு துன்பமா? இப்படியே வீணாக உங்களுடைய வாழ்க்கையை நாசமாக்கிக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று மங்கை சொன்னவுடன் இரண்டு நீர் முத்துக்கள் அவளுடைய கண்களிலிருந்து பொத்தென்று கீழே குதித்தன.

நான் எழுந்து மாடிக்குப் போய்விட்டேன். எனக்கு மங்கைமீது எந்தவிதமான கோபமும் கிடையாது. நான் அவளை மறக்க முயற்சிக்கிறேன். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நான் அவளை மறக்க முயற்சிக்கிறேனோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவளுடைய நினைவு எனது நெஞ்சில் நிறைந்து வியாபித்து விஸ்வரூபமெடுத்து நிற்கிறதே!

அன்று மத்தியானமே நான் வீட்டுக்கு வந்ததன் காரணம் அன்றைக்கு எனது ராஜினாமா கடிதத்தைச் சிற்றம்பலத்திடம் கையளிப்பதாக நினைத்திருந்தேன். கடிதத்தைக் கொடுத்தவுடன் சிற்றம்பலம் எப்படி நடந்து கொள்வாரோ?

சரியாக நான்கு மணிக்கு நான் மாடிப் படிகளில் இறங்கிவந்து, சிற்றம்பலம் உட்கார்ந்திருந்த ஹோலின் பக்கமாகச் சென்றேன்.

“வா வசந்தன். இப்படி உட்கார். நாலேந்து நாட்களாக உன்னைக் காணவே முடியவில்லையே” என்று கேட்டார் சிற்றம்பலம்.

நான் அவருக்கு எதிரே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டேன். “தற்சமயம் புதிய கட்டிடத்தில் யந்திரங்கள் பொருத்தப்பட்டு வருகின்றன. அதனால் நிறைய வேலை, நாள் முழுவதும் நான் அங்கேயே நின்றுகவனித்து வந்ததால்தான் வேலைகள் இவ்வளவு சீக்கிரம் முடிவடைந்தன” என்று நான் சொன்னேன்.

“திங்கட்கிழமை நல்ல நாள். அன்றைக்குப் புதிய கட்டிடத்திலும் வேலைகள் தொடங்கவேண்டும். சரியாகப் பத்து மணிக்கு எல்லா யந்திரங்களும் வேலை செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்கு முன்னர் நானும் அங்கு வந்துவிடுவேன்” என்று சொன்னார் சிற்றம்பலம்.

பின்னர் பேச்சு வேறு துறைக்குத் திரும்பியது. இன்றைய வியாபார முறைகள், விளம்பரத் தந்திரங்கள் என்று பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசினார். மங்கையின் தாயாரின் உடல்நிலை குறித்துக் கவலைப்பட்டார். மனநோயாளர்களுக்கு இந் நாட்டில் அளிக்கப்படும் சிகிச்சை முறைகளுக்கும் மேல்நாடுகளில் கையாளப்படுகிற முறைகளுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை அலசிப் பார்த்தார்.

அவர் பேசி முடித்துவிட்டு சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்த தருணத்தைப் பயன்படுத்தி, எனது சட்டைப் பையிலிருந்த ராஜினாமாக் கடிதத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன்.

கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்துப் படித்த அவர், சில நிமிடங்கள் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் கடிதத்தைப் பக்கத்திலிருந்த டப்பாயில் வைத்துவிட்டுக் கண்ணாடியைக் கழற்றி அதன்மேல் வைத்தார். பிறகு, என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, “உனக்கு இங்கே வீட்டிலாவது, அங்கே தொழிற்சாலையிலாவது ஏதாவது குறை இருக்கிறதா?” என்று அமைதியாக, நிதானமாகக் கேட்டார்.

“இல்லை” என்றேன் நான். “நீங்கள் எனக்குத் தந்திருக்கும் வசதிகளை யாரும் எங்கேயும் எதிர்பார்க்க முடியாது.”

மங்கை இரண்டு கிளாஸ்களில் கோப்பி கொண்டு வந்து ஒன்றைச் சிற்றம்பலத்துக்குப் பக்கத்திலும் மற்றதை எனக்குப் பக்கத்திலும் வைத்தாள்.

“நீ சுபத்ராவைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று சிற்றம்பலம் கேட்டார்.

“ஒன்றும் நினைக்கவில்லை” என்றேன் நான்.

பெரியவர் சிரித்தார். “அவளை உனக்குக் கல்யாணம் செய்துவைக்க முடிவு செய்திருக்கிறேன். உன் அப்பாவும் சம்மதித்துவிட்டார். உனது விருப்பத்தையும் அறிந்துவிட்டால் மேற்கொண்டு செய்யவேண்டியதைக் கவனிக்கலாம்” என்றார்.

எனது ராஜினாமாவைப்பற்றி அவர் எதுவுமே சொல்லாமல் கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையில் இறங்கியதன் நோக்கம் எனக்கு விளங்கவில்லை. எனக்கு நேரே, சிற்றம்பலத்தின் முதுகுப்புறமாக நின்றிருந்த மங்கை, மெதுவாகப் பாடிக்கொண்டிருந்த வாளுலிப் பெட்டியை அடியோடு நிறுத்திவிட்டு, கையில் ஒரு நாவலை வைத்துப் புரட்டியபடி எங்களுடைய உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். மங்கை அங்கே நின்றது எனக்கு மனந்திறந்து பேச்சுங்கடமாக இருந்தது. ஆனால், இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் திரும்பி வருமா?

“நான் கல்யாணம் செய்து கொள்வதாக உத்தேசமில்லை. கல்யாணப் பேச்சே எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது” என்று நான் எங்கோ பார்த்தபடி சொன்னேன்.

சிற்றம்பலம் கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்துகொண்டு என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார். அவருடைய பார்வை எனது முகத்தில் எதையோ தேடிக் கண்டறியப் பிரயத்தனப்படுவதுபோல இருந்தது.

“கொஞ்ச நாட்களாக உன்னில் ஒரு மாற்றம் தெரிகிறது. அது என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனது கணிப்பின்படி நீ ஆழ யோசித்து அலசி ஆராய்ந்து பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கருமமாற்றம் ஆற்றலுள்ளவன். அப்படிப்பட்ட நீ உனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்திருக்கிறாய். அதற்கான காரணங்களை நீ கூறவில்லை. அல்லது கூற விரும்பவில்லை. எனவே அந்தக் காரணங்களை நான் கேட்பதும் நாகரீகமல்ல. இந் நிலையில் எனது அபிப்பிராயம் இதுதான்...” என்று நிறுத்தினார் சிற்றம்பலம்.

அவர் மேற்கொண்டு என்ன சொல்லப் போகிறாரென்று அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் சொல்ல

வந்ததைச் சொல்லவில்லை. “நீ ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கு ஓர் அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்கவிருக்கிறது. நான் வெளிநாட்டுக்குப் போகிறேன்” என்றேன். ராணுவத்தில் சேருவதைப் பற்றிச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் அவர் அதை அனுமதிக்கமாட்டாரென்று நினைத்தேன்.

“எனது எண்ணம் இதுதான். உன் அப்பாவிடம் நான் வாங்கிய கடன் மலைபோல வளர்ந்திருக்கிறது. அதற்காக தொழிற்சாலையில் பாதிப் பங்கை உனக்கு எழுதித்தர இருக்கிறேன். நீ வெளிநாடு போக விரும்பினால் நானே எனது செலவில் அனுப்பிவைப்பேன். ஆனால்.....”

“கல்யாணமே வேண்டாமென்கிற எனக்கு எதற்குத் தொழிற்சாலையில் பங்கு? இதன்மேல் காசு பணம், சொத்துச் சுதந்திரம் என்று ஏதாவது என்னை வலிய வந்தடையுமானால் அவை யாவும் மகோகரனுக்கே சேரும். நீங்கள் எனக்காக ஏதாவது செய்ய விரும்பினால் ஒன்றே ஒன்று தான் செய்யலாம். என்னுடைய ராஜினாமாவைச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.”

“சரி. உனது ராஜினாமாவை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் நீ சுபத்ராவை மணந்துகொண்டு இந்த வீட்டிலேயே என்கூடவே இருந்துவிடு. இந்தக் கல்யாணம் நடந்தால், உனக்கு ஒரு பொருத்தமான மனைவியைத் தேடித் தந்த மகிழ்ச்சியும், நொந்துபோன ஏகாம்பரத்தின் குடும்பத்தைக் கைதூக்கிவிட்ட பெருமையும் எனக்குக் கிடைக்கும்” என்று பெரியவர் அன்பாகச் சொன்னார்.

“நான் ஆயுள் உள்ளவரைக்கும் பிரமச்சாரியாகவே வாழ வேண்டுமென்று முடிவு செய்திருக்கிறேன். இதை யாராலும் மாற்ற முடியாது. தயவுசெய்து என்னை மன்னியுங்கள்” என்று நான் பணிவாகச் சொன்னேன். இதைக் கேட்டதும் மங்கை சட்டென்று என்னைத்திரும்பிப் பார்த்தாள். நான் வெளியே வானத்தில் வியாபித்திருந்த

வெட்ட வெளிச் சூன்யத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஓ!” என்றார் பெரியவர். “நான் உன்னை என் மகனாகவே நினைக்கிறேன். இந்தச் சொற்ப காலத்தில் உனில் இவ்வளவு அன்பையும், பாசத்தையும் ஏற்படுத்தி விட்டாய். உனது பிரிவு என்னைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் ஒரு ஐந்து வருடங்களுக்கு வாழப்போகிற நான், இன்னும் ஐம்பது வருடங்களுக்கு வாழப்போகிற உனக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது. சரி, நீ கேட்டபடி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்” என்று பெரியவர் கூறியபொழுது அவருடைய நாக்குத் தழுதழுத்தது.

நான் எழுந்து நின்றேன். “மிகவும் நன்றி. நான் போகும்பொழுது அப்பாவை இங்கேதான் விட்டுவிட்டுப் போவேன்” என்று சொன்னேன்.

“அவர் வேறெங்கு போவார்? அவரை நாங்கள் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுவோம். மங்கைகூட உதவுவாள். இன்னொன்று, நீ ராஜினாமாக் கடிதத்தைத் தந்ததால் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். ஆனால், நீ உனது வசதிப்படி எப்பொழுதும் போகலாம்; அதேபோல இங்கு எப்பொழுதும் திரும்பிவரலாம்.”

“நான் போவதற்கிடையில் இன்னொருமுறை இப்படி மனம்விட்டுப் பேசும் சந்தர்ப்பம் வருமோ வராதோ தெரியாது. எனது எஞ்சிய வாழ்வில் பந்தத்தையும் பாசத்தையும் நினைந்து உருகி வாழ்வதற்குப் பற்றுக்கோடாக இருவர்தாம் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் என் தந்தை. மற்றவர் என் பெரிய தந்தையாகிய நீங்கள். உங்களை என்றைக்கும் மறவேன்” என்று நான் இரு கரங்களையும் கூப்பினேன்.

“மகனே!” என்று அழைத்துக்கொண்டு எழுந்த பெரியவர், தனது இரு கைகளாலும் எனது கூப்பிய கரங்களைப் பொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதற்குமேல் பேச முடியாமல் தடுமாறினார். அவர், ‘மகனே’ என்று அழைத்ததும் எனக்கு உடல் சிலிர்த்தது, உள்ளம் துடித்தது.

“போய் வா, மகனே! போய் வா. வாழ்க்கையில் எத்தனையோ வரும். எத்தனையோ போகும். கலங்காமல் போய் வா” என்று பெரியவர் மனமுருகக் கூறினர்.

போராடிய நெஞ்சத்துடன் நான் மாடிப் படிக்களில் ஏறினேன். நீரோடிய கண்களுடன் பெரியவர் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். எங்கள் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு கல்லாக நின்றாள் மங்கை.

சிறிது நேரத்தில் என்னைத் தேடிக்கொண்டு பத்ம நாதன் வந்தான். அவன் மாடிக்கே வந்துவிட்டான். அவனை எனது அறையிலேயே உட்கார வைத்துப் பேசினேன். “கொழும்பில் நாங்கள் சந்தித்தோமே இராணுவ அதிகாரி, அவர் உங்களை எத்தியோப்பியாவுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டார். உங்களால் உடனடியாகப் புறப்பட முடியுமா என்று பகல் டெலிபோன் செய்து கேட்டார்” என்று பத்மநாதன் செரன்னான்.

“எத்தியோப்பியாவா? நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

“உங்களுக்கு இங்கே சில முக்கியமான வேலைகள் இருக்கின்றன என்றும் புறப்படக்கூடிய சரியான திகதியை ஒரு வாரத்தில் அறிவிப்பதாகவும் சொன்னேன்.”

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னர் பெரியவருக்கும் எனக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலை நான் பத்மநாதனுக்கு விபரமாக எடுத்துச் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பத்மநாதன் “உங்களுடைய நெருக்கடியான நிலைமையைப் பார்த்துத்தான் நான் உங்களை இராணுவத்தில் சேர்ப்பதற்கு இவ்வளவு பிரயாசைப்படுகிறேன். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் நீங்கள் இராணுவத்தில் சேர்வது எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. ஆழ்ந்து யோசிக்கப்போனால் சிற்றம்பலம் சொன்னதுதான் உங்களுக்குப் பொருத்தமான மருந்து” என்றான்.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

“நீங்கள் ஒரு கல்யாணம் செய்துகொண்டால் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தாமாகவே தீர்ந்து போகும்.”

“எப்படி?”

“உங்களுக்கும் ஒரு மனைவி வந்து தனிக் குடும்பம் அமைந்துவிட்டால் உங்களைச் சுற்றி இயற்கையாகவே ஒரு வேலி வந்துவிடும். அந்த நேரத்தில் நீங்கள் தனிக் குடித் தனம் நடத்தவென்று உங்களுடைய சொந்த வீட்டுக்கே போய்விடலாம். அதேபோல மங்கையின் குடும்பத்திலும் ஒரு வரம்பு வந்துவிடும். இருவரது கவனங்களும் தத்தம் குடும்பங்களிலேயே தேங்கி நிற்கும். அப்புறம் பழைய நினைவுகள், தொடர்புகள் யாவும் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்து நாளைடவில் அறவே இல்லாமல் போய்விடும்.”

“நீங்கள் சொல்லுவது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரியவரிடம் கூறியதுபோல நான் இனிமேல் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன்.”

“அதைத்தான் முட்டாள்தனம் என்கிறேன். உங்கள் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்துவிட்டு, நாட்டுக்குச் சேவை செய்யத்தானே இராணுவத்தில் சேர நினைத்தீர்கள். அதைவிட மகத்தான சேவையை நமது சமூகத்துக்குச் செய்ய முடியுமே. நமது சமுதாயத்தில் பணம் இல்லாததால், அழகு இல்லாததால் எத்தனை பெண்கள் வாழ்க்கையை இழந்து நிற்கிறார்கள்? இளம் வயதிலேயே தாலியை அறுத்துக்கொண்ட எத்தனை விதவைகள் வாழ்க்கையைப் பறிகொடுத்துவிட்டுத் துடிக்கிறார்கள்? கூன், குருடு, செவிடு, ஊமையாகப் பிறந்த எத்தனை பாவிக்கள் வாழ்க்கையை மண்ணாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய அபாக்கிய வதிகளில் ஒருத்திக்காக உங்களுடைய வாழ்வைச் செலவிடுவதிலும் பார்க்கச் சிறந்த சேவை வேறொன்று இருக்கிறதா? ஆனால்—”

“ஆனால் என்ன?”

“நீங்கள் இத்தனை பெரிய தியாகம் செய்யவேண்டியதில்லை. சுபத்திராவையே மணந்துகொள்ளலாம். அவள் உங்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவள்.”

“உங்களுக்குச் சுபத்ராவைத் தெரியுமா?”

“ஏன் தெரியாது? அன்றைக்கு கல்யாணப் பதிவுக்கு வந்திருந்தாளே! உங்களுடைய ‘டைப்பிஸ்ட்’ தானே?”

நான் பத்மநாதனைப் பார்த்து நிதானமாகச் சொன்னேன்.. “உங்களுடைய உதவிகளுக்கு மிகவும் நன்றி. நான் இன்னொரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டிய துர திர்ஷ்டம் ஏற்பட்டால் கட்டாயமாக சுபத்ராவைப் பற்றியும் யோசிக்கிறேன்.”

—27—

மனிதப் பிறவிதான் இந்த உலகத்தில் மிகவும் உயர்ந்த பிறவியென்று சொல்லுகிறார்கள். மனித மூளையின் அளப்பரிய சக்தியால் அபாரமான புதுமைகள் சாதிக் கப்படுவதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். மண்ணின் மடியிலும் விண்ணின் விளிம்பிலும் மனிதன் செய்துகாட்டிய வியப்புமிகு விந்தைகள் மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றன. இத்தனை மாண்புகளையும் பெற்று மார்பு நிமிர்ந்து நிற்கும் மூட மனிதா, அடுத்த வினாடி உனக்காக நடக்கவிருப்பதை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் உன்னிடம் இருக்கிறதா?

இன்று ஓர் அரசாங்க விடுமுறைதினம். அதனால் தொழிற்சாலையில் வேலை நடைபெறவில்லை. சில அவசரமான வேலைகள் இருந்ததால் சந்திரசேகரன் மட்டும் அலுவலகத்திற்கு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். நான் அலுவலகத்துக்கு வரமாட்டேன் என்றுதான் சந்திரசேகரனிடம் சொன்னேன். ஆனால் வீட்டிலே சும்மா உட்கார்ந்திருந்து காலத்தைக் கடத்தாமல் அலுவலகத்துக்குப் போனால் பொழுது ஓடிவிடுமென்று கடைசி நேரத்தில் தோன்றியது.

பஸ்ஸில் வந்த நான், தொழிற்சாலைக்குச் சம்பமாக உள்ள பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இறங்கி நடந்தேன். படிகளில் ஏறிய சமயம் லேசாகத் திறந்திருந்த அலுவலகத்தின் முன்பக்க ஜன்னல்களின் ஒன்றின் வழியாக எனது பார்வை உள்ளே நுழைந்தது. நான் படிகளைக் கடக்கும் சொற்ப நேரத்தில் இந்த ஜன்னல் வழியாக ஒரு நோட்டம் விட்டு அங்கே யார் யார் இருக்கிறார்கள்? எவர் எவருடைய ஆசனங்கள் காலியாக இருக்கின்றன என்று கவனித்துக் கொள்வது வழக்கமான ஒரு சம்பவம். ஆனால், ஜன்னல் வழியாக இன்று நான் கண்ட காட்சி என்னைக் கொஞ்சம் தடுமாற வைத்துவிட்டது.

சந்திரசேகரன் தனது நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய முதுகு ஜன்னல் பக்கமாக இருந்தது.

அவனுக்குப் பக்கத்தில் மிகவும் நெருக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த சுபத்ரா, குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய சிவந்த கரங்கள் இரண்டும் சந்திரசேகரனின் பிடியில் சிக்கியிருந்தன. எனது கணக்குப்படி சொல்லப்போனால் அவர்கள் இருவரும் இந்தப் பூவுலகத்திலிருக்கவில்லை! ஒரு கற்பனா லோகத்திலே, அதற்குமப்பால் ஓர் அந்தர லோகத்திலே, அதற்குமப்பால் ஒரு சுவர்க்க லோகத்திலே இருந்தனர்.

நான் இப்பொழுது ஜன்னலைக் கடந்து முன்னால்போய் விட்டதால், நானாக அலுவலகத்தில் நுழைந்தால் தவிர, நான் அங்கே நின்றதை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. நான் உள்ளே நுழையலாமா கூடாதா? போகலாமா வேண்டாமா? நான் குழப்பமடைந்திருந்த சமயம் உள்ளே இருந்து பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

“நான் என் பெற்றோரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டேன். நான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்வதில் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தடையும் இருக்க முடியாது. உன் தந்தை ஏகாம்பரத்தைப் பற்றித்தான் யோசிக்கிறேன்.”

“அதுதான் எனக்கும் கவலையாக இருக்கிறது. கமலா அக்கா படும் கஷ்டங்களைப் பார்த்து அப்பா ஆத்திரப் பட்டிருக்கிறார். இதையும் அறிந்தால் அப்பா கட்டிவைத்து தோலை உரித்துவிடுவார்.”

“ஒருநாளைக்கு எப்படியும் விஷயத்தைச் சொல்லித் தானே ஆகவேண்டும். நானே நேரில் வந்து அவரிடம் கேட்டால் என்ன?”

“வேண்டாம்; வேண்டாம். உங்களுடைய உறவினர்களில் யாரையாவது அனுப்ப முடியுமாதா?”

நான் கொழும்பிலிருந்த காலத்தில் தங்கமான குணம் படைத்த ஒரு அதிகாரியின்கீழ் வேலை பார்க்க நேர்ந்தது. ஒருநாள் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு நான் வெளியே செல்லவேண்டிய அவசியம் வந்தது. லீவு எடுக்கக்கூடிய வசதியில்லை. ஆனபடியால் அந்த அதிகாரி இல்லாத சமயத்தில் தலைமைக் குமாஸ்தாவிடம் சொல்லிவிட்டுக் கள்ளத்தனமாக வெளியேறினேன். நான் மாடிப் படிகளில் இறங்கும்பொழுது எதிரே சற்றுத் தூரத்தில் அந்த அதிகாரியே வந்துவிட்டார். நான் எங்கே ஓடலாம்? எங்கே ஓளிக்கலாமென்று அவதிப்பட்டேன். அவர் என்ன செய்தார் தெரியுமா? அவர் தானே ஓடிப்போய் மாடிப் படிகளுக்குக் கீழ் மறைந்துகொண்டார்.

நான் வேலையைவிட்டு வரும்பொழுது அவரிடம் இந்தச் சம்பவத்தை நினைவூட்டி விளக்கம் கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதில், அவரிடம் எனக்கிருந்த மதிப்பைப் பன்மடங்காக்கிவிட்டது. ‘மனிதனுக்கு உழைப்பதையும் உண்பதையும் உறங்குவதையும் தவிர, இன்னும் எத்தனையோ சுமையான காரியங்கள் இருக்கின்றன. நீ வழக்கமாக இப்படிக்கள்ளத்தனம் செய்பவனல்ல. ஆனபடியால் அன்றைக்கு ஏதோ அவசரமான காரியமாகத்தான் போகிறாய் என்று எண்ணினேன். அந்த நேரத்தில் நான் உன்னைப் பார்த்துவிட்டதாகக் காட்டிக்கொண்டால் நீ நினைத்துப் போன வேலைகளை முழு மனதுடன் செய்யமுடியாது. அத்

துடன் அடுத்தநான் நான் வந்து உன்மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நான் உன்னைக் கண்டதாக நீ உணர்ந்த பின்னர் உன்மீது நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் நிர்வாகம் தளர்த்துபோகும். மனிதன் குறையுள்ளவன். ஆனபடியால் நாங்கள் எல்லா விஷயங்களையும் கண்களை அகலத்திறந்து பார்க்கக்கூடாது. பார்க்கவேண்டிய இடத்தில் பார்க்கவேண்டும். பார்க்கக்கூடாத இடத்தில் கண்களை இறுக மூடிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று அவர் சொன்னார்.

இங்கே அசாதாரணமாக எதுவும் நடந்துவிடவில்லை. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவது இயற்கைக்கு முரணானதல்ல. இளம் உள்ளங்களில் அன்பு அரும்புவது தவறான காரியமல்ல. பருவ நெஞ்சங்களில் காதல் மலர்வது பிழையான சங்கதியல்ல.

நான் பக்கவாட்டில் இருந்த கதவு வழியாக மெதுவாக வெளியேறித் தெருவுக்கு வந்து, அடுத்த பஸ்தரிப்பு நிலையம் வரை நடந்தே வந்து பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டேன். நான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் போவதற்குமுன்னர் சுந்தரத்தை யும் கமலத்தையும் சேர்த்துவைக்கவேண்டுமென்று எண்ணி இருந்தேன். எனக்கு இப்பொழுது இன்னொரு கடமையும் வந்திருக்கிறது. ஏகாம்பரத்திடம் சொல்லி சந்திரசேகரன் சுபத்ராவின் கல்யாணத்தையும் உறுதிப்படுத்திவிடவேண்டும்.

இரவு பத்து மணியாகிவிட்டது. மின்விளக்குகள் எல்லாவற்றையும் அணைத்துவிட்டு, தெரு விளக்கின் மங்கலான ஒளியில், இரவிரவாக மணிக்கணக்காகத் தன்னந்தனியாக மொட்டை மாடியில் நின்று சிந்தனையில் மூழ்கிப்போவது ஒரு வழக்கமான நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது.

மல்லிகைப் பந்தலின் மேற்பரப்பின்கண் மலர்ந்திருந்த மலர்க்கொத்துக்களை ரசிக்கும்படியான மனநிலையில் நான் இல்லை. இந்த மலருக்கும் மங்கைக்கும் எத்தனையோ ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. நாடாளும் மன்னவனின் மார்

பைச் சேர்ந்தால்தான் மலருக்குப் பெருமை. தன்னையா
ளும் மன்னவனின் மார்பைச் சேர்ந்தால்தான் மங்கைக்
குப் பெருமை. சும்மாவா பூப்போல பிறந்த மங்கையரைப்
பார்த்து பூவை என்று சொன்னார்கள்?

கல்யாணப் பதிவு நடந்த அன்றுமாலே கொழும்புக்
குப் போன மனோகரன், மங்கையின் தாயாரின் உடல்நிலை
குணமடைந்திருப்பதாகவும், தான் இன்று காலை யாழ்ப்
பாணம் வருவதாகவும் எழுதிவிரந்தான். ஆனால் எழுதிய
படி அவன் இன்று வரவில்லை.

நானைக்கு எனக்கு இரண்டு முக்கியமான வேலைகள்
இருக்கின்றன. காலையில் தொழிற்சாலையின் புதிய கட்ட
பிடத்தில் வேலைகளை ஆரம்பித்து வைக்க வேண்டும். மாலையி
ல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அப்பாவை அழைத்துவர
வேண்டும். மணி பதினென்று அடித்துவிட்டது. இனிக்கு
கொஞ்சநேரமாவது தூங்க முயற்சிக்கலாமென்று எண்ணி
க்கொண்டு திரும்பினேன். எனக்குச் சிறிது தூரத்தில்
மங்கை நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

மங்கையா? இங்கேயா? இந்த நேரத்திலா? அவள் எப்
பொழுது மாடிக்கு வந்தாள்? எவ்வளவு நேரமாக நின்று
கொண்டிருக்கிறாள்?

“நான் திரும்பியதும், மங்கை மெதுவாக நடந்து
எனக்கு அருகில் வந்தாள். “நித்திரையும் இல்லாமல்
தனியாக நின்று என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்று அவள்
கேட்டாள்.

நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடைய முகத்தைப்
பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றேன். அதனால் மங்கை
மீண்டும், “உங்களுக்கு என்மீது என்ன கோபம்? இப்படியான
நேரத்தில் நீங்களும் பிடிவாதம் செய்தால் என்னால்
சகிக்க முடியாது. சொல்லுங்கள், உங்களுக்கு என்ன
கோபம்?”

நான் இதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை. தொடர்ந்து
மௌனமாக நின்றேன். மங்கை தனது கால்களை மடித்து
முழங்கால்கள் நிலத்தில் படும்படியாக இருந்து, தனது

குதிக்கால்களின்மேல் அமர்ந்தாள். நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். 'நானாக மீனமறிய உங்களுக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லை. காலத்தின் சுழியில் அகப்பட்டு அது இழுத்தபாட்டுக்கெல்லாம் அலைபட்டு, எனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைமீல்தான் இவ்வளவும் நடந்திருக்கிறது. இதற்காக நீங்கள் என்மீது பகைமை பாராட்டினால் என்னைத் தாங்க முடியாது. இப்படியான ஒரு நேரத்தில் எல்லாம் அறிந்த நீங்களல்லவா நான் ஆறுதலடையும்படியாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். இனிமேல் என்னுடன் பேசவே மாட்டீர்களா?' என்று எனது கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்சினாள்.

'எனக்கு உன்னில் எந்தவிதமான கோபமுமில்லை. எழுந்திரு' என்று நான் குனிந்து அவளுடைய கையைப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்தினேன். 'இன்றைக்குச் சட்டப் படி நீ மனோகரனின் மனைவி. நீ இங்கே வரலாமா? இந்த நேரத்தில் வரலாமா? என்னைச் சந்திக்க எண்ணி வரலாமா?'

'அன்றைக்கு நீங்களும் மாமாவும் கடைசியாகப் பேசிய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். உங்களை எப்படியும் சந்தித்துப் பேசவேண்டும்போல இருந்தது.'

'அன்றொருநாள், 'நீங்களும் ஒரு தன்மானமுள்ள ஆண்பிள்ளையா?' என்று டெலிபோனில் கேட்டாயே. அந்த ஆண்பிள்ளையுடன் பேச உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?'

மங்கையின் கண்களிலிருந்து நீர்மணிகள் தாரை தாரையாக உருண்டோடின. 'அன்றைக்கு என்னவோ ஆத்திரத்தில் எதையெதையோ எல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். அதை நீங்கள் இப்படிப் பெரிதுபடுத்தி மனதில் வைத்திருக்கலாமா? என்னை நீங்கள் சந்தித்த நாள் முதல் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக எத்தனையோ துன்பங்களை உண்டாக்கிவிட்டேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?' என்று கேட்டு கேவிக் கேவி அழுதாள்.

'மங்கை அழாதே' என்று நான் சொன்னேன். எனது குரல் நடுங்கியது. நடக்கக் கூடாததெல்லாம்

நடந்துவிட்டது. இன்றைக்கு நீ என்னைவிட்டு வெகுதூரம் போய்விட்டாய், பழைய சம்பவங்களை நினைத்து நினைத்து வருந்துவதில் பயனில்லை. இனிமேல் மற்றவர்கள் வருந்தாதபடி புத்திசாலித்தனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டியது உனது கடமை.”

“நீங்கள் இந்த வேலையை விட்டுவிட்டு எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் மங்கை.

“உனக்குத் தெரியாத ரகசியமா? நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்துவிட்டேன். அடுத்த பதினைந்தாம் திகதி ஆபிரிக்காவிலுள்ள எத்தியோப்பியா நகருக்குப் போகிறேன்.”

மங்கை ‘கோ’வென்று கத்தினாள். நான் அவளுடைய வாயைப் பொத்திக்கொண்டு, “சத்தம் போடாதே” என்று இரைந்து சொன்னேன்.

“என்னை மறக்க நீங்கள் இவ்வளவையும் செய்யப் போகிறீர்களா? நான் ஏன் பிறந்தேன்?” என்று கண்ணீர் பெருக்கினாள் மங்கை.

இவ்வளவு நேரமும் தைரியமாக இருந்த எனது விழிகளிலும் என்னை அறியாமல் நீர் ஓடியது.

“நான் எப்பொழுதோ போயிருப்பேன். ஆனால், எனக்கு இன்னமும் ஓர் ஆசை இருக்கிறது. உன்னை மணக்கோலத்தில் பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன். அத்துடன் நான் பிறந்ததன் பயன் முடிவடைந்து விடும். அதன்மேல் நாங்கள் இப்பிறவியில் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கமாட்டோம்.”

மங்கை சேலைத் தலைப்பால் தனது முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழுதாள். “எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து தருவீர்களா?”

“என்ன?”

“நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் சரி, உங்களுக்குப் பிடித்த ஒரு பெண்ணை மணந்துகொண்டு குடும்பமாக வாழவேண்டும்.”

நான் வேதனையோடு சிரித்தேன். “எனக்குப் பிடித்த பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்ளுவேன் என்று நான் இனிமேல் எப்படிச் சத்தியம் செய்யமுடியும்?”

“பிடித்த பெண் என்று நான் குறிப்பிட்டது என்னைத் தவிர உங்கள் மனதுக்குப் பிடித்த இன்னொருத்தியை.”

“யோசிக்கிறேன்” என்று நான் பெருமூச்சுவிட்டேன்!

“உங்கள் கலியாணத்தின் பொழுது எனக்கும் அழைப்பு அனுப்பவேண்டும்.”

“நடந்தால் அனுப்புகிறேன்.”

“நடந்த சங்கதிகளை மறந்துவிட்டு நீங்கள் நிம்மதியாக வாழ வழிதேடவேண்டும்.”

“முயற்சிக்கிறேன்.”

மங்கை சேலைத் தலைப்பால் தனது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, “நான் போய் வரட்டுமா?” என்று கேட்டாள்.

“நல்லது, சந்தோஷமாகப் போய்வா, உனது வாழ்க்கையில் இதுவரை நடந்தவை துன்பமானவை. இனிமேலாவது நிம்மதி தோன்றட்டும். அமைதி பிறக்கட்டும். இன்பம் கொழிக்கட்டும். இதற்காகப் பிரார்த்தனை செய்வதே இனி எனது வாழ்வில் நான் செய்யவேண்டிய பங்காகும்.”

மங்கை கூப்பிய கைகளைத் தனது நெஞ்சோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு சிலையாகி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், நான் தொடர்ந்து சொன்னேன். “இன்னொன்றும் சொல்ல வேண்டும். இது எங்களுடைய கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்கட்டும். இரவில் தனிமையில் நாங்கள் பேசுவதை யாராவது பார்த்தால் உனது வாழ்க்கை திசைதிரும்பிவிடும். இனிமேல் சந்திப்பதற்கும், பேசுவதற்கும் என்ன இருக்கிறது? நாங்கள் சந்திக்காவிட்டால் எங்களுடைய அன்பு அஸ்தமனமாகிவிடுமென்று அர்த்தமா? என் நெஞ்சிருக்கும் வரைக்கும் உனது நினைவிருக்கும். உனது நினைவிருக்கும் வரைக்கும் தான் என் உயிரிருக்கும், சரி போ...”

மங்கை திரும்பினாள். அப்பொழுது மொட்டை மாடியை ஒட்டி நான் போலிருந்த விருந்தையில் நின்று,

இதுவரைக்கும் எங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் உருவம் சரேலென்று பாய்ந்து மாடிப்படிடிகளில் ஓடியது. நான் மங்கையின் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தி விட்டு முன்னால் ஓடிவந்தேன். மாடிப்படிடிகளில் ஓடிய உருவம் கீழே இறங்கி வெளிச்சத்துக்கு வந்தது.

அது மனோகரன்.

மனோகரன் எப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் வந்தான்? அவன் எப்பொழுது வீட்டுக்கு வந்தான்? அவன் எப்பொழுது மாடிக்கு வந்தான்?

நான் மாடிப்படிடிகளின் மேற்பகுதியிலிருந்து மனோகரனைக் கவனித்துக்கொண்டு நின்றேன். எனக்குப் பக்கத்தில் மங்கை நடுங்கிக்கொண்டு நின்றாள்.

மனோகரன் கைகளைப் பின்னுக்குக் கட்டியபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஹோலில் உலாவியபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் தொலைபேசியின் மணியோசை கேட்டது. இரண்டு, மூன்று நிமிடங்கள் தொலைபேசி அலறிய பின்னர்தான் மனோகரன் அதை எடுத்துப் பேசினான். தொலைபேசியில் யார் பேசியது? என்னென்ன பேசப்பட்டது? என்று எனக்குக் கேட்கவில்லை.

மனோகரன் திரும்பி வந்தான். முன்னும் பின்னும் நடந்தான். அண்ணாந்து மொட்டை மாடியைப் பார்த்தான். அவனுடைய நெற்றி நரம்புகள் புடைத்தெழுந்திருந்தன. கண்கள் சிவந்து காணப்பட்டன. முகம் வீகாரமாகப் பயங்கரமாக இருந்தது.

அவன் தனது மேல்வரிசைப் பற்களால் கீழுதட்டைக் கடித்தபடி, கால்சட்டைப் பைக்குள் கையைவிட்டு ஒரு சாவிக்கோர்வையை வெளியே எடுத்து, ஹோலின் நடுவிலிருந்த அலுமாரியை ஓசைப்படாமல் திறந்தான். அதற்குள்ளிருந்து பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்த ஒரு இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்தான். ஒவ்வொன்றாக இரண்டு தோட்டாக்களை எடுத்துப் போட்டு துப்பாக்கியை நிரப்பினான். துப்பாக்கியை இடது கையில் பிடித்தபடி வலது கையால் அலுமாரியைப் பூட்டிச்சாவிக்க

கோர்வையைக் காற்சட்டைப் பையில் போட்டுவிட்டுத் திரும்பினான். அவனுடைய முகம் கோரமாகமாறி இரத்த வெறி பிடித்தது போலக் காணப்பட்டது.

சாது மிரண்டால் காடுகொள்ளாது என்பார்கள். நல்லவன் சினந்தால் வீடுதாங்குமா?

நான் மங்கையின் பக்கம் திரும்பி மிகவும் மெதுவான குரலில், "மனோகரன் இப்பொழுது மாடிக்குவரப் போகிறான். என்னைப் பொறுத்த வரையில் எத்தியோப்பியாவில் ஒரு போர் வீரனின் குண்டுபட்டுச் சாவதும், இங்கு மனோகரனின் குண்டுபட்டுச் சாவதும் ஒன்றுதான். நீ மட்டும் அவனுடைய கண்ணெதிரே நிற்காதே. ஓடிப் போய் எங்காவது மறைந்து நில்" என்றேன்.

"நான் மாட்டேன். நானும் உங்களுடன் நின்று குண்டுபட்டுச் சாகத் தயார்" என்று மங்கை என்னை இறுகக் கட்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய உடல் பயத்தால் வெட வெடவென்று ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

—28—

மனம் ஒரு குரங்கு என்று பெரதுவாக சொல்லுவதுண்டு, என்னைக்கேட்டால் மனம் ஒரு மதம் பிடித்த முரட்டுக்குரங்கு என்று சொல்லுவேன்.

நேற்று இரவு மனோகரனைத் துப்பாக்கியும் கையுமாகக் கண்டதும் எனது மனம் எத்தனை கிளைகளுக்கு தாவித்திரிந்தது. மனோகரனின் துப்பாக்கியில் இருந்து குண்டுகள் புறப்படப்போவது இப்பவோ பின்னரோ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவன் துப்பாக்கிக்குள் தோட்டாக்களைப்போட்ட பின்னரும் கால் மணி நேரம் வரையில் பெரிய குழப்பத்துக்கு ஆளானவன் போல உட்கார்ந்திருந்தான். பின்னர் திடீரென்று எழுந்தான் துப்பாக்கியைத்

தூக்கிக்கொண்டு வாசல் கதவால் வெளியேறினான். சிறிது நேரத்தில் அவனுடைய கார் சீறிக்கொண்டு கிளம்பிய சப்தம்கேட்டது.

இந்த நடுநிசியில் இந்தக்கோலத்தில் இப்படியே போய் யாரோடு மோதிக்கொள்ளப் போகிறான்? தற்போதைய சூழ்நிலையில் அவன் என்மீதோ மங்கைமீதோ பாய்திருந்தால் அது பொருத்தமானதுதான். அதை விடுத்து வீட்டுக்கு வெளியே போய் யாரைச்சுட்டு விழுத்தப் போகிறான். நான் எனது அறைக்குத்திரும்பிப் போய் ஒரு சட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு மாடிப்படிகளில் இறங்கினேன்? மங்கை ஓடிவந்து இரண்டு கைகளையும் அகலவிரித்து நீட்டிக்கொண்டு மாடிப்படிகளின் குறுக்கே நின்று வழிமறித்தாள். “தயவு செய்து நீங்களும் இப்பொழுது வெளியேற வேண்டாம் இந்தச்சமயத்தில் நீங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து மோதிக்கொள்ளவேண்டாம்” என்று கெஞ்சினாள்.

மங்கை கூறியவை சரியென்றுதான் எனக்கும் தோன்றியது. ஆனால் மனோகரனைப் போகிறபோக்கில் விட்டுவிட்டுச் சும்மா இருக்க மனம் கேட்குமா? நான் கீழே ஹோலுக்கு வந்து பத்மநாதன் வீட்டுத்தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றினேன். ஐந்து நிமிடங்களுக்குப்பிறகுதான் பத்மநாதன் குரல் கொடுத்தான். நான் அவனுக்கு நடந்த சம்பவங்கள் முழுவதையும் சொன்னேன். அவன் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக்கேட்டுவிட்டு “நிலைமையைப்பார்த்தால் தற்கொலை செய்யும் நோக்கமோ மங்கையைக்கொல்லும் நோக்கமோ மனோகரனுக்கு இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் இவ்வளவு ஆத்திரப்பட்ட அவன் தற்கொலை செய்வதற்கு இடம் தேடித்திரியமாட்டான். மங்கையைச்சூடுவதானாலும் அதை வீட்டுக்கு வெளியே போய் நிறைவேற்றமுடியாது. எனது கணிப்பின்படி மனோகரனின் இலக்கு உங்கள் மீதுதான் இருக்கிறது. கொலைக்குற்றத்திலிருந்து தப்புவதற்காக அவன் இப்படி ஒரு வழியைக்கையாண்டிருக்கலாம். ஆனபடி

யால் மனோகரனே அல்லது வேறுயாராவதோ உங்களை நேரில் வந்தாவது தொலைபேசியிலாவது அழைத்து ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வரும்படி கூறினால் நீங்கள் போகக்கூடாது. விடியும் வரைக்கும் நீங்கள் உங்களுடைய அறையை விட்டு வெளியே வராமல் இருந்தாலே நல்லது. நான் இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன். எப்படியும் மனோகரனைத் தேடிப்பிடிக்க முயல்வேன். பின்னர் உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுவேன்." என்று சொல்லிவிட்டு மனோகரன் போகக்கூடிய இடங்களைப்பற்றி பத்மநாதன் விசாரித்தான்.

காலை ஏழு மணி வரைக்கும் மனோகரன் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. பத்மநாதனிடமிருந்தும் எந்தச் செய்தியும் இல்லை. இன்று பகல் பத்து மணிக்கு புதிய கட்டிடத்தில் வேலைகள் ஆரம்பமாவதாக இருந்ததால் நான் எப்படியும் போயே ஆகவேண்டும். அதனால் ஏழரை மணியளவில் நான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். வழியில் பல இடங்களில் தேடியும் பத்மநாதனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. அதனால் தொழிற்சாலையை நோக்கி விரைந்தேன்.

தொழிற்சாலையில் எனது அறைக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த நான் திடுக்கிட்டுப்போனேன். உள்ளே மனோகரன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் என்னைக் கண்டதும், "இவ்வளவு நேரமாக எங்கே போயிருந்தீர்கள்? காலை ஏழு மணியிலிருந்தே உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். இன்று எமது புதிய கட்டிடத்தில் வேலை ஆரம்பமாகிறது அல்லவா?" என்று சாதாரணமாகக்கேட்டான்.

"வழியில் ஒரு வேலையிருந்தது. அதனால் தாமதமாகி விட்டது" என்று எனது வாய் சொன்னதே தவிர மனம் தடுமாறித்தவித்தது.

"இருங்கள், சந்திரசேகரனைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நான் எழுந்து அலுவலகப் பகுதிக்குப்போனேன்.

"நானும் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு மனோகரனும் எழுந்து என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தான். நான் திரும்பி வந்து அமர்ந்தேன். அவனும் திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தான்.

“பெரியவரின் அறையில் உங்களை யாரோ தொலை பேசியில் அழைக்கிறார்கள்” என்று பொன்னுசாமிஎன்னிடம் வந்து சொன்னான். நான் எழுந்து போய் விசாரித்தேன். அந்த அழைப்பு வியாபார சம்பந்தமானது, நான் பதில் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினால்-என்னோடு உரசினால் போல நின்று கொண்டிருந்தான் மனோகரன்.

ஏன்?

நாங்கள் திரும்பி அறைக்கு வந்தோம், இவன் ஏன் எனக்குப் பின்னாலேயே திரிக்கிறான்? எனக்கு மனோகரனில் சந்தேகமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது. நான் அவதானித்த வரையில் அறைக்குள் எங்கேயும் அவனுடைய இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கியைக்காணோம். ஒரு வேளை ஏதாவது கைத்துப்பாக்கியைக் கொண்டு வந்து ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு தருணம் பார்த்திருக்கிறானோ?

நான் கடுபட்டுச் சாவதற்குப் பயப்படவில்லை. ஆனால் மனோகரனின் கையால் சாவதற்குப் பயப்படுகிறேன். நாளைக்கு அவன் தூக்குமேடைக்குப்போய்விட்டால் மங்கையின் கதி என்ன?

திடீரென்று ‘டூமில் டூமில்’ என்று இரண்டு மூன்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள் சீறிப்பாய்ந்து வந்து எனது மார்பைப் பிளந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு, நான் மனோகரனுடைய ஒவ்வொரு அசைவையும் சர்வ ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த சமயம்-

பெரியவர் வந்து விட்டார்!

“வாருங்கள் போகலாம்” என்று சொல்லிவிட்டுப்பெரியவர் புதிய கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தார். நான் பேசாமல் இருந்தேன். மனோகரனும் பேசாமல் இருந்தான் சிறிது நேரத்தில் நான் எழுந்து நடந்தேன். அவனும் கூட வந்தான்.

பேரிரைச்சலுடன் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு யந்திரமாகப்பார்த்துக்கொண்டு வந்த நான் நடுப்

பகுதியில் செயற்படாமல் இருந்த ஒரு யந்திரத்தின் அருகில் வந்து நின்றேன்.

“இந்த யந்திரம் வேலை செய்யவில்லையா?” என்று நான் சுந்தரத்தைக்கேட்டேன்.

சுந்தரம் எனக்குச்சமீபமாக வந்தான். “இதுஒழுங்காக வேலை செய்யவில்லை. வேலை செய்யும் பொழுது இந்த கீழ்ச்சக்கரம் கழன்று கழன்று வருகிறது. இப்படியே நிலலுங்கள். இயக்கிக் காட்டுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்ற சுந்தரம் ஒரு விசையை நகர்த்தினான். அரையடி அகலமான சுமார் நூறடி நீளமான பட்டி ஒன்று கரகரவென்று கீழும் மேலுமாக ஓடியது. ஓர் ஆளளவு உருளைகள் தரதரவென்று உருண்டன. கூர்மையான கோரப்பற்களையுடைய சக்கரங்கள் பரபரவென்று சுழன்றன.

நான் திரும்பினேன். என்னோடு ஓட்டிஒற்போல நின்று கொண்டிருந்தான் மனோகரன். சிறிது தூரத்தில் சுந்தரம் நின்றான். “சுந்தரம் இங்கே வா. யந்திரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, சாவியை எடுத்து அந்தச் சக்கரத்தைப் பூட்டு” என்று நான் சொன்னேன். சுந்தரம் ஒரு சாவியுடன் கீழே குனிந்தான். சுந்தரத்தின் உதவியாளனிடம் நான் யந்திரத்தின் வேகத்தை அதிகப்படுத்துமாறு சொன்னேன். அவன் விசையைத் தட்டிவிட்டான். யந்திரத்தை வேகமாக ஓடவைத்து விட்டுச் சக்கரத்தைப் பூட்டினான். அதன் அசைவைப் பார்த்து இறுகப் பூட்டலாம் என்று எண்ணித்தான் நான் வேகத்தை அதிகரிக்கச் சொன்னேன். நான் இவ்விதம் சொன்னதைச் சுந்தரம் கவனிக்க வில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அவன் ஆறுதலாக யந்திரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

விசையைத் தட்டியதும் யந்திரம் அசுர வேகத்தில் செயற்படத் தொடங்கியது, ஓடிச் சுழன்று கொண்டிருந்த நீண்ட பட்டி படரென்று வெடித்துப் பறந்தது. பட்டியின் ஒரு தலைப்பு சுந்தரத்தைப் பின்னி இழுத்து உருட்டிப் புரட்டி

டிச்சக்கரத்தின் மீது ஏற்றியது. மறுதலைப்பு மாறிச்சுழன்று வந்து மனோகரனையும் என்னையும் சேர்த்துப்பிணைத்து உருளையில் மோதி வீசியது - இவ்வளவும் கண்ணிமைக்கும் வேளையில் நடந்து முடிந்து விட்டன.

“மக்காள் மக்காள்” என்ற பெரியவரின் அவலம்- “ஐயோ ஐயோ” என்ற கூவல்- “நிறுத்து நிறுத்து” என்ற கூச்சல்- இவை யாவும் எனக்கு லேசாகக் கேட்டன. அதன் மேல் நினைவு தப்பிவிட்டது.

மறுதடவை எனக்கு நினைவு வந்தபொழுது ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருந்தேன். என்னைச்சுற்றிப் பெரியவரில் இருந்து பொன்னுச்சாமி வரை அநேகர் குழுமி நின்றனர்.

“சே! மூன்று பேரையும் படுக்க வைத்து விட்டதே” என்று பத்மநாதன் சொன்னதும், “இந்த அளவுக்குக் கடவுள் கருணைகாட்டினார் என்று சொல்லுங்கள்” என்று பெரியவர் கூறியதும் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டன.

நாளாக நாளாக நான் பத்மநாதவிட்டமிருந்தும் மற்றையோரிட்டமிருந்தும் தெரிந்து கொண்ட தகவல்களை வரிசைப்படுத்திப்பார்க்கிறேன். அன்றிரவு மங்கையையும் என்னையும் மாடியில் ஒன்றாகக் கண்டு விட்டு மனோகரன் கீழே ஓடிவந்த சமயம் தொலைபேசி மணி அடித்தது அல்லவா? தொலைபேசியில் பொன்னுச்சாமி பேசினான். மறுநாள் காலை யில் என்னைக் கொலை செய்வதற்கு சுந்தரமும் செல்வநாயகமும் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், திட்டத்தின் விபரம் தெரியவில்லை என்றும், அவர்கள் இருவரும் ரகசியமாக பேசிக்கொண்டதைத் தூங்குவது போல பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்த தான் கேட்டதாகவும் பொன்னுச்சாமி தொலைபேசியில் மனோகரனிடம் சொல்லியிருக்கிறான். இதைக்கேட்டதும் மனோகரன் துப்பாக்கியுடன் சுந்தரத்தைத்தேடி ஓடியிருக்கிறான். சுந்தரத்தின் வீடு தெரியாமல் தேடித் திரிந்த மனோகரனைப் பத்மநாதன் மடக்கித் தனது வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போயிருக்கிறான். மனோகரன் எல்லா

வற்றையும் விபரமாகப் பத்மநாதனிடம் சொல்லிவிட்டான்.

“வசந்தனையும் மங்கையையும் ஒன்றாகக் கண்டவுடன் நியாயப் படி உங்களுக்கு வசந்தனில் ஆத்திரம் வந்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் வசந்தனின் விரோதியைச் சூட்டுக்கொல்லப்பிறப்பிட்டதன் அர்த்தமென்ன?” என்று பத்மநாதன் மனோகரனைக் கேட்டானும்.

“நேற்று ரயிலில் தற்செயலாக ஒரு மனிதரைச் சந்தித்தேன். வசந்தன் கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் வசந்தனைத் தெரியுமாம். வசந்தன் குடியிருந்த வீட்டுக்கு எதிரே சுருட்டுக்கடை வைத்திருக்கிறாராம். அவர் என்னை யாரென்று அறிந்ததும் ‘வசந்தனுக்கும் மங்கைக்கும் கல்யாணம் முடிந்து விட்டதா?’ என்று தான் கேட்டார். வசந்தனைப்பற்றி அக்கறையாக விசாரித்தார். வசந்தனுக்கும் மங்கைக்கும் உள்ள தொடர்பைப்பற்றி விபரமாகச் சொன்னார். வீட்டுக்கு வந்ததும் வசந்தனையும் மங்கையையும் ஒன்றாகக் கண்டதோடு அவர்களுடைய பேச்சையும் கேட்டேன். அவர்களை எப்படி ஒன்று சேர்த்து வைக்கலாம் என்று மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருக்கையில் தான் சுந்தரத்தின் திட்டத்தை அறிந்து வெறிகொண்டு விட்டேன். எனக்காகத் தனது காதல், இன்பம், வாழ்க்கையாவையும் துறந்து ராணுவத்தில் சேர நினைத்த உயிர் நண்பன் வசந்தனுக்காக நான் தூக்குமேடைக்குப்போனால் என்ன?” என்றான் மனோகரன்.

“மிஸ்டர் மனோகரன்! நீங்கள் சுந்தரத்தைச் சூட்டு விட்டாலும் அதனால் வசந்தனுக்கு ஆபத்து இல்லை என்று சொல்ல முடியாது”

“ஏன்?” என்று கேட்டான் மனோகரன்.

“சுந்தரம் நேருக்கு நேர் நின்று தாக்கும் துணிச்சல் இல்லாதவன். எனவே சுந்தரத்தை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டாலும் கூட அவன் இல்லாமலே அவன் செய்துவைத்திருக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டின்படி அல்லது ஆள்மூலம் வசந்தனுக்கு ஆபத்து வரலாம்.”

“ஆமாம். அப்படியென்றால் என்ன செய்யலாம்?” என்று மனோகரன் கேட்டான்.

பத்மநாதன் மனோகரனின் துப்பாக்கியை வாங்கிக் கொண்டு அன்றிரவு தனது வீட்டிலேயே படுக்க வைத்திருக்கிறான். மறு நாள் காலை, “இன்றைக்கு வசந்தனையும் எங்கேயும் தனியாக இருக்க விடாதீர்கள். முடியுமானால் நாள் முழுவதும் நீங்கள் வசந்தனுடனேயே இருங்கள். உங்களையும் மீறிக்கொண்டு வசந்தனுக்கு ஓர் அபாயம் வர வழியில்லை. இதற்கிடையில் நான் சுந்தரத்தின் நடமாட்டங்களை அவதானிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். அவனுடைய திட்டத்தை அறிந்து விட்டால் அவனை உடனே கைது செய்து விடலாம்” என்று மனோகரனிடம் சொல்லி அனுப்பினான் பத்மநாதன். அதன் பிரகாரம்தான் மனோகரன் அதிகாலையிலேயே தொழிற்சாலைக்குப் போய் எனக்காகக் காத்திருந்தான்.

சுந்தரம் மிகவும் நுட்பமாகத் திட்டம் போட்டிருந்தான். ஒரு யந்திரத்தின் சுழல் பட்டியைப் பாதி வரைக்கும் வெட்டிவிட்டு, சில பாகங்களையும் கழரக்கூடிய நிலையில் விட்டு விட்டு இருந்திருக்கிறான்.

நான் அந்த யந்திரம் ஏன் வேலை செய்யவில்லை என்று கேட்டதும், எனக்கு கதை சொல்லி அழைத்துப் போய் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் நிற்க வைத்துவிட்டு யந்திரத்தை முழு வேகத்தில் முடுக்கிவிட்டால் அது என்னை வாரி அணைத்து அரைத்துத்தள்ளிவிடும். பின்னர் தற்செயலாக நடந்த விபத்து என்று முடித்துவிடலாம். ஆனால் நடந்தது என்னவோ வேறுவிதமாக இருந்து விட்டது.

நான் நினைத்தபடி கருமங்கள் நடந்தால் நான் இந்நேரம் காக்கிச்சட்டைகளும் தொப்பியும் துப்பாக்கியுமாய் ஆபிரிக்க காடுகளில் திரிந்திருப்பேன். பெரியவர் நினைத்தபடி நடந்தால் சுபத்ராவின் கழுத்தில் தாலி கட்டி யிருப்பேன். சுந்தரம் நினைத்தபடி நடந்தால் மேல் உலகம் போயிருப்பேன். எல்லோரும் நினைத்தபடி நடப்பதானால் உலகம் தலை கீழாகப் போயிருக்குமே!

—29—

மனோகரனின் பெரிய அளவிலான புகைப்படம் ஒன்று சுவரில் தொங்கியது. அதற்கு ரோஜா மலர்களினாலான நீண்ட மாலை ஒன்று அணியப்பட்டிருந்தது. படத்தின் கீழே இரண்டு வெள்ளிக் குத்து விளக்குகள் ஒளிவிட்ட தீபச் சூடர்களின் அக்கினிக்கொழுந்துகள், தேஜோருபானந்தசோதியாக, அடக்கமாக, அமைதியாக, அருட்பிழம்பாக ஒளிர்ந்தன. ஊதுபத்திகளின் 'கமகம' வென்ற நறுமணம் வீட்டை நிறைத்தது.

சற்றுத்தூரத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த பெரியவர், பொலிவிழந்து, ஒளியிழந்து, சோபையிழந்து வெறும் சடலம் போலக் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய ஆற்றல்படைத்த ஆட்கள் ஒருவருமில்லையா? அல்லது எவருடைய தேறுதல் மொழியாலும் இந்த இழப்பை இட்டுக்கட்ட முடியாது என்று அவர் முடிவு செய்துவிட்டாரா?

தொழிற்சாலையில் ஏற்பட்ட விபத்தின் பின்னர் மனோகரனின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக்கொண்டு வந்தது. பெரியவர் நெருப்பை வயிற்றில் கட்டிக்கொண்டு படாதபாடுபட்டார். பெரியவரில் இருந்து பொன்னுச்சாமி வரைக்கும் சகலமானவர்களும் பிரார்த்திக்காத தெய்வமே இல்லை எனலாம். நாலைந்து டாக்டர்கள் இரவு பகலாகக் கண்விழித்து கைத்திறன் அத்தனையும் காட்டி மரணவாசலில் நின்று மல்லுக்கட்டி போராடித்தான் பார்த்தார்கள். ஆனால் என் இனிய நண்பன் மனோகரன் -என் பொருட்டுத் தனது வாழ்வையே துறக்கத் தயாரான தியாகி மனோகரன் எல்லோரையும் ஏமாற்றி விட்டான். நாங்கள் கொண்டு வந்த கர்மபந்தங்களிலிருந்து விடுதலைகிடைக்காத காரணத்தால் நாங்கள் மனிதராகவே இருந்துவிட்டோம். அந்தப்

பாக்கியசாலி மட்டும் தெய்வமாகி விட்டான். பெரியவர் பெற்ற பிள்ளை பெரியவனாகவே போய்விட்டான்.

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நிதானம் இழக்காத பெரியவரை மனோகரனின் மறைவு கலக்கி விட்டது. அவர் ஊனை மறந்து, உறக்கத்தை மறந்து, தன்னையே மறந்து உன்மத்தம் பிடித்தவர் போலக் காணப்பட்டார். இந்தக் கட்டத்தில் பத்மநாதன் செய்த பணிகள் மதிக்க முடியாதவை. அவன் எப்பொழுதும் பெரியவரின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்து எத்தனை விதமான நியாயங்களை, நீதிகளை, நிலையில்லா வாழ்க்கையின் நிர்ந்தாட்சண்யமான கோலங்களை எடுத்துக்காட்டியிருப்பான்? அவனும், அப்பாவும் எடுத்த முயற்சிகளால் பெரியவர் சிறிது சிறிதாக மனம் ஆறி வந்தார்.

பத்மநாதனின் ஏற்பாட்டின்படி ஒருநாள் அப்பா என்னையும் மங்கையையும் அழைத்தார். எங்களை பெரியவருக்கு முன்னால் நிற்க வைத்துவிட்டு, “இனிமேல் வசந்தன்தான் உங்களுடைய மகன். அவன் கடைசிவரைக்கும் உங்களைப் பிரிந்து எங்கேயும் போகமாட்டான். வசந்தன் மங்கையை மணந்து உங்களுடைய சத்தியத்தையும் காப்பாற்றுவான்” என்று சொன்னார். நானும் மங்கையும் பெரியவரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினோம். அவர் நீர் சுரந்த கண்களுடன் முகம் மலர்ந்து எங்களை ஆசீர்வதித்தார்.

—30—

மங்கை மாடியில் இருந்தாள். நான் மெள்ளமெள்ள மாடியை நோக்கி நழுவினேன். ஹோலில் பெரியவரும் அப்பாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய பேச்சில் மனோகரனின் தாயாரும் மங்கையின் தாயாரும் இடையிடையே கலந்து கொண்டார்கள். மங்கையின் தாயார்

இப்பொழுது குணமடைந்து விட்டார். நானும் மங்கையும் ஒன்றாகப்போய் தாயாரை, வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தோம்.

நான் அவர்களைக் கடந்து சென்ற சமயம், 'ஏன் வசந்தன், உன்னால் இனிமேல் வேலைகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் இருக்குமே! ஓர் உதவி மனேஜரை நியமித்துவிடுவோமா?' என்று பெரியவர் கேட்டார்.

'அப்படியென்றால் சந்திரசேகரனையே நியமித்துவிடலாம்' என்று நான் சொன்னேன்.

பெரியவர் சிரித்தார். 'நான் நினைத்தேன், நீ சொல்லி விட்டாய்' என்றார். அவர் தொடர்ந்து, 'சுந்தரத்தையும் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள். அவனுக்குக்கடினமான வேலைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது, பாவம்!' என்று சொன்னார்.

தொழிற்சாலையில் நடந்த விபத்துக்குச் சுந்தரமே காரணம் என்று பொலிசாரால் தொடரப்பட்ட வழக்குப் போதிய சாட்சியங்கள் இல்லாதபடியால் தள்ளுபடியாகிவிட்டது. ஆனால், இயற்கை அவனை ஓரளவு தண்டித்துவிட்டது. விபத்தின் பொழுது அவனுடைய கைஒன்று யந்திரத்தில் அகப்பட்டு அரைப்பட்டுப் போய்விட்டது. அந்த ஒற்றைக் கையன் இப்பொழுது எப்படியெல்லாம் மாறிவிட்டான்? ஒழுங்காகக் கமலத்துடன்குடும்பம் நடத்துகிறான். அது ஒன்றே பேர்தாதா? அடுத்து சந்திரசேகரன்-சுபத்ராவின்கலியாணமும் முடிந்துவிட்டால் ஏகாம்பரத்துக்கு நிம்மதிதான்.

மாடிக்கு வந்த மங்கை, வான வீதியிலே நட்சத்திரப் பரிவாரங்களுடன் பவனி வந்துகொண்டிருந்த வெள்ளிநிலாவின் பூரண பொலிவைக்கண்டு வர்ணிக்க வார்த்தைகளின்றிப் பரவசமாகி நின்ற நேரத்தில், அவளுடைய மென்மையான நெஞ்சுப் பரப்பிலே இனிமையான நினைவுகளும், இன்பமயமான எண்ண அலைகளும் கோலமிட்ட கோலத்தில், நிலவொளியில் முழுகி நின்ற ஒரு பளிங்குச் சிலையாக, அழகுப் பிம்பமாக, வண்ண உலராக நின்றிருந்தாள்.

நான் மெதுவாக மங்கை அருகில் சென்றேன். சென்று அவளுக்குப் பக்கத்தில் நின்றேன். நின்று அவளுடைய கரங்களைப் பற்றினேன், அவளுடைய உள்ளத்தின் அந்த ரங்கத்தையே தொடுவதுபோல.

மங்கை திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். பல்லாயிரம் சொல் வேண்டுகா? அந்தப் பார்வை ஒன்றே போதுமே!

மங்கையின் ஒளி வீசிய மனக்கோலம், மகிழ்ச்சி பொங்கிய முகக்கோலத்தில் தெரிந்தது. மங்கை எனது இதயத்தின் துடிப்பிலே பிறந்த இன்பத் துளியல்லவோ? அவள் எனது நெஞ்சப் பரப்பிலே பூத்த தங்கத்தாரகையல்லவோ? அவள் எனது வாழ்க்கைப் பூங்கா விலே மலர்ந்த பொன்னா மலரல்லவோ?

நான் அவளை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டேன்.

“மங்கை, உன்னை எனக்குத்தந்த இறைவன் இனியவர். இரக்கமுள்ளவர். இமயமளவு இதயம் படைத்தவர்” என்று நான் அன்போடு சொன்னேன்.

மங்கை என்னவோ சொல்லத்தான் துடித்தாள். வார்த்தைகள் வரவில்லை. மங்கை பேசாமல் நின்றாள். மங்கை மௌனமாகி நின்றாள். மங்கை மங்கையாகி நின்றாள்.

உலகத்தையே மறந்து உணர்ச்சியின் உச்சியில் நின்ற புதுமணத்தம்பதிகளான எங்களை வாழ்த்துவது போல, வானத்திலே வலம் வந்த வட்ட நிலா, வையகமெங்கும் ஒளிவெள்ளத்தை வாரியிறைத்தது. மெல்லென வீசிய மந்த மாருதம் மல்லிகை மலர்களின் மணத்தை அள்ளிச்சுமந்து வந்து கிள்ளித் தெளித்தது. எங்கேயோ தூரத்திலிருந்து காற்றில் மிதந்துவந்த நாதஸ்வர இசை ஊரையே மயக்கிக்கொண்டிருந்தது.

உயிருக்குயிராகக் காத
 லித்த இரு காதலர்களை
 விதி பிரித்துவைத்தது.
 சந்தர்ப்பம் சதிசெய்தது.
 காதலியை அவன் வீடு
 வீடாகத் தேடினான். விதி
 வீதியாகத் தேடினான்!

தேடித் தேடி அலுத்
 ததுதான் பலன்.

உதயணன்

அவனின் காதலி அவனின் அருகில்
 இருந்தாள். அவளைக் காண நேர்ந்த
 அவள் இன்னொருவனின் காதலுக்கு உரிய
 அவளின் காதலன் அவனின் உற்ற நண்பன்...
 அவன் என்ன செய்வான்...?

காதலுக்கும் கடமைக்கும் இடையே நடக்
 கும் உணர்ச்சி மோதல்!

ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை வாசகர்களின்
 உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் விறுவிறுப்
 பான சமூக நாவல்!